

Гордън Диксън

Тактика на грешките

По-неспокоен е лъвът в леговището си, отколкото мъдрецът сред книгите си. Защото за теб Царствата и техните войски са нещо могъщо и вечно, а за него не са нищо повече от временни играчки, които могат да бъдат съборени само с едно помръдване на пръста...

„Уроци“, Анонимен автор

ЕДНО

Младият подполковник несъмнено беше пиян и твърдо решен да си навлече неприятности.

Първата вечер на полета от Денвър до Кълтис той влезе накуцвайки в трапезарията на междузвездния кораб и се огледа. На куртката на зелената му униформа имаше лента с ярки отличителни знаци. Беше висок и слаб офицер, прекалено млад за ранга, който имаше в Експедиционния корпус на Западния земен съюз. Живото изражение на откритото му лице създаваше впечатление за безобидност.

Докато стоеше и оглеждаше помещението, стюардът безуспешно се опитваше да го насочи към едно близко сепаре, сервирано за един човек. След това, без да обръща внимание на стюарда, той се обърна и се запъти право към масата на Дау де Кастрис.

Когато офицерът наближи, заядливото малко човече, наречено Патер Тен, чието обичайно място беше до лакътя на Де Кастрис, се смъкна от стола си и отиде при стюарда, който продължаваше да гледа смутено след подполковника. Стюардът се намръщи и се наведе напред, за да чува по-добре Патер Тен. Известно време двамата поговориха тихо, поглеждайки към подполковника, сетне бързо излязоха заедно от трапезарията.

Офицерът стигна до масата, дръпна едно свободно кресло и без да дочака покана, се настани срещу светлокестенявото красиво момиче, седнало отляво на Де Кастрис.

– Казаха ми, че това е привилегия на първата вечер от полета – любезно осведоми той всички седящи около масата. – Можем да седнем, където пожелаем, и да се запознаем със спътниците си. Как сте?

В следващата секунда никой не проговори. Де Кастрис само се усмихна – подобие на усмивка, която едва изви устните върху красивото му лице, обрамчено от черна коса, леко посребрена на слепоочията. От пет години заемаше поста Министър на междузвездните работи на Земната коалиция на източните нации и беше известен с успеха си сред жените. Тъмните му очи не изпускаха кестенявото момиче от момента, в който я беше поканил да седне на неговата маса заедно с баща ѝ, наемен войник. Третият от компанията беше Пълномощник от Екзотика. В усмивката му нямаше нищо заплашително, но при вида ѝ момичето леко се намръщи и инстинктивно постави длан върху ръката на баща си,

който се беше привел напред, за да заговори.

– Полковник... – Бащата на момичето носеше на външния си джоб знака на офицер от Дорсай с чин полковник, на договор с екзотите на Бакхала. Лицето му с бронзов загар и с неестествени, силно напомадени мустаци, щеше да изглежда нелепо, ако не беше безизразно като приклада на пушка. Усещайки ръката на дъщеря си върху своята, той прекъсна думите си и се обърна да я погледне, но нейното внимание беше насочено изцяло към натрапника.

– Полковник – обърна се тя към него на свой ред и младежкият ѝ глас прозвуча едновременно раздражено и загрижено след отсечения тон на баща ѝ, – не мислите ли, че малко се увличате?

– Не – отвърна подполковникът, поглеждайки към нея. Тя затаи дъх, оказвайки се изведнъж пленена като птичка върху ръката на великан от странното и силно привличане на сивите му очи. Те изобщо не съответстваха на безобидния вид, който си беше придал при влизането си в помещението. За момент тези очи я накараха да се почувства безпомощна, сякаш неочаквано беше застанала гола под погледа му, подложена на неговата преценка. – Не смятам – чу го да казва.

Тя се облегна назад, повдигайки почернелите си от слънцето рамене, и с усилие успя да откъсне погледа си от неговия. С крайчеца на очите си го видя да оглежда масата – от облечения в синьо екзот, седнал в отсрещния ѝ край, обратно към нея и баща ѝ и накрая към мургавия, леко усмихнат Де Кастрис.

– Аз, разбира се, ви познавам, господин министър – обърна се той към Де Кастрис. – Всъщност избрах точно този полет до Кълтис, за да се запозная с вас. Аз съм Клетус Греъм – допреди един месец ръководител на Отдела по тактика при Военната академия на Източния съюз. Подадох молба да бъда прехвърлен на Кълтис – по-точно в Бакхала на Кълтис.

Той се обърна към екзота:

– Домакинът ми каза, че вие сте Мондар, Пълномощник от Кълтис за Анклава Сейнт Луис. Следователно Бакхала е вашият роден град.

– Сега е столица на колонията Бакхала – отвърна екзотът, – а не просто град, полковник. Знаете ли, сигурен съм, че всички ние сме много радостни да се запознаем с вас, Клетус. Но не мислите ли, че не е много редно за един офицер от въоръжените сили на Съюза да е в една компания с хора от Коалицията?

– Защо не, щом сме на борда на кораба? – попита Клетус Греъм, усмихвайки му се разсеяно. – Вие сте в компанията на министъра, а

Коалицията снабдява Нова Земя с оръжие и материали. Освен това, както казах, сега е първата нощ от полета.

Мондар поклати глава.

– Бакхала и Коалицията не са във война – възрази той. – Фактът, че Коалицията дава някаква помощ на колонията Нова Земя, няма нищо общо с нашия въпрос.

– Съюзът и Коалицията не са във война – потвърди Клетус, – а фактът, че те подкрепят различни страни в партизанската война между вас и Нова Земя, няма нищо общо с нашия въпрос.

– Не може да се каже, че няма нищо общо – започна Мондар, но беше прекъснат.

Шумът в трапезарията изведнъж стихна. Докато на масата разговаряха, стюардът и Патер Тен се върнаха заедно с един забележително едър униформен мъж с отличителните знаци на първи офицер на кораба. Той се приближи и постави голямата си тежка ръка върху рамото на Клетус.

– Полковник – избоботи корабният офицер, – това е швейцарски кораб с неутрална регистрация. Ние превозваме хора от Коалицията и от Съюза, но не желаем политически инциденти на борда. Тази маса принадлежи на Министъра на междузвездните работи на Коалицията Дау де Кастрис. Вашето място е в другия край на трапезарията...

Клетус престана да му обръща внимание още след първите думи. Вместо това отново погледна момичето – само него, – усмихна се и повдигна вежди, като че ли оставяше на нея да реши. Изобщо не понечи да стане.

Девоичката го изгледа, но той все още не помръдваше. Тя задържа погледа си, след това се поколеба и се обърна към Де Кастрис.

– Дау... – прекъсна тя корабния офицер, който беше започнал да повтаря думите си.

Леката усмивка на Де Кастрис се разшири. Той също повдигна вежди, но с по-друг израз от Клетус. Остави я да го гледа умолително известно време, преди да се обърне към офицера:

– Всичко е наред. – Дълбокият му музикален глас накара гласа на другия да замре веднага. – Полковникът просто използва привилегията на първата нощ да седне, където пожелае.

Лицето на корабния офицер почервения. Ръката му бавно се отдръпна от рамото на Клетус. Изведнъж неговият ръст престана да им се струва голям и внушителен, а го накара да изглежда тромав и подозрителен.

– Да, господин министър – отговори сковано той. – Разбира се.

Извинявайте, че ви обезпокоих...

Хвърли един поглед, изпълнен с омраза, към Патер Тен, който засегна малкото човече не повече, отколкото сянката на дъждовен облак може да засенчи блясъка на кюлче злато. След това, внимателно избягвайки очите на останалите пътници, се обърна и напусна трапезарията. Стюардът се беше изпарил още при първите думи на Де Кастрис. Патер Тен се плъзна на мястото си и направи гримаса към Клетус.

– Относно Анклава Сейнт Луис на Екзотика – обърна се Клетус към Мондар. Не изглеждаше обезпокоен от това, което се случи току-що. – Те бяха много любезни и ми предоставиха библиотечен материал за моите проучвания.

– О-о? – Лицето на Мондар показваше любезна заинтересованост. – Вие писател ли сте, полковник?

– Учен – отвърна Клетус. Сивите му очи се спряха върху екзота. – В момента пиша четвъртия том на един двадесеттомен труд, който започнах преди три години, върху тактически и стратегически въпроси. Но да оставим това сега. Може ли да се запозная с останалите членове на компанията?

Мондар кимна.

– Както казахте, аз съм Мондар. Полковник Ичан Кан – обърна се към дорсаеца от дясната му страна, – мога ли да ви представя подполковник Клетус Грѐм от Съюзническите войски?

– За мен е чест, полковник – каза Ичан Кан с отсечен старомоден английски акцент.

– За мен е чест да се запозная с вас, полковник – отвърна Клетус.

– И дъщерята на полковник Кан, Мелиса Кан – продължи Мондар.

– Здравейте – Клетус отново й се усмихна.

– Приятно ми е – отговори девойката студено.

– Нашия домакин, министър Дау де Кастрис, вие вече познахте – продължи Мондар. – Господин министър – полковник Грѐм.

– Опасявам се, че е малко късно да ви поканя на вечеря, полковник – прозвуча дълбокият глас на Де Кастрис. – Ние вече се нахранихме. – Той кимна на стюарда. – Можем да ви предложим малко вино.

– И накрая, джентълменът отдясно на министъра – взе отново думата Мондар. – Господин Патер Тен. Той има невероятна памет с фотографска точност, полковник. Ще установите, че притежава енциклопедични знания от почти всички области.

– Приятно ми е да се запозная с вас, господин Тен – обърна се към него Клетус. – Може би за следващите си проучвания ще трябва да

наема вас, вместо да търся материали по библиотеките.

– Не си правете труда! – заяви неочаквано Патер Тен. Той имаше висок, скърцащ, но изненадващо убедителен глас. – Хвърлих един поглед на първите ви три тома – безумни теории, подплатени с разкрасена военна история. Така или иначе, щяха да ви изритат от академията, ако не ги бяхте изпреварили с молбата си за прехвърляне. Няма значение, сега сте въвн. И кой ще ги чете? Никога няма да завършите четвъртата си книга.

– Нали ви предупредих? – наруши Мондар паузата, последвала тази малка словесна буря. Клетус гледаше дребното човече с лека усмивка, доста наподобяваща тази на Де Кастрис в началото. – Господин Тен има енциклопедичен запас от познания.

– Разбирам какво имате предвид – каза Клетус. – Но познания и умозаклучения са две различни неща. Ето защо аз ще завърша останалите шестнадесет книги независимо от съмненията на господин Тен. Всъщност това е причината, поради която съм се запътил към Кълтис – за да съм сигурен, че ще ги напиша.

– Точно така – да извлечете облага от поражението там – изскърца Патер Тен. – Да спечелите войната в Бакхала за шест седмици и да станете героя на Съюза.

– Да, идеята не е съвсем лоша – забеляза Клетус, докато стюардът сръчно постави чиста чаша пред него и я напълни от една бутилка с яркожълта течност, която взе от масата, – само че накрая няма да спечели нито Съюзът, нито Коалицията.

– Изказването ви е доста силно, полковник – намеси се Де Кастрис. – Освен това е доста близо до предателство, не смятате ли? Думите, отнасящи се за Съюза, изречени от офицер на Съюза?

– Така ли мислите? – отвърна Клетус и се усмихна. – Някой тук смята ли да докладва за мен?

– Вероятно. – В дълбокия глас на Де Кастрис се усещаше смразяваща нотка. – Но в момента е просто интересно да ви слуша човек. Какво ви кара да смятате, че накрая нито Съюзът, нито Коалицията ще имат надмощие сред колониите на Кълтис?

– Законите на историческото развитие сочат такъв край.

– Закони! – гневно реагира Мелиса. Напрежението, което беше започнало да се усеща под спокойния разговор, й дойде много. – Защо всеки мисли – тя погледна за момент баща си почти с горчивина, – че съществуват някакви абстрактни принципи или теории, или кодове, с които трябва да се съобразява? Практичните хора са тези, които правят

нещата да стават! В днешно време трябва да си практичен, в противен случай по-добре да си мъртъв.

– Мелиса – Де Кастрис ѝ се усмихна – почита практичния човек. Боя се, че трябва да се съглася с нея. Опитът го налага.

– Противно на теориите, полковник – подхвърли Патер Тен подигравателно, – противно на книжните теории. Почакайте, докато попаднете на истинска битка в джунглата на Бакхала заедно с офицери на оперативна служба и откриете какво представлява в действителност войната! Почакайте, докато чуете свистенето на лъчевото оръжие над главата си, и тогава ще разберете...

– Той носи Ордена на честта на Съюза, господин Тен. – Неочаквано равният тон на Ичан Кан прерязва тирадата на човечето като с брадва. В настъпилата тишина Ичан посочи с твърдия си мургав показалец ивица-та в червено, бяло и златно в десния край на редицата от ленти, които украсяваха куртката на Клетус.

ДВЕ

На масата настъпи тишина.

– Полковник – попита Ичан, – какво ви има на крака?

Клетус криво се усмихна.

– Имам частична протеза на коляното. Напълно удобна, но си личи, когато вървя. – Той погледна отново Патер Тен. – Всъщност господин Тен е много близо до истината относно моя практически военен опит. Активната ми служба продължи само три месеца, след като бях произведен – по време на последната партизанска война между Съюза и Коалицията, преди седем години.

– Но вие сте излезли от тези три месеца с Ордена на честта! – възкликна Мелиса. Изражението, с което го беше наблюдавала преди, сега беше променено изцяло. Тя се извърна към Патер Тен: – Предполагам, че това е едно от малкото неща, за което не знаете нищо?

Патер Тен я погледна с омраза.

– Наистина ли, Патер Тен? – промълви Де Кастрис.

– Имаше един лейтенант Грегъм, награден от Съюза преди седем години – изрече злобно човечето. – Неговото поделение извършило въздушен десант на един остров в Тихия океан, отбраняван от наш гарнизон. Поделението било разбито и отрязано, но лейтенант Грегъм съумял да организира партизанска съпротива, която достатъчно успешно задържала нашите хора в обкръжение на силно укрепените им позиции, докато един месец по-късно не пристигнали подкрепленията на Съюза. Ден преди уволнението му той се натъкнал на подвижна мина. Наложило се да го тикнат в академията, защото след това бил физически негоден за активна служба.

На масата отново настъпи тишина, този път по-кратка.

– И така – каза със странно замислен тон Де Кастрис, въртейки между пръстите си наполовина пълната си чаша, – оказва се, че ученият бил герой, а, полковник?

– Не, за Бога, не! – възпротиви се Клетус. – Лейтенантът беше просто невнимателен войник, това е всичко. Ако тогава разбирах нещата така добре, както сега, никога не бих се натъкнал на тази мина.

– Ето ви сега обаче запътил се натам, където отново има битка! – възкликна Мелиса.

– Така е, но както вече казах, сега съм поумнял. Не искам повече

медали.

– А какво точно искате, Клетус? – попита Мондар от другия край на масата. От няколко минути Пълномощникът наблюдаваше Клетус с нетипична за екзот настойчивост.

– Иска да напише още шестнадесет тома – изсумтя Патер Тен.

– Господин Тен е съвсем прав – каза тихо Клетус на Мондар. – Това, което наистина искам да направя, е да завърша труда си върху тактиката. Но установих, че трябва първо да създам условията, при които тя ще бъде приложена.

– Да спечели войната в Нова Земя за шестдесет дни! – вметна Патер Тен. – Точно както казах.

– Мисля, че ще бъде за по-кратко време – отвърна Клетус и спокойно огледа променените изражения на всички без Мондар и Патер Тен.

– Очевидно вярвате в способностите си на военен експерт, полковник – забеляза Де Кастрис. Подобно на Мондар и неговият поглед, отпавен към Клетус, беше станал по-заинтересован.

– Аз не съм експерт, а учен. Има разлика. Експертът е човек, който знае много за предмета си. А ученият знае всичко, което може да се знае за него.

– Това са само теории – възкликна Мелиса и го изгледа озадачено.

– Да – отвърна й той, – но действащият теоретик има едно предимство пред практиката.

Тя поклати глава, но не каза нищо – облегна се назад върху възглавницата на креслото и го наблюдаваше, прехапала долната си устна.

– Опасявам се, че отново ще се съглася с Мелиса – намеси се Де Кастрис. За момент погледът му се замъгли, като че ли не гледаше към тях, а някъде вътре в себе си. – Виждал съм твърде много мъже, които притежаваха само теории, премазани при първия им сблъсък с реалния свят.

– Хората са реални – възрази Клетус. – И оръжията също... Но стратегиите? Политическите заключения? Те не са по-реални от теориите. А един добър теоретик, свикнал да борави с нереалните неща, може много по-добре да ги използва, отколкото човек, годен да борави само с реалните инструменти, които в действителност са крайни продукти... Знаете ли нещо за фехтовката?

Де Кастрис поклати глава отрицателно.

– Аз знам – обади се Ичан.

– Тогава може би ви е позната тактиката при фехтуване, която използвам като пример за моята тактика на грешките. Включена е в тома,

който пиша сега. Основната тактика при фехтовката е да се предприеме серия от атаки, всяка от които е покана за контраудар. Така се създава последователност от съприкосновение и отдръпване на вашата шпага с тази на противника. Вашата цел обаче не е да го докоснете още при някоя от тези първоначални атаки, а да отклонявате шпагата му всеки път така леко, че той да не забележи това. Сетне, при последното сблъскване, когато шпагата му е изтеглена напред максимално, вие се оказвате пред незащитен човек.

– Това предполага един дяволски добър фехтовчик – отбеляза лаконично Ичан.

– То се подразбира – отвърна Клетус.

– Да – каза бавно Де Кастрис, като изчака Клетус да го погледне. – Освен това е тактика, обвързана изцяло със залата за фехтовка, където всичко се изпълнява по определени правила.

– О, но тя може да се приложи в почти всички ситуации! – възкликна Клетус. Върху масата бяха поставени чаши за кафе, все още празни. Той посегна и взе три от тях. Обърна ги с дъното нагоре и ги нареди в редица между него и Де Кастрис. После бръкна в купата с бучки захар, придвижи свитата си в юмрук ръка над масата и пусна една бучка върху покривката до средната чаша. Покри я с чашата и започна да движи чашите, като бързо сменяше местата им. След това спря.

– Предполагам, чували сте за тази стара игра „има-няма“ – обърна се той към Де Кастрис. – Под коя чаша според вас е бучката захар?

Де Кастрис погледна към чашите, но не посегна към тях.

– Под нито една – отговори той.

– Бихте ли вдигнали някоя от тях просто за илюстрация? – попита Клетус.

Де Кастрис се усмихна.

– Защо не?

Посегна и вдигна средната чаша. Усмивката му изчезна за секунда, след което отново се появи. Пред него се мъдреше една бучка захар, бяла върху белия фон на покривката.

– Поне сте честен играч – забеляза той.

Клетус взе чашата, която Де Кастрис беше оставил, и покри бучката захар. Отново размени местата на обърнатите чаши с бързи движения.

– Ще опитате ли пак? – попита той.

– Щом искате. – Този път Де Кастрис избра чашата, която се падаше от десния край на редицата. Появи се друга бучка захар.

– Още веднъж? – подкани го Клетус. Отново покри бучката и размести чашите. Сега Де Кастрис избра чашата в центъра и я тръсна върху масата, когато се появи нова бучка захар.

– Какво означава това? – попита той. Усмивката му беше изчезнала окончателно. – Какъв е смисълът на всичко това?

– Означава, че вие, господин министър, не можете да загубите, докато аз контролирам играта – отговори Клетус.

Де Кастрис го изгледа остро за секунда, сетне покри бучката и се облегна назад, поглеждайки Патер Тен.

– Ти размести чашите този път, Патер – каза той.

Усмивайки се злобно на Клетус, Патер Тен стана и размести чашите – но толкова бавно, че всеки на масата лесно можеше да проследи чашата, която Де Кастрис беше вдигнал последна. Тя накрая се озова отново в средата. Де Кастрис погледна Клетус и посегна към чашата отдясно на тази, под която очевидно имаше бучка захар. Ръката му се поколеба за момент, сетне се отдръпна. По лицето му отново плъзна усмивка.

– Разбира се – той погледна Клетус. – Не знам как го правите, но знам, че ако вдигна тази чаша, под нея ще има бучка захар. – Ръката му се премести към чашата в противоположния край на редицата. – И ако избера тази чаша, сигурно ще има и тук?

Клетус нищо не каза, само се усмихна.

Де Кастрис кимна. Беше възвърнал характерната непринуденост на държанието си.

– Всъщност – започна той – единствената чаша, под която съм сигурен, че няма бучка захар, е онази в средата, защото всички знаем, че под нея трябва да има. Прав ли съм?

Клетус продължаваше само да се усмихва.

– Прав съм – заключи Де Кастрис. Той протегна ръка над средната чаша, наблюдавайки очите на Клетус, след което я отдръпна. – Тази беше вашата цел с демонстрацията на чашите и бучките, нали, полковник? Да ме накарате да възприема ситуацията по този начин, но и да ме направите толкова несигурен в себе си, след като сбърках три последователни пъти, че да обърна чашата в средата и да докажа на себе си, че наистина е празна. Вашата истинска цел беше да разклатите моята увереност в собствената ми преценка, съгласно вашата тактика на грешките, нали?

Той посегна и чукна с нокът средната чаша така, че тя зазвънтя като малка камбанка.

– Но аз няма да я обърна – продължи, гледайки Клетус. – Мисля, че ми стана ясна причината, поради която се опитвате да ме накарате да го направя. Искате да ми направите впечатление. Е добре, аз съм удивен – но само малко. И за да ви покажа колко малко, хайде да оставим чашата така, без да я обръщаме. Какво ще кажете?

– Само това, че разсъжденията ви са отлични, господин министър. – Клетус посегна и обърна другите две чаши, като за момент покри гърлата им с ръка, преди да ги постави празни с отворите нагоре. – Какво друго?

– Благодаря ви, полковник – меко каза Де Кастрис. Облегна се назад на стола, а очите му бяха присвити като резки. Протегна дясната си ръка, хвана столчето на винената чаша и започна да го върти между палеца и показалеца си с точни завъртания, сякаш се опитваше внимателно да го завие в бялата покривка. – Споменахте, че сте взели точно този полет до Кълтис, защото сте знаели, че и аз ще бъда тук. Не ми казвайте, че сте си направили този труд, за да ми покажете своята игра на „имамя“.

– Само отчасти – отговори Клетус. Напрежението в атмосферата около масата като че ли изведнъж нарасна, въпреки че гласовете и на двамата оставаха спокойни и любезни. – Искан да се запозная с вас, господин министър, защото ще имам нужда от вашата помощ да устроя нещата така, че да мога да завърша труда си върху тактиката.

– О-о? – проточи Де Кастрис. – И по какъв точно начин очаквате, че ще ви помогна?

– Възможностите сами ще се появят – и за двамата, господин министър – Клетус бутна стола си назад и се изправи, – след като ме срещнахте и знаете към какво се стремя. А сега мисля, че е време да се извиня за нахлуването си във вашата компания и да си тръгна.

– Един момент, полковник – измърка Де Кастрис.

Слаб звук на счупено стъкло ги прекъсна. Чашата на Мелиса лежеше счупена и разлята до чинията пред нея, а тя самата се изправяше несигурно на крака с ръка на челото.

ТРИ

– Не, не, всичко е наред! – каза тя на баща си. – Изведнъж почувствах някакво замайване, нищо повече. Ще отида да полегна замалко... Не, татко, остани тук! Полковник Греъм, вие ще ме придружите до кабината, нали – и без това си тръгвате.

– Разбира се – отговори Клетус.

Той заобиколи бързо масата и ѝ подаде ръка. Тя беше висока и се облегна почти с цялата тежест на здравето си младо тяло върху него. С леко раздражение махна на баща си и на Де Кастрис да останат на местата си.

– Наистина! – възкликна момичето. Гласът ѝ се изостри. – Аз съм добре. Просто искам да легна замалко. Моля ви, не правете такъв въпрос от това. Полковник...

– На вашите услуги – каза Клетус. Тръгнаха бавно заедно, тя все още се облягаше на ръката му. Прекосиха трапезарията и излязоха в коридора, където завиха наляво.

Мелиса продължи да се обляга на него, докато завиха и вече не се виждаха от трапезарията. Сетне спря внезапно, отдръпна се и се извърна с лице към него.

– Нищо ми няма. Трябваше да направя нещо, за да ви измъкна оттам. Вие изобщо не сте пиян!

– Не – отвърна Клетус шеговито. – И освен това не съм много добър артист.

– Дори и да бяхте, нямаше да успеете да ме заблудите! Мога да почувствам... – Тя повдигна наполовина ръката си с разперени пръсти като че ли искаше да докосне гърдите му, и рязко я отпусна, когато той погледна с любопитство към нея. – Хора като вас са прозрачни за мен. Но това няма значение. И да бяхте пиян, пак щеше да бъде достатъчно лошо. Да се опитвате да си играете игрички с човек като Де Кастрис!

– Не бих казал, че съм си играл игрички – възрази Клетус.

– О, спестете ми обясненията си! – възкликна тя. – Не мислете, че не ми е ясно на какви идиоти могат да се правят професионалните военни, когато се опитват да контактуват с хора извън техния ограничен свят! Но един Орден на честта означава все пак нещо за мен, въпреки че повечето от цивилните не знаят нищо за него! – Очите ѝ отново бяха привлечени от неговите. Тя с усилие отклони поглед. – И точно затова

ви помогнах да се измъкнете. Тази е единствената причина!... И няма повече да го правя!

– Разбирам – отвърна Клетус.

– Така че отивайте в кабината си и останете там! И отсега нататък стойте настрана от Де Кастрис. И от баща ми, и от мен също... Слушате ли ме?

– Разбира се – отговори Клетус. – Но поне ще ви изпратя до кабината ви.

– Не, благодаря. И сама мога да стигна дотам.

– А какво ще стане, ако някой ви види и до ушите на министъра стигне, че замайването ви е изчезнало много бързо, след като сте напуснали трапезарията?

Тя го изгледа, обърна се и тръгна надолу по коридора. Клетус я настигна с няколко дълги крачки и закричи редом.

– Що се отнася до професионалните военни – изрече меко той, – не всички си приличат...

Тя спря и се извърна рязко към него, принуждавайки го и той да стори същото.

– Вие сигурно мислите – попита мрачно момичето, – че баща ми цял живот е бил наемник?

– Разбира се, че не – отговори Клетус. – Генерал-лейтенант от Кралската армия на Афганистан допреди десет години или някъде толкова, нали?

Тя го погледна втренчено.

– Откъде знаете? – тонът ѝ беше обвинителен.

– Военната история – дори и съвременната – е част от моя предмет. Университетската революция в Кабул преди дванадесет години, завършила със смяна на властта, е също част от него. Афганистанската армия едва ли е имала повече от един генерал Ичан Кан. Предполагам, че той е напуснал Земята година-две след смяната на правителството.

– Нямаше защо да напуска! – избухна тя. – Те искаха той да остане в армията дори и след като Афганистан се отказа от независимостта си и стана част от Коалицията. Но имаше и други неща... – тя млъкна.

– Други неща? – попита Клетус.

– Вие не бихте могли да разберете! – Девојката се обърна и тръгна отново надолу по коридора. Но след няколко крачки думите като че ли сами започнаха да напират и тя не можеше да ги спре. – Майка ми умря... и... Salaam Badshani Daulat Afghanistan. След като започнаха да наказват със смърт всеки, който пееше стария афганистански химн, той си

подаде оставката. И емигрира на Дорсай.

– Доколкото зная, това е един нов свят, пълен с войници – обади се Клетус. – Не би трябвало да е...

– Те му намериха работа като капитан – капитан на наемен батальон! – избухна тя. – И оттогава през следващите десет години успя да стигне до полковник – и там спря. Защото на Дорсай могат да му намерят служба само в малък полк и след като се платят всички разходи, от заплатата му не остава достатъчно, за да посетим Земята, а още по-малко да заживеем там отново, освен ако Екзотика или някой друг не го командирова официално и не поеме разноските.

Клетус кимна.

– Разбирам. Но правите грешка, като се опитвате да оправите нещата, използвайки Де Кастрис. Той не е човекът, който би се повлиял, както вие се надявате.

– Да оправя нещата... – Тя обърна глава и се втренчи в него, срещайки погледа му, а лицето ѝ изведнъж преbledна.

– Очевидно – настоя Клетус. – Чудех се какво търсите вие на масата. Не сте била пълнолетна по времето, когато баща ви е емигрирал на Дорсай, така че би трябвало да имате двойно гражданство – на Коалицията и на Дорсай. Вие имате право да се върнете и да живеете на Земята, когато поискате, използвайки гражданството си от Коалицията. Но баща ви не може да бъде репатриран, освен по някакви специални политически причини, което е почти невъзможно. Или вие, или той сигурно смятате, че ще можете да накарате Де Кастрис да ви помогне.

– Баща ми няма нищо общо с това! – Гласът ѝ беше свиреп. – За какъв го мислите?

Той я погледна.

– Вие естествено сте права. Идеята сигурно е била ваша. Баща ви не е такъв човек. Аз самият съм израснал на Земята в семейство на военни и той ми напомня някои от генералите, с които съм роднина. Всъщност ако не исках да ставам художник...

– Художник? – Тя примига при неочакваната промяна на разговора.

– Да – потвърди Клетус, усмихвайки се криво. – Точно бях започнал да си изкарвам прехраната с това, когато дойде повиквателната. Накрая реших да постъпя в Съюзническата военна академия и да изпълня желанието на моето семейство. Сетне ме раниха и ненадейно установих, че ми харесва теорията на военното изкуство. Така че рисуването остана на заден план.

– Защо сте напуснали преподаването в академията тогава? – попита

тя.

– Някой все пак трябва да направи този свят безопасен за учени като мен – пошегува се той.

– Като превърнете Дау де Кастрис в свой личен враг? – попита тя изумено. – Не си ли взехте бележка, когато той разбра какво представлява вашата игра с чашите и бучките захар?

– Но той не я разбра! – възрази Клетус. – О, признавам, много добре се справи с прикриването на факта, че не успя да я разбере.

– Той го е прикрил?

– Без съмнение – отговори Клетус. – Той повдигна първата чаша, воден от своята прекалена самоувереност и чувствайки се сигурен, че може да се справи с всичко, което би могло да изникне от моята игра. Когато се появи първата бучка захар, си помисли, че аз съм оплескал нещата, а не той. С втората бучка започна да мисли обратното, но все още беше прекалено уверен в себе си, за да опита пак. Едва след третата му стана ясно, че играта беше изцяло под мой контрол. Следователно трябваше да намери извинение, за да я спре и да не му се налага да избира четвърти път.

Тя поклати отрицателно глава.

– Изобщо не беше така – не му повярва тя. – Вие извъртате нещата и ги представяте както на вас ви се иска.

– Не – възрази Клетус, – Де Кастрис ги извъртя с неговото действително доста умно обяснение, защо не би трябвало да вдигне за четвърти път чаша. Той знаеше, че ще намери бучка захар под всяка чаша.

– Но как би могъл?

– Защото бях поставил бучки захар под всяка чаша, разбира се – усмихна се Клетус. – Когато взех една бучка от купата, скрих в ръката си още две. Най-вероятно Де Кастрис се досети за това преди четвъртия си избор. Фактът, че целта на играта стана по-скоро да не намериш бучка захар, вместо да намериш, го заблуди в първия момент. Но ако си беше признал, щеше да прилича на глупак, защото вече беше играл три пъти. А хора като Де Кастрис не могат да си позволят да изглеждат глупаци.

– Но защо го направихте? – почти извика Мелиса. – Защо искате да си създадете по този начин един враг?

– Трябваше да го накарам да се почувства ангажиран към мен – отвърна Клетус, – единствено така мога да имам полза от него. Освен ако не ми нанесе удар, който да не мога да отблъсна. А само с успешно парирание на всеки негов опит ще успея да привлека цялото му внимание. Сега разбирате – продължи той малко по-внимателно – защо трябва да

се безпокоите за вашите взаимоотношения с Де Кастрис, а не за моите. Аз мога да се справя с него. От друга страна, вие...

– Вие... – Заслепена от гняв, тя се обърна и рязко отвори вратата. – Вие сте уникален – вървете, набутайте се в ръцете на Дау! Той ще ви разкъса на парченца. Надявам се да го стори. Но стойте настрана от мен. И от баща ми! Чухте ли?

Той я погледна и по лицето му премина лека сянка, нещо подобно на болка.

– Естествено – Клетус отстъпи назад. – Ако това е вашето желание...

Тя влезе и затръшна вратата. Той остана за секунда, загледан в празната повърхност. Докато беше с нея, бариерата на изолация, която беше изградил около себе си преди много години, когато установи, че другите не го разбират, сякаш се стопи. Но сега отново беше на мястото си.

Пое си кратко, но дълбоко въздух, почти като въздишка. Обърна се и тръгна надолу по коридора към своята кабина.

ЧЕТИРИ

През следващите четири дни Клетус старателно избягваше Мелиса и баща ѝ – и същевременно беше пренебрегван от Де Кастрис и Патер Тен. Познанството му с Мондар обаче се задълбочи – обстоятелство, което намираще не само приятно, но и интересно.

На петия ден след излитането им от Земята междузвездният кораб навлезе в орбита за кацане около Кълтис. Подобно на посестримата си – планетата Мар, Кълтис беше зелен топъл свят с неустойчива ледена покривка и две големи континентални суши, северна и южна, също като Земята в периода преди разцепването и отделянето на Антарктида, Австралия, Африка и Южна Америка, в геологичното минало на родната планета. Совалките от по-големите градове на различните колонии на Кълтис започнаха да пристигат, за да приберат пътниците.

На Клетус му хрумна да се опита да телефонира в Главната квартира на Съюза в Бакхала, за да докладва и да получи информация къде е настанен. Но всички връзки въздух-земя се оказаха заети от хората на Нова Земя. С малко разузнаване откри Патер Тен, който говореше по телефона от името на Дау де Кастрис. На едно превозно средство, което имаше претенциите да е с неутрална регистрация, това беше явна проява на предпочитание. Хрумването на Клетус прерасна в подозрение, че един от тези телефонни разговори най-вероятно се отнасяше за него.

Отдалечавайки се от телефона, се огледа и зърна синята дреха на Мондар, застанал до затворения люк в средата на кораба, само на няколко крачки от Мелиса и Ичан Кан. Накуцвайки, Клетус се запъти бързо към екзота.

– Телефоните са заети – обясни той. – Мислех да поискам инструкции от Главната квартира на въоръжените сили на Съюза. Кажете ми има ли напоследък голяма активност на партизаните от Нова Земя около Бакхала?

– Направо са пред прага ни – отговори Мондар. Той изгледа Клетус проникателно. – Има ли някакво значение? Чак сега ли се сетихте какво впечатление направихте на Дау през онази първа вечер?

– Тогава ли? – Клетус повдигна едната си вежда. – Искате да кажете, че Де Кастрис ще си направи труда да превърне всеки срещнат от него полковник в специална цел за партизаните?

– Не всеки, разбира се – Мондар се усмихна. – Но в случая нямате

повод за тревога. Вие ще пътувате до Бакхала с Мелиса, Ичан и с мен във военна кола.

– Това е успокоително – каза Клетус, но мислите му бяха насочени другаде. Очевидно какъвто и резултат да беше постигнал с Дау де Кастрис, той не беше останал незабелязан от Мондар. В това няма нищо лошо, помисли си Клетус. Пътят към неговата цел беше осеян с уловки за определен тип проникателен ум, който би предвидил намерения, невидими за обикновените хора. Точно такъв начин на мислене притежаваше Де Кастрис, а пък Мондар беше достатъчно умен и задълбочен, за да изпробва върху него замисъла си.

Звукът на гонг се вряза в шума от разговорите.

– В момента се приземява совалката от Бакхала – избръмча гласът на първия офицер от говорителя на стената. – Приземява се до средния люк совалката от Бакхала. Всички пътници за Бакхала да се приготвят за качване... Клетус усети, че го повличат напред при отварянето на люка, зад който лъсна белият метал на тунела към совалката. Тълпата го раздели от Мондар.

Совалката не беше нищо повече от тесен неудобен въздушен автобус. След ръмжене, пропадане и друсане тя най-накрая се приземи с плъзгане върху бетонна площадка, заобиколена от джунгла – зелен деркор, изпъстрен с яркочервени и яркожълти нишки.

След като се измъкна навън в ярката слънчева светлина, Клетус се отдръпна настрана от тълпата, за да се ориентира на спокойствие. С изключение на една малка постройка петдесетина метра, наоколо нямаше друга следа от човешка дейност, освен совалката и бетонната площадка. Джунглата се извисяваше над сто метра и заобикаляше всичко околоръст. Обикновен, почти приятен тропически ден, помисли си Клетус. Той се огледа за Мондар – и изведнъж беше поразен от нещо като беззвучна емоционална експлозия.

Въпреки че се почувства разтърсен, той се досети какво се беше случило. Това беше „шок от смяната на ориентиране“ – едновременен внезапен допир с цял спектър от различия с познатото. Разсеяността му, когато стъпи на тази почти земна сцена, беше усилила ефекта.

След като се поуспокои, той изведнъж забеляза, че небето не беше синьо, а синьозелено. Слънцето беше по-голямо и с по-тъмнозлатист цвят от това на Земята. Жълтите и червените нишки в зеленината не се дължаха на цветове и пълзящи растения, а бяха самите жилки, минаващи по листата. Въздухът беше натежал от влага, изпълнен с различни миризми, които образуваха един аромат, смес от настъргано мускатово

орехче и смачкана трева. Освен това вибрираше от ниския, но постоянен хор на насекоми и животински кръсъци, вариращ от високите тонове на малка флейта до мекото бумкане на празен варел – и всичко това, придружено от скрибуцане, нехарактерно за Земята.

Дори и сега, когато първият шок премина, всичко заедно – светлина, цвят, мирис и звук, накараха Клетус да се вцепени за миг. От това състояние го извади ръката на Мондар, допряна до лакътя му.

– Ето че идва и военната кола – каза той, като го отвеждаше. Превозното средство, което спомена, тъкмо се показваше иззад постройката, следвано от пътническият автобус. – Освен ако не предпочитате да пътувате с автобуса заедно с багажа, жените и обикновените граждани.

– Не, благодаря. Ще се присъединя към вас – отговори Клетус.

– Оттук тогава – посочи Мондар.

Клетус тръгна с него към двете коли, които се приближиха и спряха. Военната кола беше транспортно средство с плазмен двигател на въздушна възглавница, с вериги, които можеше да спусне при преминаване на по-неудобните участъци от пътя. Изглеждаше като бронирана версия на спортните коли, които се използваша при големите състезания. Ичан Кан и Мелиса бяха вече вътре, заели една от двете седалки за пътници. Отпред, на откритото място за оператора, седеше млад кръглолик войник, а до него лежеше специален модел картечен пистолет.

Докато се качваше в колата, Клетус хвърли любопитен поглед на неудобното ръчно оръжие. Това беше първият подобен пистолет, който виждаше в употреба – въпреки че в академията беше имал възможността да държи и дори да стреля с такъв. Представляваше хибрид, стопроцентов мелез, създаден първоначално за потушаване на масови безредици. Но при оперативни действия той по-скоро се превръщаше в ненужна вещ, защото всяка пращинка можеше да парализира някоя съществена част от сложния му механизъм още през първия половин час на сражението.

С правилна настройка в него можеше да се използва всичко – от единични сачми калибър 0,29 до самонасочващи се шрапнели, тежки осем унции¹. Това беше непрактично оръжие, което караше тактическото въображение на Клетус да се развихря, измисляйки му неортодоксални приложения в необичайни ситуации.

Двамата с Мондар се настаняха в колата. Със съскане на компресора тежкото тяло се издигна десет сантиметра над бетона и се плъзна

1. Мярка за тежест, равна на 28,3 г. Бел.пр.

върху въздушната възглавница. Пред тях се откри проход в джунглата и малко след това се понесоха по тесен извиващ се път с дълбоки канавки от двете страни, които неуспешно се опитваха да отблъснат джунглата, извисяваща се като арка над главите им.

– Изненадан съм, че не сте се опитали да разчистите с огън или с химически средства по-широка площ около пътя – обърна се Клетус към Мондар.

– Направили сме го на важните военни пътища – обясни екзотът. – Напоследък не ни достига работна ръка, а и местната растителност се разпространява много бързо. Опитваме се да садим покрай пътищата различни видове семена или треви от Земята, за да отблъснем местните видове, но и в лабораториите не ни достигат хора.

– Обслужването и снабдяването са трудни – вметна Ичан Кан, докосвайки покровителствено десния край на покритите си с помада посивели мустаци. Колата се натъкна на гигантско пълзящо растение, простряло се наред пътя, и беше принудена да свали веригите си, за да пропълзи над него.

– Какво мислите за този картечен пистолет? – попита Клетус наемника от Дорсай. Думите му прозвучаха накъсано поради тръскането на колата.

– Погрешно въоръжение за малки армии... – Колата отново плавно се издигна, оставяйки пълзящото растение зад себе си. – Картечни пистолети, използване на ултразвук за блокиране или унищожаване компонентите на противниковото оръжие – всичко става все по-сложно. А колкото е по-сложно, толкова е по-трудна задачата на снабдяването, по-трудно се поддържат ударните сили в готовност.

– Какво според вас трябва да се направи тогава? – попита Клетус. – Обратно към лъковете, ножовете и късите мечове?

– А защо не? – каза изненадващо Ичан Кан и в монотонния му глас прозвуча нова нотка на ентузиазъм. – Един човек с лък на съответната позиция и в съответното време струва колкото един корпус тежка артилерия половин час по-късно и десет мили по-надолу от мястото, където би трябвало да бъде. Как беше: „... поради липса на гвоздей един кон беше загубен...“?

– „Поради липса на подкова един кон беше загубен. Поради липса на кон един ездач беше загубен...“ – Клетус продължи цитата до края. Двамата мъже се спогледаха с особено, безмълвно, но взаимно уважение.

– Сигурно имате проблеми с подготовката – забеляза замислено

Клетус. – Имам предвид на Дорсай. Там вероятно се събират мъже с най-различен произход, а вие искате да обучите войник, подготвен за възможно най-голям брой военни ситуации.

– Концентрираме се върху основното – отвърна Ичан. – Освен това нашата цел е да създадем малки подвижни части за нанасяне на бързи удари и след това да им намерим служба за това, за което са подготвени. – Той кимна към Мондар. – Засега истински успех сме постигнали само в Екзотика. Повечето работодатели искат да вместят нашите професионалисти в класическата схема на организация. Действа, но не винаги такова използване на хората и частите е ефикасно. Това е едно от разногласията ни с редовната войска. Вашият командващ офицер тук, генерал Трейнър... – Ичан прекъсна думите си. – Е, не е моя работа да го обсъждам.

Той изостави внезапно темата, изправи рамене и се загледа в джунглата през отворените прозорци в металните стени на колата. След малко се обърна и подвижна към шофьора, седящ на външното място:

– Не забеляваш ли нещо необичайно наоколо? Тук не ми харесва, имам някакво неприятно чувство.

– Не, сър! – извика в отговор шофьорът. – Спокойно като неделен об...

Неочаквано се разнесе гръм. Във всички посоки се разхвърча земя. В същия момент колата се наклони и Клетус усети как се обръща. Пред погледа му се мярна шофьорът, прострян в канавката – все още стискаше пистолета, но беше без глава. След това колата се преобърна и настъпи момент, в който всичко му се губеше.

После изведнъж нещата се проясниха. Военната кола лежеше върху дясната си страна и само бронираната ѝ основа и задният и левият прозорец оставаха незащитени. Мондар вече дърпаше магnezиевите капаци върху задния прозорец, а Ичан Кан правеше същото с левия прозорец. В металната кутия настана полумрак и само през няколкото огрени от слънцето процепа отпред и зад седалката на шофьора проникваше светлина.

– Въръжен ли сте, полковник? – попита Ичан Кан, измъквайки изпод туниката си малък плосък пистолет, изхвърлящ стрели, и започна да завива към него дълга снайперистка цев. Дъжд от куршуми затрополя по бронята на колата. Стреляха със спортни пушки, които на теория бяха цивилно оръжие, но в джунглата можеха да бъдат достатъчно смъртоносни.

– Не – мрачно отговори Клетус. В колата вече ставаше задушно, а

миризмата на смачкана трева и мускатово орехче ги обгръщаше отвсякъде.

– Жалко – каза Ичан Кан. Той приключи със завиването на цевта, пхна дулото в една пролука, присви очи и погледна навън. После натисна спусъка и едър мъж с руса брада, облечен в костюм със защитен цвят, тежко падна, чупейки клони под себе си, и остана да лежи неподвижен от другата страна на пътя.

– От автобуса ще чуят стрелбата, защото се движат след нас – прозвуча гласът на Мондар в полумрака зад Клетус. – Ще спрат и ще се обадят за помощ. Помощният отряд може да стигне дотук по въздуха петнадесет минути след като в Бакхала разберат за случилото се.

– Да – обади се Ичан Кан спокойно и стреля отново. Чу се как още едно тяло, този път невидимо, пада на земята, свличайки се с шум от дървото. – Може и да дойдат навреме. Странно, че тези партизани не ни оставиха да преминем и не дочакаха автобуса. Повече багаж, по-слаба защита и повече плячка... На ваше място бих стоял по-навътре, полковник.

Последното изречение беше отправено към Клетус, който яростно се опитваше да повдигне и извие капака от долната страна. След като се беше обърнала, колата стоеше подпряна върху издатината отстрани на пътя. Отварянето на долния капак предоставяше излаз към канавката, където лежеше мъртвият шофьор. Клетус искаше да се промуши оттам.

Скритите в джунглата стрелци се досетиха какво е намислил и обсипаха с куршуми бронираната долна част на колата, но тъй като ъгълът със земята беше доста остър, нито един от тях не попадна в отвора, който Клетус беше направил. Мелиса изведнъж разбра какво си е наумил и го хвана за ръката точно когато беше започнал да се промъква през него.

– Не! – възкликна тя. – Безсмислено е! Не можете да помогнете на шофьора. Той беше убит още с избухването на мината...

– Да върви по дяволите! – изпръхтя Клетус, чиито светски обноски поради стрелбата не бяха на висота. – Оръжието отиде заедно с него, когато падна.

Той се изскубна от ръката ѝ и изпълзя изпод бронираната кола, скочи на крака и се хвърли към канавката, където лежеше невидимото тяло на шофьора. От заобикалящата ги джунгла избухна взрив от изстрели. Той се препъна, достигайки края на канавката, завъртя се около себе си и изчезна от погледа. Мелиса ахна. От канавката долетя шум от боричкане, след това се появи една ръка, която потрепери и остана да стърчи

пред очите на всички като последна отчаяна молба за помощ.

В отговор от джунглата прозвуча самотен изстрел и един куршум отнесе половината от китката и дланта. От нея бликна кръв, но ръката не се скри и почти веднага кървенето спря. Това означаваше, че няма живо, биешо сърце, което да поддържа струята кръв.

Мелиса потръпна и задиша учестено. Баща ѝ я наблюдава известно време, след това постави свободната си ръка върху рамото ѝ.

– Спокойно, момиче! – Стисна рамото ѝ, но беше принуден да се върне към бойницата си, тъй като колата беше обсипана с нов дъжд от куршуми. – Всеки момент ще ни атакуват – промърмори той.

Седнал с кръстосани крака в полумрака, като че ли медитираше, Мондар посегна и взе едната ръка на момичето в своите. Погледът ѝ не се откъсваше от ръката в канавката. Вкопчи се в Мондар с неподозирана сила. Мелиса не издаде нито звук, но очите ѝ не помръдваха, а лицето ѝ беше бяло и застинало като маска.

Изстрелите от джунглата спряха ненадейно. Мондар се обърна и се възря в Ичан.

Дорсаецът погледна назад през рамо и очите им се срещнаха.

– Всеки момент – съобщи Ичан със служебен тон. – Ще бъдете глупак, ако се оставите да ви хванат жив.

– Когато не виждам повече смисъл да живея, винаги мога да умра – отвърна откровено Мондар. – Никой друг освен мен не може да запоядва на това тяло.

Ичан стреля отново.

– Досега автобусът би трябвало да се е приближил достатъчно, за да чуят изстрелите и да телефонират – отбеляза спокойно Мондар.

– Без съмнение – съгласи се дорсаецът. – Но за да имаме някаква полза от помощта, би трябвало да е от въздуха. Както вече казах, те всеки момент ще прекратят стрелбата и ще атакуват. А един пистолет не би могъл да задържи дузина или повече... Ето ги, идват!

През процепа над рамото на полковника Мондар видя двете вълни от облечени в защитни костюми фигури, които изведнъж изникнаха от джунглата и се насочиха към колата. Малкият пистолет в ръката на Ичан не спираше и тъй като неговият шум почти се губеше в общия трясък и бъркотия, изглеждаше, че фигурите отпред падат като докоснати с магическа пръчка.

Но независимо от това на атакуващите им оставаха не повече от петнадесет метра до целта и малкият лъч слънчева светлина, която Мондар виждаше, беше закрит от костюми в защитен цвят.

Пистолетът в ръката на Ичан щракна на празно и в този миг, точно когато сянката на първия партизанин затъмни отвора, през който Клетус беше излязъл, дивият рев на картечния пистолет се разнесе зад атакуващите и те се стопиха като пясъчни фигури под удара на силна вълна.

Пистолетът продължи да ръмжи още известно време и след това спря. Всичко като че ли замря, подобно на водата в планинско езеро след падане на камък. Ичан се промуши между застиналите фигури на Мондар и Мелиса и изпъзля навън от колата. Те го последваха онемели.

Накуцвайки върху изкуствената става на лявото си коляно, Клетус се катереше по канавката, влачейки картечния пистолет. Изправи се на пътя в момента, когато Ичан стигна до него.

– Много добра работа – похвали го дорсаецът с необичайна топлина в обикновено безстрастния му глас. – Благодаря ви, полковник.

– Няма защо, полковник – отвърна Клетус малко несигурно. Сега, след като напрежението беше преминало, другото му коляно от плът и кръв се беше разтреперило от реакцията, незабележимо отвън, но осезаемо под крачолата на униформата му.

– Много добра работа наистина – каза Мондар тихо както винаги, присъединявайки се към тях. Мелиса стоеше неподвижно, вперила поглед в канавката, където лежеше мъртвият шофьор. Очевидно неговата ръка се беше показала, докато Клетус се мятеше, имитирайки смъртно ранен човек. Мелиса потрепери и обърна лице към другите.

Втръчено загледа Клетус с пребледняло лице, върху което се смесваха различни емоции. Мондар проговори, гледайки небето:

– Ето го и подкреплението. – Двойка бойни въздушни коли с по един пехотен взвод във всяка се приземяваше на пътя. Зад тях се разнесе съскане на спирачна въздушна струя. Те се обърнаха и видяха автобуса да се появява зад един завой на пътя. – Също и нашето звено за свързка – добави той и леко се усмихна.

ПЕТ

Наложих се да зарежат военната кола, защото компресорът ѝ беше повреден при битката с партизаните. Една от бойните коли приюти четиримата оцелели пътници и ги закара до пристанищния град на Бакхала. Оставиха ги в транспортната секция на Главната квартира на Съюза в Бакхала. Ичан Кан и Мелиса се сбогуваха с другите двама, качиха се на едно автотакси и се отправиха към жилището си. Мондар отвори вратата на друго такси и покани Клетус.

– Ще трябва да отидете до Главната квартира, за да получите назначението си, а тя ми е на път. Ще ви оставя.

Клетус се качи. Екзотът се пресегна и набра върху контролния пулт маршрута. Таксито се издигна върху въздушната си възглавница и плавно се плъзна между редиците от боядисани в бяло военни постройки.

– Благодаря – каза му Клетус.

– Няма защо – отговори Мондар. – Вие току-що спасихте живота ни там в джунглата. Бих искал да направя за вас нещо повече от гола благодарност. Доколкото разбирам, бихте желали да говорите отново с Дау де Кастрис?

Клетус погледна Пълномощника с любопитство. През целия си живот му беше доставяло удоволствие да контактува с хора с ясни цели, които се стремяха да ги постигнат. А за петте дни, откакто се запозна с Мондар, стана свидетел на целеустремеността на екзота, която може би се равняваше на неговата.

– Мислех, че Де Кастрис замина за столицата на Нова Земя.

– Да – съгласи се Мондар. Таксито направи десен завой и излезе на по-широк булевард, насочвайки се към голямо здание от бял бетон, най-отгоре на което се развяваше националният флаг на Съюза. – Но Нова Земя е само на двадесет и пет минути оттук по въздуха. Коалицията няма преки дипломатически контакти с нашето екзотианско правителство тук, на Кълтис, и както моите хора, така и Де Кастрис гледат да не пропуснат и най-малката възможност за разговори. Все пак Коалицията е тази, срещу която воюваме – без нея Нова Земя няма да издържи и шест седмици. И така, тази вечер в дома си давам неофициално малко парти със студен бюфет и свободни разговори. Ичан и Мелиса ще дойдат. Ще се радвам ако и вие дойдете.

– С удоволствие – отвърна Клетус. – Ще мога ли да доведа и

помощника си?

– Помощник?

– Младши лейтенант Арвид Джонсън, ако имам късмет и той не е получил друго назначение – обясни Клетус. – Един от бившите ми студенти от академията. Посети ме преди два месеца по време на отпуска си. Интересът ми към Бакхала се породил от това, което той ми разказа.

– Наистина ли? Тогава го доведете непременно. – Таксито се плъзна и спря пред пешеходна пътека, водеща към входа на голямото бяло здание. Мондар натисна един бутон и вратата от страната на Клетус се отвори. – Доведете всеки, който мислите, че ще се забавлява. Около осем часа.

– Ще бъдем там. – Клетус се обърна и остави пешеходната пътеката да го пренесе до зданието на Главната квартира.

– Полковник Клетус Греъм? – повтори младши лейтенантът с тясно лице, седнал зад разхвърляно бюро в канцеларията за разквартируване и получаване на назначения, когато Клетус му се представи. – Вие трябва да докладвате на генерал Трейнър веднага – веднага, след като пристигнете.

Гласът му беше висок тенор и докато говореше, се усмихваше неприятно. Клетус любезно се осведоми как да стигне до кабинета на генерала.

Стъклената врата, която най-накрая откри, с надпис „Бригаден генерал Джон Хюстън Трейнър“ го въведе в приемна, където широкоплещест, започнал да оплешивява петдесетгодишен полковник очевидно приключваше с някакви заповеди към охранен тридесетгодишен капитан, седнал зад единственото бюро в стаята. Полковникът се обърна и изгледа Клетус.

– Вие сте Греъм? – рязко попита той.

– Точно така – мило каза Клетус, – а вие?...

– Дюплеин – отговори грубо другият. – Аз съм началник-щаб на генерал Трейнър. Не трябва ли да отидете при офицерите на разположение?

– Аз съм със специално назначение от Женева, полковник – обясни Клетус.

Дюплеин изсумтя, обърна се кръгом и излезе през вратата, откъдето току-що беше влязъл Клетус. Той погледна дебелия капитан зад бюрото.

– Сър – обърна се към него капитанът. В гласа му имаше известна доза съчувствие. Лицето му не беше нелюбезно, дори беше

интелигентно независимо от тежката гуша и двойната брадичка, която го подпираше отдолу. – Бихте ли седнали за момент, докато уведомя генерал Трейнър, че сте тук?

Клетус седна и капитанът се наведе над микрофона на вътрешния телефон върху бюрото му. Клетус не можа да долови отговора, който получи, но капитанът вдигна поглед и кимна.

– Можете да влезете, полковник – и посочи към вратата зад бюрото му.

Клетус се изправи. Мина през вратата в следващия кабинет и се озова право пред едно доста по-голямо бюро, зад което седеше подобен на бик мъж в средата на четиридесетте, чието лице с едри черти беше украсено с поразяващо дебели черни вежди. Клетус си спомни, че прякорът на генерала беше Бат (Прилепа) Трейнър. В момента Бат Трейнър го гледаше изпод заплашително склучените си вежди.

– Полковник Клетус Греъм докладва, сър – и той постави заповедта си за командировка върху бюрото. Бат я бутна настрани с голямата си ръка.

– Добре, полковник. – Гласът му беше грубоват бас. Посочи към един стол срещу него от лявата страна на бюрото. – Седнете.

Клетус с благодарност закуцука към стола и се отпусна в него. Вече усещаше ефекта от това, че по време на епизода в канавката успя да разтегли няколкото останали здрави сухожилия на болното си коляно. Вдигна очи и видя, че Бат се беше втренчил право в него.

– Пред мен е вашето досие, полковник – каза след известно време генералът. Разтвори сивата пластмасова папка на бюрото пред него и погледна вътре. – Тук се казва, че произлизате от академично семейство. Вашият чичо е бил Главен началник на Щаба на Главната квартира на Съюза в Женева преди пенсионирането му преди осем години. Вярно ли е?

– Да, сър – отговори Клетус.

– А вие – генералът прелисти страниците с дебелия си показалец, мръщейки се леко – сте получили тази рана в коляното по време на Тримесечната война в Ява преди седем години?... Също и Ордена на честта?

– Да – потвърди Клетус.

– Оттогава – генералът затвори рязко папката и отново впери неподвижния си поглед в лицето на Клетус – сте в академията. Накратко, като се изключат онези три месеца, вие не сте правили нищо друго в армията, освен да наливате тактика в главите на курсантите.

– Освен това – вметна внимателно Клетус – пиша една обширна „Теория на тактиката и стратегическите съображения“.

– Да. И това го има тук. Три месеца оперативна дейност и сте готов да напишете двадесеттомен труд!

– Сър?

Генералът се облегна тежко на стола си.

– Добре. Предполага се, че сте тук със специално назначение като мой съветник по тактиката. – Черните вежди се се събраха, вълнувайки се като бойни флагове на вятъра. – Надявам се да не сте дошли само защото сте дочули слухове, че ще разчистват всички мъртви дървета в академията, и сте намерили връзки да ви изпратят на някое топло местенце, където няма да имате какво да вършите?

– Не, сър – отговори тихо Клетус. – Може и да съм използвал някоя и друга връзка, за да ме изпратят тук. Но с ваше позволение, това не беше защото го смятам за топло местенце, а защото имам да свърша тук много неща.

– Надявам се, че не, полковник. Надявам се, че не – измърмори Бат. – Преди три месеца изпратих молба за една дузина танкове – джунгло-разбивачи... Вместо това получавам вас. Всъщност не давам и пукната пара какво иска да прави академията с отдела си по тактика. Независимо от обучението, когато отидат на фронта, децата отново трябва да учат всичко, но при истински условия. А аз имах нужда от онези танкове... И все още имам.

– Може би – забеляза Клетус – аз ще предложа някакви средства, за да помогна на генерала да мине и без тях.

– Съмнявам се – изрече мрачно Бат. – Мисля, че ще се помотаете тук няколко месеца и ще се окаже, че не сте чак толкова необходим. След което ще изтъкна този факт пред Главната квартира на Съюза на Земята и отново ще поискам моите джунгло-разбивачи. Аз ще ги получа, а вас ще ви върнат на Земята, най-вероятно без никаква черна точка в досието... ако всичко мине гладко, полковник. И – Бат посегна към бюрото си и издърпа един лист – като говорим как ще се развият нещата, получих доклад, че сте бил пиан през първата нощ на кораба, с който сте пътували, и сте се правили на глупак пред Министъра на междувъздушните работи на Коалицията, който също е бил на борда.

– Доста бързо е стигнал докладът – констатира Клетус, – като се има предвид, че когато нашата група за Бакхала напусна кораба, всички телефони на борда бяха окупирани от хората на Коалицията. Предполагам, че докладът идва от някой от тях?

– Не е ваша работа кой го е направил! – избоботи Бат. – Ако искате да знаете, изпратил го е командирът на кораба.

Клетус се разсмя.

– Кое е толкова смешно, полковник? – повиши глас Бат.

– Самата идея, сър – отговори Клетус, – че командирът на един цивилен пътнически кораб докладва за годността на офицер от Съюза.

– Няма да ви е толкова смешно, когато узнаете, че тази информация е вписана в досието ви, полковник. – Бат се загледа в Клетус отначало сурово, сетне малко объркано, защото офицерът изобщо не стана по-сериозен след тази заплаха. – Но да оставим Коалицията и разните граждански кораби. Аз съм вашият командващ офицер и аз ви искам обяснение за вашето пианство.

– Няма обяснение... – започна Клетус

– О-о? – проточи Бат.

– Исках да кажа, че не е необходимо никакво обяснение. Никога през живота си не съм бил пиан. Опасявам се, че командирът на кораба е получил грешни указания – или си е направил погрешни заключения.

– Сбъркал е, така ли? – попита иронично Бат.

– В случая имам свидетел, който ще докаже, че не съм бил пиан. Той беше на масата. Мондар, бившият Пълномощник за Анклава Сейнт Луис.

Бат беше отворил уста да прекъсне Клетус по средата и сега я затвори. Няколко секунди генералът мълчеше. Сетне веждите му трепнаха и бръчката между очите му се поизглади.

– Тогава за какво е този доклад? – попита той вече успокоен.

– Екипажът на кораба изглеждаше неравнодушен към хората от Коалицията на борда.

– По дяволите тогава! – избухна Бат. – Като сте ги видели, че си правят погрешни заключения, защо не сте ги разубедили?

– Въпрос на елементарна стратегия – отвърна Клетус. – Мислех, че няма да е лошо хората от Коалицията да имат колкото може по-ниско мнение за мен и за ползата от мен като ваш съветник по тактиката.

Генералът го изгледа злобно.

– Във всеки случай тяхното мнение едва ли може да е по-ниско от моето. Нямам нужда от вас, полковник. Това е една малка мръсна война между съседи, в която няма място за стратегически мистерии. Колонията на Екзотика има мозъци, пари, технически разработки и морски бряг. Хората от Нова Земя нямат морски бряг, нямат индустрия, а населението им е многобройно – поради религията им, позволяваща

многоженство, – което фермите не могат да изхранят. Но същото това излишно население чудесно осигурява неограничено количество партизани. И така, хората от Нова Земя искат онова, което имат екзотианците, и Коалицията им помага да го получат. А ние сме тук, за да им попречим. Такова е положението. Това, което се опитват да направят партизаните и което правим ние, за да ги спрем, е съвсем очевидно. Имам нужда от теоретик стратег и тактически експерт точно толкова, колкото от симфоничен оркестър. И съм сигурен, че Де Кастрис и онези от кораба също са наясно по въпроса.

– Може би няма да съм толкова безполезен, колкото смята генералът – изрече Клетус невъзмутимо. – Естествено, ще трябва да огледам и проуча обстановката, започвайки със съставяне на план за залавяне на партизаните, които ще се опитат да проникнат във вътрешността на страната през прохода Етер в следващите няколко дни.

Веждите на генералът отново се развяха като знамена.

– Партизани ли? Кой ви е казал нещо за прохода Етер? – озъби се той. – Що за заек се опитвате да измъкнете от шапката си?

– Никакъв заек. Страхувам се, че това дори не е и преценка на професионалист. Просто здрав разум. С пристигането на Дау де Кастрис тук новоземляните ще се опитат да извършат нещо, за да му направят впечатление... Имате ли подръка карта?

Генералът натисна един бутон и стената от лявата страна на Клетус изведнъж се освети. Появи се проекция на голяма карта с дългата тясна брегова линия на екзотианската колония и вътрешната планинска верига, която я разделяше от земите на колонията Нова Земя. Клетус огледа проекцията и потупа с показалец една точка в средата на планинската верига, пресичаща лявата част на картата.

– Тук е проходът Етер – обърна се той към Бат. – Едно хубаво широко дефиле през планините, водещо от Нова Земя до Бакхала, но съгласно докладите рядко използвано от новоземляните, защото откъм екзотианската част в продължение на стотици мили няма нищо за плячкосване. Същевременно е много лесно за преминаване. Под него няма нищо, освен малкия град Двете реки. Разбира се, от практическа гледна точка по-добрият вариант за тях е да изпращат партизаните си през проходи, намиращи се близо до по-големите населени центрове. Но ако не държат толкова на печалбата, а на впечатлението, тогава имат сметка да прехвърлят сравнително големи сили оттук през следващите няколко дни. Седмица след това ще ударят някой от по-малките крайбрежни градове, дори ще го превземат и ще го задържат за известно време.

Клетус се обърна, закуца отново към стола си и седна. Бат се мръщеше към картата.

– Във всеки случай – продължи полковникът – няма да е толкова трудно да се заложи капан, в който да се уловят повечето от тях, когато се опитат да минат покрай Двете реки. Бих могъл да го направя и аз. Ако ми дадете на разположение един батальон десантчици...

– Батальон! Десантчици! – Бат излезе от полутранса, в който беше изпаднал, и обърна възмутения си поглед към Клетус. – Вие какво си въобразявате? Че това е класна стая, където можете да си измисляте каквито войски ви трябва? На Кълтис няма десантни групи. А дали да ви дам батальон или някаква друга военна част, дори и във вашето предположение да има нещо вярно... – Генералът изсумтя.

– Партизаните ще дойдат, няма съмнение. Залагам репутацията си – изрече Клетус невъзмутимо. – Можете да смятате, че вече съм я заложил. Спомням си, че говорих с някои мои колеги преподаватели в академията и с някои приятели от Вашингтон и предказах това прехвърляне на сили веднага след пристигането на Дау де Кастрис в Нова Земя.

– Вие сте предсказали... – Тонът на Бат изведнъж се промени, стана почти коварен. Той седна зад бюрото, склучи вежди и се замисли. След малко тъмните му очи светнаха. – Значи залагате репутацията си, така ли, полковник? Но резервните части са нещо, което нямам, и освен това сте тук като технически съветник... Ще ви кажа как ще стане. Ще изтегля една част от „Отдых и подготовка“ и ще ги изпратя заедно със завеждащия офицер. Той естествено ще бъде по-младши от вас, но вие, ако искате, можете да отидете с тях. Официално само като наблюдател, аз обаче ще го предупредя, че трябва да се съобразява със съветите ви... Съгласен ли сте?

Последните думи бяха изджафкани рязко – или се съгласявай, или си затваряй устата.

– Разбира се. Както желае генералът.

– Добре! – Бат изведнъж се ухили, показвайки зъбите си в сърдечна вълча усмивка. – А сега можете да вървите, за да се погрижите за квартирата си, полковник. Но бъдете на разположение.

Клетус се изправи.

– Благодаря ви, сър – каза той и си тръгна.

– Няма защо, полковник. Няма защо – чу гласа на Бат, който почти се разкиска, докато Клетус затваряше вратата на кабинета.

Клетус напусна зданието на Главната квартира и отиде да види къде ще живее. След като се установи в Общежитието за несемейни

офицери, той се разходи до офицерските канцеларии с копие от заповедите си и провери дали младши лейтенант Арвид Джонсън, за когото беше споменал на Мондар, е все още свободен. Осведомиха го, че е, и той попълни молба да зачислят лейтенанта към него като член на изследователския щаб. Помоли да го свържат веднага с него.

После се върна в общежитието. След по-малко от петнадесет минути звънецът на стаята му извести, че има посетител. Клетус стана от стола и отвори вратата.

– Арвид! – възкликна той, пускайки посетителя вътре, и затвори вратата след него. Арвид Джонсън влезе, обърна се и се усмихна щастливо, докато стискаха ръцете си. Клетус беше висок, но Арвид се извишаваше като кула – от подметките на черните си ботуши до върха на късо подстриганата си руса коса.

– Все пак дойдохте, сър – каза Арвид усмихнат. – Знам, казахте, че ще дойдете, но не можех да повярвам, че ще напуснете академията заради това.

– Тук ще се случи нещо.

– Сър? – Арвид изглеждаше озадачен. – Тук, на Кълтис?

– Не толкова мястото, колкото хората са тези, които карат нещата да се случват. В момента сред нас има един човек – Дау де Кастрис, и първото нещо, което ще поискам от теб, е да дойдеш с мен на партито в негова чест тази вечер.

– Дау де Кастрис? – повтори Арвид и поклати глава. – Не мисля, че го познавам...

– Министър на междузвездните работи на Коалицията – обясни Клетус. – Пътуваше на същия кораб, с който дойдох и аз... Играч.

Арвид кимна.

– О, един от шефовете на Коалицията! Не е изненадващо тогава, че тук ще започнат да се случват разни неща... Какво искате да кажете с думата играч, сър? Имате предвид, че обича да спортува ли?

– Не в обикновения смисъл – Клетус започна да цитира: – „Кой си играе с империи и чии залози са тронове? Чия маса – земя, чии зарове са човешки кости...“

– Шекспир? – попита любопитно Арвид.

– Байрон, неговата „Бронзова епоха“, има предвид Наполеон.

– Сър, наистина ли смятате този Де Кастрис за втори Наполеон?

– Не повече – отвърна Клетус, – отколкото Наполеон е бил Де Кастрис много по-рано. Но те имат някои общи черти.

Арвид почака малко, ала Клетус не каза нищо повече. Едрият млад

МЪЖ КИМНА ОТНОВО.

– Да, сър. В колко часа трябва да бъдем на това парти, полковник?

ШЕСТ

Когато Клетус и Арвид пристигнаха в резиденцията на Мондар, над веригата хълмове, заобикалящи Бакхала откъм вътрешността, се разнасяше тътенът на гръмотевица. Звукът беше някак по-плътен отколкото на Земята. Но над града небето беше чисто. Над покривите на сградите, разпрострели се до пристанището, жълтото слънце на Кълтис беше оцветило еднакво небето и морето в златисторозово.

Къщата на Мондар, заобиколена от различни видове местни и земни дървета и цъфнали храсти, беше разположена на малък хълм в източното предградие на града. Самата постройка беше от стандартни строителни елементи, комбинирани по оригинален начин, като беше обърнато повече внимание на функционалността, отколкото на външния вид. Но вътре ставаше ясно, че като се изключат основните форми, функционалното беше останало на заден план. Навсякъде личеше внимателна артистична намеса.

Твърдите бели блокове на строителните елементи, позлатени от залеза, не завършваха рязко на зелената поляна, а преминаваха в дървета, вътрешни дворове и полустаи, по чиито стени върху дървени решетки се виеха лози. Като слязоха от колата и минаха в една от тези външни структури, за Клетус и Арвид беше трудно да определят дали са вече в къщата или не.

Мондар ги посрещна в голяма просторна стая с три стени, четвъртата беше заместена от пълзящи растения. Поведе ги навътре, към една дълга широка стая с нисък таван, застлана с дебел килим и осеяна с удобни столове и канапета. Там вече имаше хора, сред които Мелиса и Ичан Кан.

– А Де Кастрис? – попита Клетус домакина.

– Тук е. Той и Патер Тен разговарят с мои познати от Екзотика. – Докато отговаряше, той ги поведе към малък бар в единия ъгъл на стаята. – Изберете си за пиене каквото искате. Сега трябва да се видя с едни хора, но по-късно бих искал да поговоря с вас, Клетус. Имате ли нещо против? Ще ви потърся веднага щом се освободя.

– Разбира се – отвърна Клетус и се обърна към бара. Арвид вече вземаше чашата с бира, която си беше поръчал.

– Сър, мога ли да ви взема...

– Не, в момента не искам нищо, благодаря – отказа Клетус. Огледа

се наоколо и погледът му попадна върху Ичан Кан, застанал сам с чаша в ръка близо до един широк прозорец. – Стой наблизо, моля те, за да те намеря лесно, когато ми дотрябваш.

– Да, сър – отвърна Арвид.

Клетус се запъти към Ичан Кан. По-възрастният мъж погледна с каменно лице приближаващия се, явно с намерение да пресече всякакви разговори. Но след като позна кой идва, лицето му се отпусна – доколкото изобщо можеше да стане това.

– Добър вечер – поздрави Ичан. – Разбрах, че сте се срещнали с командващия си офицер.

– Новините бързо се разпространяват – усмихна се Клетус.

– Ние все пак сме военен пост – отбеляза Ичан. За момент отмести очи встрани, сетне отново го погледна. – Освен това дочух, че сте изказали някакво предположение за прехвърляне на партизани от Нова Земя през прохода Етер.

– Вярно е – потвърди Клетус. – Не смятате ли, че е вероятно?

– Много вероятно е, особено след като ме наведохте на тази мисъл – отвърна Ичан. – Между другото сдобих се с трите тома върху тактиката, които вече сте публикувал. Оказа се, че ги имат в екзотианската библиотека тук. Имах време да им хвърля само един бегъл поглед – очите му се срещнаха с очите на Клетус, – но ми се видя доста сериозна работа. Много сериозна... Макар да не съм съвсем сигурен, че ми стана ясна вашата тактика на грешките. Както забеляза Де Кастрис, сраженията са нещо по-различно от фехтовката.

– Да – съгласи се Клетус, – но принципът е приложим навсякъде. Да вземем за пример един прост тактически план, който се състои в привличане силите на врага там, където на пръв поглед е най-слабото място на вашата фронтова линия. Но когато го направят, вашият фронт отстъпва и ги вкарва в чувал, вие ги обкръжавате и ги притискате със скрити, превъзхождащи ги сили. – В това няма нищо ново – забеляза Ичан.

– Да – потвърди Клетус, – но да приложим тактиката на грешките към абсолютно същата ситуация. Само че този път с последователни контакти с врага вие го изкушавате със серия от малки победи, които на пръв поглед изглеждат лесни. Междувременно обаче с всеки следващ контакт го принуждавате да използва все повече сили. И накрая, когато хвърли най-голямата част от силите си в това, което предполага, че ще е още една лесна победа, вие превръщате този сблъсък в капан. Той установява, че неусетно сте го въвели в клопка, и се оказва отвсякъде

обкръжен и останал изцяло във ваша власт.

– Хитро – Ичан се намръщи, – може би прекалено хитро...

– Двете империи Китай и Русия са използвали грубо подобие на тази тактика, примамвайки завоевателите дълбоко в териториите си, докато накрая нападателят разбира, че е прекалено далеч от базите си за снабдяване и подкрепления и е изцяло заобиколен от местния враг... Наполеон и отстъплението от Москва например.

– Все пак... – Ичан внезапно млъкна. Погледът му се отклони. Клетус се обърна и видя, че в стаята беше влязъл Дау де Кастрис. Високият, мургав и елегантен Министър на междузвездните работи на Коалицията стоеше до отсрещната стена и разговаряше с Мелиса.

Поглеждайки Ичан, Клетус забеляза, че лицето му беше станало студено и застинало като първата кора лед върху повърхността на дълбоко езеро в безветрен зимен ден.

– От дълго време ли познавате Де Кастрис? – попита го Клетус. – Вие и Мелиса?

– Всички жени го харесват. – Гласът на Ичан беше неприветлив. Погледът му остана закован върху Мелиса и Дау.

– Между другото... – Клетус спря и зачака. Ичан отмести с неохота поглед от двойката отсреща и отново го погледна.

– Исках да кажа – продължи Клетус, – че генерал Трейнър спомена нещо странно. Той каза, че тук, на Бакхала, няма никакви десантни части. Това ме изненада. Преди да дойда, прочетох някои неща за вас, дорсайците, и мислех, че курсът по парашутизъм влиза в подготовката на вашите наемници.

– Така е – сухо отговори Ичан. – Но генерал Трейнър, подобно на много други командири от вашия Съюз и от Коалицията, не мисли, че подготовката ни е достатъчно добра, и не разрешава на хората да извършват десанти – както и много други бойни действия.

– Хм – Клетус се намръщи. – Ревност? Или може би гледат на вашите наемници като на някаква конкуренция?

– Не бих казал – отговори Ичан хладно. – Естествено, ваше право е да имате собствено мнение. – Очите му показваха желание отново да се върнат на Мелиса и Дау.

– О-о, и още нещо исках да ви попитам – избърза Клетус. – В заповедите за назначение, които прегледах на Земята, имаше включени и няколко морски офицери, командировани като военноморски инженери – спомената беше речна и пристанищна работа. Но досега не съм видял никакви морски офицери.

– Командир Уефър Линет – отговори бързо Ичан, – облечен в цивилни дрехи, седнал е на канапето срещу нас, в другия край на стаята. Елате. Ще ви представя.

Клетус го последва по дългия наклон през стаята до едно канапе и няколко стола, където седяха половин дузина мъже и говореха. Сега се намираха на около една четвърт от разстоянието, което ги делеше преди от Мелиса и Дау, но все още бяха достатъчно далеч, така че не чуваха разговора им.

– Командире – произнесе Ичан, когато стигнаха до групата. Открая на канапето бързо се изправи мъж в средата на тридесетте. В ръката си продължаваше да държи питие. – Бих искал да ви представя полковник Клетус Греъм, току-що пристигнал от Земята и прикрепен към щаба на генерал Трейнър като експерт по тактиката.

– Щастлив съм да се запозная с вас, полковник – каза Уефър Линет, разтърсвайки ръката на Клетус със силно приятелско ръкостискане. – Измислете нещо друго за нас, освен да прочистваме речните устия и канали, и моите хора ще се влюбят във вас.

– Ще го направя – Клетус се усмихна. – Смятайте го за обещание.

– Чудесно! – отвърна ентусиазирано Уефър.

– Вие нали използвате онези големи подводни булдозери? – попита Клетус. – Мисля, че четох за тях преди около седем месеца в ежедневника на съюзническите войски.

– Да, „Марк V“ – лицето на Линет светна. – Имаме шест. Искате ли да се поразходите някой ден в един от тях? Те са чудесни машини. Бат Трейнър искаше да ги изкара от водата и да ги използва в джунглата. Те са по-добри от всичко, с което разполага, но не са конструирани за земна работа. Аз самият не можех да кажа „не“ на генерала, но настоях да получа директна заповед от Земята. За щастие те са му отказали.

– Ще се възползвам от поканата за разходка – благодари му Клетус. Ичан отново наблюдаваше Мелиса и Дау с каменно лице. Клетус откри в другия край на стаята Мондар да говор с две жени, които приличаха на съпруги на дипломати.

Погледът му сякаш притежаваше притегателна сила, защото екзотът се обърна към него, усмихна се и кимна. Клетус му кимна в отговор и се извърна пак към Уефър, който се беше впуснал в обяснения за начина на работа на „Марк V“ при дълбочина триста метра или в течения и приливи със скорост тридесет възела в час.

– Вероятно през следващите няколко дни ще бъда зает с работа извън града – обясни Клетус. – Но след това, ако по някаква причина

остана тук...

– Можете да дойдете по всяко време – възкликна Уефър. – Точно сега работим на главното пристанище тук, в Бахкала. Само ми се обадете половин час предварително, за да мога да направя съответната подготовка, и елате на пристанището или направо в моя команден пост... Здравейте, Пълномощник. През някой от следващите дни полковникът ще дойде заедно с мен на „Марк V“.

Мондар се беше приближил, докато разговаряха.

– Това е хубаво – усмихна се екзотът. – Ще му е интересно. – Погледът му се прехвърли на Клетус. – Нали искахте да говорите с Дау де Кастрис? Той приключи за тази вечер разговорите си с моите сънародници. Ето го там, в другия край на стаята, с Мелиса.

– Да... виждам. Точно смятах да отида – отговори Клетус и се извърна към Уефър и Ичан. Ще ме извините ли, господа?

Тръгна си, обещавайки на Уефър да му се обади при първа възможност. Обърна се и забеляза, че Мондар докосна леко ръката на Ичан и го заговори.

Клетус се запъти накуцвайки към мястото, където Дау и Мелиса все още стояха заедно. Когато се приближи, и двамата се извърнаха и го погледнаха. Тъмните вежди на Мелиса леко се смръщиха. Но Дау се усмихна сърдечно.

– Е, полковник, чувам, че сте имали сериозно премеждие тази сутрин?

– Предполагам, че тук, на Бахкала, това не е нещо необичайно – отвърна Клетус.

Двамата се засмяха с лекота и слабата бръчка между очите на Мелиса изчезна.

– Извинете ме – обърна се тя към Дау. – Струва ми се, че татко иска да ми каже нещо. Вика ме. Ще се върна веднага.

Тя си тръгна. Погледите на двамата мъже се срещнаха и се заковаха един в друг.

– И така – започна Дау, – отново сте се проявили като герой – отбранявали сте се сам срещу цяла банда партизани.

– Не съвсем. Там беше и Ичан със своя пистолет. – Клетус внимателно наблюдаваше другия мъж. – Мелиса можеше да бъде убита.

– Да, наистина – съгласи се Дау – и щеше да бъде жалко.

– И аз мисля така. Тя заслужава нещо повече.

– Хората обикновено получават това, което заслужават – заяви Де Кастрис. – Дори и Мелиса. Но аз не мислех, че учените се занимават и с

отделните личности.

– С всичко – отговори Клетус.

– Разбирам. Но с жонгльорство със сигурност. Знаете ли, че намерих бучка захар под средната чаша? Споменах го пред Мелиса и тя ми каза, че и под трите чаши сте поставили бучки.

– Признавам, че беше така – отвърна Клетус.

Двамата се изгледаха.

– Добър номер – каза Де Кастрис. – Но едва ли ще мине повторно.

– Не. Трябва винаги да е различно.

Де Кастрис се усмихна. Усмивката му приличаше по-скоро на озъбване.

– Не ми изглеждаше много като човек, който живее в кула от слонова кост, полковник. Все ми се струва, че теорията харесвате по-малко, а действието повече, отколкото признавате. Кажете ми – очите му се присвиха присмехулно – ако се стигне до избор, няма ли да се изкушите да практикувате, вместо да проповядвате?

– Без съмнение – отвърна Клетус. – Но се предполага, че човек, отдаден на призванието си на учен, е и идеалист. А в по-далечно бъдеще, когато тези нови светове ще са свободни да поемат съдбата си в свои ръце без намесата на Земята, теориите на един човек могат да окажат по-продължителен и полезен ефект, отколкото практиката.

– Вие споменахте това, когато бяхме на кораба. Как Съюзът и Коалицията ще престанат да влияят върху светове като Кълтис? Все още ли продължавате да говорите така спокойно за тези неща и сега, когато началниците ви са наоколо?

– Съвсем спокойно – отговори Клетус. – Никой от тях няма да повярва, поне не повече от вас.

– Да. Наистина аз не ви вярвам. – Де Кастрис взе една винска чаша от малката маса, до която беше застанал, вдигна я за момент към светлината и я завъртя между палеца и показалеца си. После свали чашата и погледна отново Клетус. – Но ще ми бъде интересно да чуя как мислите, че ще стане това.

– Възнамерявам да помогна малко за промяната.

– Така ли? – Де Кастрис изглеждаше изненадан. – Не съм ви чувал да споменавате, че разполагате с парични средства, войски или политическо влияние. Аз например имам всички тези неща, което ме поставя в много по-силна позиция. Ако бях убеден, че може да се извърши огромна промяна – в моя полза, разбира се, – щях да бъда заинтересован да променя нещата, които предстоят да станат.

– И двамата можем да опитаем.

– Нямам нищо против. – Де Кастрис вдигна чашата, поглеждайки над нея към Клетус. – Но вие не ми казахте как ще го направите. Аз ви казах какви са оръжията ми – пари, въоръжени части, политическа сила. А вие какво имате? Само теории?

– Понякога и теориите са достатъчни – отвърна Клетус.

Де Кастрис поклати бавно глава. Остави чашата върху масата и изтри леко върховете на пръстите си, като че ли искаше да ги изчисти от нещо лепкаво.

– Полковник – каза той тихо, – вие или сте нов тип агент, който Съюзът иска да ми пробута – а това ще установя веднага щом се свържа със Земята, – или сте някакъв странен луд. В този случай събитията сами ще се погрижат за вас, и то не по-късно, отколкото установяването на факта дали сте агент.

Изглежда продължително Клетус, а той посрещна погледа му с безизразно лице.

– Съжалявам, но трябва да ви кажа – продължи Де Кастрис, – че все повече ми приличате на луд. Това е твърде лошо. Ако бяхте агент, щях да ви предложа по-добра работа от тази, която имате в Съюза. Аз обаче не искам да наемам луд човек – той ще бъде прекалено непредсказуем, съжалявам.

– Но ако се окаже, че съм един успяващ луд?...

– Това ще е друго нещо. Ала човек едва ли може да разчита на това. Така че всичко, което мога да ви кажа, е, че съжалявам. Надявах се, че няма да ме разочаровате.

– Изглежда, че имам навика да разочаровам хората – отвърна Клетус.

– Също както сте решили да рисувате, вместо да постъпите в академията, а след това сте изоставили рисуването заради военния живот – промърмори Де Кастрис. – И аз съм разочаровал хората в моя живот. Имах много чичовци и братовчеди, пръснати из Коалицията – всички преуспяващи мениджъри, бизнесмени, също като баща ми. Но аз избрах политиката – той млъкна, когато Мелиса се присъедини към тях.

– Не беше нещо важно... О, Клетус – обърна се тя към него, – Мондар каза, че ако искате да го намерите, той ще бъде в работния си кабинет. Това е отделна постройка отвън, зад къщата.

– Откъде трябва да мина? – попита Клетус.

Тя му посочи един сводест изход в отсрещния край на стаята.

– Излезте оттам и завийте наляво. Коридорът води до врата, от

която се излиза в градината. Постройката, където е кабинетът му, е веднага зад нея.

– Благодаря.

Той намери коридора, както му го беше описала Мелиса, и по него излезе в градината. Тя представляваше терасирана площ с пътеки, които стигаха до редица от дървета. Върховете им се огъваха рязко под напора на горещия влажен вятър на фона на небе, изпълнено с лунна светлина и разпокъсани облаци. Нямаше следа от постройка.

Докато се колебаеше, Клетус зърна слабо проблясване между дърветата и тръгна през градината. Пресече тясната редица дървета и се озова на открито пред една подобна на гараж постройка с нисък покрив, която така се сливаше с растителността около нея, че сякаш беше наполовина потънала в земята. През ниските, покрити с дебели завеси прозорци се процеждаше светлинката, която беше забелязал преди това. Вратата се отвори безшумно при приближаването му. Той пристъпи вътре и тя се затвори зад него. Спря инстинктивно.

Озова се в стая, потънала в мека, но ясна светлина. Приличаше повече на библиотека, отколкото на кабинет, въпреки че имаше нещо и от двете. Въздухът беше с особен вкус, леко разреден, сух и чист като на висок планински връх. Върху рафтовете за книги, покриващи и четирите стени, имаше изненадващо богата колекция от старомодни печатни томове. Пулт за информация и система за ползване на библиотеката заемаха единия ъгъл на стаята. Но Мондар беше седнал далеч от тези устройства, върху един бял стол без облегалка, с вдигнати и кръстосани пред него крака, като Буда в поза лотус.

Нямаше нищо друго необичайно. Още докато минаваше през вратата обаче едно дълбоко, инстинктивно предупреждение изкрещя в него и го спря на прага. Почувства трептящо напрежение да изпълва въздуха в стаята – усещане за голяма, невидима сила, която в момента е в деликатно временно равновесие. За секунда като че ли загуби съзнание.

Сетне погледът му се проясни. За един мимолетен, но сякаш безкраен миг той видя това, което беше в стаята – а и което го нямаше.

Възприеманото от очите му беше като две версии на една и съща сцена. В нея Мондар не седеше на стола, а се носеше в поза лотус на няколко сантиметра над седалката. Пред и зад него се разстилаше непрекъснатата поредица от двойни образи, прозрачни, но отчетливи. И докато близките бяха негови двойници, по-отдалечените имаха различни лица – пак от Екзотика, ала на други мъже, на други Пълномощници. Те се стелеха пред и зад него и се губеха в далечината.

Клетус забеляза и собствените си изображения, които сякаш излизаха от него. Предните можеше да види, а онези, които бяха отзад, усещаше. Пред него стоеше Клетус с две здрави колена, следващите двама бяха различни, по-едри мъже. Но през всички минаваше обща нишка, свързваше пулсовете на техния живот с неговия и продължаваше в обратна посока през него до един мъж без лява ръка, нататък и нататък, през живота на всички зад него, докато накрая свършваше с могъщ стар човек в доспехи, възседнал бял кон, с жезъл в ръка.

Но това не беше всичко. Стаята беше изпълнена със сили и живи напрежения, идващи от големи разстояния и фокусирани в тази точка. Като нишки от златна светлина те свързваха всички заедно – някои от изображенията на Клетус с тези на Мондар и дори Клетус с Мондар и Мондар с него. През единствения момент, докато очите на Клетус възприемаха сцената, те двамата и техните изображения – предшестваци и следващи ги, висяха втъкани в гоблен от тази вътрешносвързана светлинна структура. Мондар рязко извърна поглед към Клетус и гобленът с изображенията изчезна. Стаята стана нормална.

Очите на Мондар блестяха като два сапфира, осветени отвътре със светлина, идентична по цвят и строеж с нишките, които като че ли изпълваха въздуха между двамата мъже.

– Да – изрече той. – Аз знаех... почти от мига, когато ви видях за пръв път в трапезарията на междузвездния кораб. Знаех, че притежавате потенциал. Дори и само като част от философията ни да печелим привърженици за идеята или да вербуваме новобранци по обикновения начин, от тази минута нататък сякаш да се опитам да ви обърна в нашата вяра. Говорихте ли с Дау?

Клетус се взря в гладкото лице и сините очи срещу него и бавно кимна.

– С ваша помощ. Наистина ли беше необходимо да викате Мелиса? Ние можехме да говорим и в нейно присъствие.

– Исках да му предоставя всички предимства – отвърна Мондар с блеснали очи. – И във вас да не остане никакво съмнение, че той е готов да наддава за вас толкова, колкото поиска... Предложи ви работа при него, нали?

– Каза ми, че не би могъл, не и на един интересен луд. От което разбрах, че изключително силно желае да наеме такъв.

– Разбира се, че желае – съгласи се Мондар. – Но той ви иска само за това, което можете да направите за него. Не се интересува какво можете да направите за себе си. Клетус, знаете ли как сме се появили ние,

екзотите?

– Да. Прочетох го, преди да подам молба да бъда прехвърлен тук. Моят източник – Асоциацията за изследване и развитие на екзотианските науки, сочи, че вие сте се развили в началото на двадесет и първи век от един култ към черната магия, наречен Братство Чантри.

– Вярно е – кимна Мондар. – Братството е рожба на мозъка на един мъж на име Уолтър Блънт. Той бил изключителен човек, Клетус, но както повечето хора на своето време не можал да приеме факта, че неговите привърженици се разпръснали върху много светове, отдалечени на светлинни години един от друг в междузвездното пространство. Вероятно вие познавате историята на този период така добре, както и аз – как този първи, инстинктивен, вкоренен страх от пространството извън Слънчевата система намерил израз в серия кървави социални бунтове. Създал условия за размножаване на различни общества и култове на хора, опитващи се да се настроят психически към дълбокото, подсъзнателно усещане за уязвимост и нищожност. Блънт бил борец и анархист. Неговият отговор бил революция...

– Революция? – изненада се Клетус.

– Да. В буквалния смисъл на думата – потвърди Мондар. – Блънт искал да унищожи част от съществуващата материална действителност с използване на примитивни физически средства. Той нарекъл това, което искал да направи, „сзидателно унищожение“. Призовавал хората: „Унищожавай!“ Но не успял да доведе дори най-ревностните неврастеници до емоционален срив. А след това бил свален като ръководител на Братството от млад минен инженер, загубил ръката си при един инцидент в мината...

– Загубил ръката си? – прекъсна го рязко Клетус. – Коя ръка?

– Лявата. Да, мисля, че лявата липсваше – отговори Мондар. – Защо?

– Нищо. Продължавайте.

– Името му било Пол Формейн...

– Форт Мейн? – Клетус го прекъсна повторно.

– Без т – отговори Мондар. – Ф-о-р-м-е-й-н. – Той го произнесе по букви, поглеждайки с любопитство Клетус. – Защо толкова ви интересува това, Клетус?

– Само съвпадение. Казахте, че бил с една ръка, следователно другата би трябвало да е с прекалено развита мускулатура, за компенсация. А името му звучи също като Форт Мейн – така френските нормани наричали политиката си към победените англичани, след като завладели

Англия през единадесети век². Форт Мейн буквално означава „силна ръка“. Това била политика на използване на всякаква сила, за да държат в подчинение местното английско население. Казвате, че той поел ръководството на Братството, след като свалил Блънт?

– Да. – Мондар се намръщи. – Виждам съвпадението, Клетус, но не разбирам защо е толкова важно за вас.

– Може и да не е. Продължавайте. Формейн поел ръководството на Братството и основал вашата Екзотианска асоциация.

– За да го направи, му се наложило почти да унищожи Братството – продължи Мондар. – Но го направил. Той променил неговата цел от революция в еволюция. Еволюцията на човека, Клетус.

– Еволюция – Клетус повтори замислено думата. – Значи, вие не смятате, че човечеството е завършило еволюцията си? Тогава какво следва?

– Ние, разбира се, не знаем – отвърна Мондар, скръствайки ръце в скута си. – Може ли маймуната да си представи човека? Но сме убедени, че семената на по-нататъшната еволюция са живи в човека – дори още да не са покълнали. Ние, екзотите, сме се посветили на тяхното търсене и на защитата им, когато ги открием, за да могат да разцъфнат и израснат, докато накрая еволюираният човек стане част от нашата общност.

– Съжалявам – Клетус поклати глава. – Боя се, че от мен няма да излезе добър екзот, Мондар. Аз си имам своя работа.

– Но това е част от твоята работа, а твоята работа е част от това! – Мондар се наведе напред и разтвори ръце. – Ние не оказваме насилие върху нашите членове. Всеки един работи за бъдещето по начина, който смята за най-добър. Всичко, което искаме, е, когато общността има нужда от нечии умения, той да ѝ ги предостави. В отговор тя му предлага своите умения, за да го направи по-добър физически и умствено. Така той ще бъде от по-голяма полза за своята работа. Ти познаваш възможностите си, Клетус. Помисли си какви ще станат, ако на твоето разположение е всичко, на което можем да те научим.

Клетус отново поклати глава.

– Ако сега ни откажеш – настоя Мондар, – това ще говори лошо за теб, Клетус. Значи в теб съществува несъзнателен стремеж да тръгнеш по пътя на Де Кастрис – да се оставиш в плен на желанието да

2. През 1066 г., след битката при Хастингс, Англия е победена от норманите, предвождани от Уилям Завоевателя. Бел.пр.

манипулираш непосредствено хора и ситуации, вместо да се занимаваш с нещо много по-ценно, но не толкова възбуждащо – да се бориш за откриване на начини, които биха могли да изведат хората над и извън манипулациите.

Клетус се засмя малко мрачно.

– Кажете ми вярно ли е, че вие, екзотите, не носите и не използвате оръжие дори и за самозащита? И затова наемате хора като дорсайците или сключвате договори с политически групи като Съюза, за да ви защитават?

– Да, но не заради онова, което повечето хора си мислят, Клетус – бързо отвърна Мондар. – Ние нямаме никакви морални възражения срещу сраженията. Просто емоциите, които те пораждат, влияят върху ясното мислене, затова хора като мен предпочитат да не носят оръжие. Ние обаче не оказваме натиск върху нашите привърженици да се съобразяват с това. Ако искаш да продължиш своя труд върху военната тактика или дори да носиш оръжие...

– Мисля, че не ме разбрахте – прекъсна го Клетус. – Нещо, което каза Ичан, ме накара да се замисля. Спомняте ли си, след като се преобърна колата тази сутрин, той ви посъветва да не се оставяте партизаните да ви пленят жив? Вие отговорихте, че винаги можете да умрете. „Никой друг, казахте, освен мен не може да заповядва на това тяло.“

– А ти смяташ, че самоубийството е също форма на насилие...

– Не – отговори Клетус, – опитвам се да ви обясня защо от мен никога няма да стане екзот. Със спокойствието си пред вероятните мъчения и необходимостта да се самоубиете вие демонстрирахте форма на коравосърдечие – към вас самия. Това е само едната страна на въпроса. Вие, екзотите, сте изключително безмилостни към всички хора, защото сте философи, а по принцип философите са безмилостни.

– Клетус! – Мондар поклати глава. – Разбираш ли какво говориш?

– Естествено – отвърна спокойно Клетус. – И вие го разбирате. Учението на философите само по себе си може и да е човечно, но теорията, която стои зад него, не познава съжалението – ето защо пътят на техните последователи винаги е бил постлан с кръвопролития и нещастия. Повече кръв е била пролята от войнствените привърженици на проповедниците на промяна, отколкото от която и да е друга група хора през цялата история на човечеството.

– Нито един екзот не пролива кръв – възрази меко Мондар.

– Не, не пряко – отвърна Клетус. – За постигане на бъдещето, за което мечтаете, чрез разрушаване на настоящето такова, каквото е сега.

Можете да разправяте, че целта ви е променена – от революция в еволюция, но вашият стремеж все още е унищожението на това, което имаме сега, за да се отвори място за нещо различно. Действията ви за разрушаване на настоящето – а за тази цел е нужно коравосърдечие, което не ми е присъщо – ето с това не мога да се съглася.

Той млькна. Мондар го погледа в очите и задържа погледа си задълго.

– Клетус – обади се накрая, – можеш ли да бъдеш толкова сигурен в себе си?

– Да, страхувам се, че мога. – Клетус се обърна и тръгна към вратата. Постави ръка върху бутона и се извърна.

– Въпреки това ви благодаря, Мондар. Вие и вашите екзоти може би ще тръгнете по моя път, но аз няма да тръгна по вашия. Лека нощ.

Той отвори вратата.

– Клетус – прозвуча гласът на Мондар зад него, – ако сега ни откажеш, правиш го на свой риск. Мисля, че не разбираш какви големи сили са замесени в това, което искаш да постигнеш.

Клетус поклати глава.

– Лека нощ – повтори и излезе.

Връщайки се в стаята, където беше оставил Арвид, той намери младия лейтенант и му каза, че си тръгват. Когато стигнаха до паркинга и Клетус отвори вратата на въздушната им кола, небето сякаш се раздра от страхотни светкавици и гръмотевици и върху тях се изсипа дъжд, тежък като градушка.

Те бързешком се вмъкнаха в колата. Дъждът беше леден. Само за няколко секунди саката им да подгизнаха и залепнаха за раменете им. Арвид запали двигателя и се издигнаха.

– Като че ли всички дяволи са на свобода тази нощ – промърмори той, докато се насочваха обратно към града. Сетне стреснато погледна седящия до него Клетус.

– А защо ли казах това? – попита той и след като в продължение на една секунда Клетус не му отговори, Арвид си отговори сам.

– Въпреки това – каза почти на себе си – наистина е така.

СЕДЕМ

Клетус се събуди с усещането, че лявото му коляно е притиснато от голямо менгеме, което бавно го смачква. Тъпата упорита болка го беше събудила и за момент той се оказа в неин плен – беше изпълнила цялото му съзнание.

Много скоро обаче пое нещата в свои ръце. Обърна се по гръб и се втрени в белия таван, два метра над него. Започна с мускулите. Един по един заповяда на големите мускули на ръцете и краката да се отпуснат и напрежението да изчезне. Премести мисълта си към врата и мускулите на лицето, на стомаха, докато накрая чувството за отпускане обхваща цялото му тяло.

То стана тежко и меко. Очите му се затваряха. Лежеше безучастен към слабите шумове, които достигаха до него от другите части на обществото. Носеше се, плъзгайки се леко, като че ли върху повърхността на топъл океан.

Състоянието на отпускане, което беше успял да постигне притъпи сковаващата, безмилостна болка, обхванала коляното му. Бавно, за да не предизвика отново напрежение в тялото си, той изправи възглавницата зад себе си и се изтегли нагоре в леглото в полуседнало положение. След това махна завивката от лявото си коляно и го разгледа.

Беше отекло и схванато. Не бе посиняло, ала беше подуто и почти неподвижно. Закова очи в болното коляно и се зае с по-сериозната задача да го върне в нормални размери и да го раздвижи.

Все още отнесен, все още намиращ се в това по-скоро примитивно състояние на съзнанието, той свърза сигнала за болка, идващ от коляното, със съобщението за болка в мозъка му и започна да го преобразува в мисловен еквивалент на физическото състояние на отпускане и спокойствие, обзело тялото му. Носейки се с него, усети как сигналът за болка започна да отслабва. Той изчезваше като писмо, написано със симпатично мастило, докато накрая стана невидим.

Премишната болка се превърна в усещане, което не беше нито болка, нито напрежение, но приличаше и на двете. Сега, след като я разграничи като нещо отделно, реално съществуващо, започна да се концентрира върху натиска на кръвта в крайника, чиито кръвоносни съдове бяха толкова възпалени, че пречеха на подвижността му.

Представи си кръвоносната си система. След това бавно започна да

си внушава, че съдовете се отпускат, смаяват се и започват да изпращат кръв към болния крак.

През следващите десет минути не се забелязваше промяна в областта на коляното. След това постепенно започна да усеща как натискът намалява, а по самото коляно се разлива топлина. Още пет минути бяха достатъчни, за да проличи как отокът изчезва. Десет минути по-късно коляното му все още беше подуто, но можеше да се сгъва под ъгъл поне шестдесет градуса. Резултатът беше задоволителен. Той прехвърли едновременно здравия и болния крак през ръба на леглото, стана и започна да се облича.

Закопчаваше колана върху костюма в маскировъчен цвят, когато на вратата се почука. Клетус хвърли поглед на часовника отстрани на леглото. Беше пет часът без осем минути.

– Влез – каза той.

В стаята влезе Арвид.

– Ранобуден си, Арв – поздрави го Клетус. Закопча катарамата на колана и посегна към пистолета, който лежеше върху шкафа с чекмеджета. Пъхна оръжието в кобура и го закачи на колана. – Успя ли да намериш нещата, които ти поръчах?

– Да, сър – отвърна Арвид, – високоговорителят и мините са скрити в дебели торби. Не успях да напъхам автоматичната пушка в багажа, но е закрепена заедно с останалите пакети върху електрическия кон, който поискахте.

– А самият кон?

– Отвън е, поставен върху багажника на колата... – Арвид се поколеба. – Поисках да дойда с вас, сър, но в заповедта сте вписани само вие и офицерът, на когото е възложено командването на частта. Трябва да ви предупредя. Дали са ви лейтенант първи ранг Бил Атайър.

– И този Бил Атайър не е добър, нали? – запита бодро Клетус, вземайки шлема за радиовръзка, и се запъти към вратата.

– Откъде знаете? – Арвид го погледна изненадано и го последва извън стаята през дългото преддверие на общежитието.

Клетус му се усмихна, накуцвайки до него, но не му отговори, докато не излязоха навън, в мъгливия полумрак преди зазоряване, където ги чакаше колата. Качиха се и Арвид седна зад пулта за управление. Когато едрият лейтенант включи машината и тя се плъзна върху въздушната възглавница, Клетус продължи:

– Бях почти сигурен, че генералът ще ми даде някой такъв. Не се тревожи за това, Арв. И без това днес ще бъдеш достатъчно зает. Искам

да свършиш следното: потърси някакъв офис и персонал – един офицер за административен началник, двама писари и един за водене на документация, по възможност с изследователска специалност. Можеш ли да се захванеш веднага с това?

– Да, сър – отговори Арвид. – Не знаех обаче, че имаме разрешение за нещо такова...

– Все още нямаме – прекъсна го Клетус. – Но ще ти осигуря. Ти само намери помещенията и хората, така че да са на разположение, когато получим разрешението.

– Разбрано, сър.

Когато пристигнаха на мястото, откъдето щяха да тръгват, Клетус видя хората от групата под командването на лейтенант първи ранг Уилям Атайър – застанали свободно в редици, екипирани, въоръжени и очевидно готови да потеглят. Предположи, че мъжете са закусили, и тъй като не им беше командващ офицер, не му влизаше в задълженията да се грижи за това, а да попита Атайър нямаше да е любезно, пък можеше и да го засегне.

Клетус се измъкна малко непохватно от колата и се загледа как Арвид разтоварва електрическия кон със снаряжението.

– Полковник Грeъм? – произнесе един глас зад него. – Аз съм лейтенант Атайър и командвам тази част. Готови сме за тръгване...

Клетус се обърна. Атайър беше нисък, мургав, сравнително слаб мъж в средата на тридесетте с нос като клон. Чертите му носеха отпечатък на неопределено високомерно изражение, което явно му беше станало навик. Речта му беше рязка, дори агресивна, но думите в края на всяко изречение изтъняваха и заприличваха на хленч.

– След като най-после сте тук, сър – добави той.

Последното ненужно изявление граничеше с безочливост. Клетус обаче не му обърна внимание, а се вгледа над рамото на Атайър в мъжете зад него. Потъмнялата им от слънцето кожа и смесицата от ново и старо снаряжение предполагаше наличие на опит. Но те бяха необичайно тихи и той не се съмняваше на какво се дължи това. Да те измъкнат по средата от „Отдих и подготовка“ и да те изпратят в сражение не беше нещо, което би могло да ощастливи един войник. Той погледна отново Атайър.

– В такъв случай ще започнем веднага товаренето, нали, лейтенант? – изрече любезно Клетус. – Кажете ми къде предпочитате да се кача.

– За транспорта ще използваме два въздушни товарни кораба – изръмжа Атайър. – Моят помощник, сержантът, ще бъде във втория. Вие

по-добре елате с мен в първия, полковник...

Той млъкна и се загледа в електрическия кон, чиито перки бръмчаха. Арвид току-що беше включил малката турбина на превозното средство, пригодено за един човек, за да може то само да се придвижи до товарния кораб. Явно до този момент Атайър не беше свързвал коня с Клетус. Това беше малко необичайно превозно средство за предстоящия излет. Конят беше създаден главно за инспекция на аеропортовете и приличаше на велосипед без колела, чиято рамка се състоеше от метални пръчки. Те преминаваха по цялата му дължина и стигаха до две противоположно въртящи се перки от двете му страни, задвижвани от турбина с атомен заряд, разположена точно под тях. Оръжието на Клетус и торбите му бяха прикрепени на пречката пред седлото.

Не беше много красива гледка, но очевидно не тя беше причината за намръщването на Атайър.

– Какво е това? – поиска да знае той.

– То е за мен, лейтенант – отвърна бодро Клетус. – Знаете ли, имам протеза на лявото коляно. Не бих искал да ви задържам, вас и вашите хора, ако се наложи някъде да се придвижваме бързо пеш.

– О? Е-е... – Атайър продължи да се мръщи. Тъй като спря напред изречението, това бе достатъчно доказателство, че въображението му беше изневерило в усилията си да намери необходимото извинение, за да забрани вземането на коня. Все пак Клетус беше подполковник. Атайър се обърна остро към Арвид:

– Качвайте го тогава! По-бързо, лейтенант!

Той се зае отново да разпределя групата от около осемдесет души на двата въздушни товарни кораба, които чакаха на транспортната площадка на петнадесет метра един от друг.

Качването на борда премина гладко и леко. След двадесет минути вече се плъзгаха над върховете на дърветата на север, към прохода Етер, а небето над далечните планински вериги беше започнало да просветлява от изгрева.

– Какви са плановете ви, лейтенант? – започна Клетус, когато двамата седнаха един срещу друг в малкото пътническо отделение на кораба.

– Ще извадя картата – каза Атайър, отбягвайки сърдито погледа на Клетус. Порови в металния сандък на пода между краката си и измъкна карта на терена – екзотичанската част на планините около прохода. Разгъна я върху коленете на двамата.

– Ще разположа постовете ето тук – Атайър очерта с пръст дъга

през джунглата върху склоновете на планината – около триста метра под прохода. Освен това ще поставя две резервни групи по-нагоре, от двете страни на самия проход. След като партизаните минат оттам и се приближат по пътеката достатъчно до долната извивка на линията на постовете, резервните части ще се придвижат зад тях и ще ги обкръжим... Това е, ако изобщо има някакви партизани.

Клетус не обърна внимание на последното изречение.

– А какво ще стане, ако партизаните не минат по пътеката? – попита той. – Ако веднага след като преминат от тази страна на планината, тръгнат наляво или надясно в джунглата?

Атайър погледна Клетус отначало недоумяващо а след това засегнато, като студент, на когото е зададен некоректен въпрос.

– Моите резервни части ще се оттеглят пред тях и ще алармират постовете – отвърна той грубо. – А останалите мъже могат да ги проследят. Във всички случаи ще ги обградим.

– Каква е видимостта в джунглата, лейтенант? – попита Клетус.

– Петнадесет-двадесет метра.

– Тогава останалите постове ще имат известни затруднения да запазят позицията си и да се придвижат нагоре по склона, за да обградят партизаните. Те вероятно вече ще са се разделили на групи по двама или трима и ще са се разпръснали към брега. Не мислите ли?

– Е, ние просто ще направим най-доброто, което можем – каза надуто Атайър.

– Но има и други възможности – Клетус посочи към картата. – Когато партизаните излязат от прохода, от дясната им страна ще остане Бялата река, а от лявата – Синята река. Двете се срещат по-долу, в града Двете реки. Което означава, че накъдето и да се обърнат, те трябва да пресекат вода. Погледнете картата. Има само три подходящи места за преминаване на Синята река и само две за Бялата река – освен ако не решат да минат направо през града, в което се съмнявам. Следователно ще използват един от тези пет брода.

Клетус спря, изчакайки по-младия офицер да схване недоизказаното предложение. Но Атайър очевидно беше от хората, на които всичко трябва да се обяснява буква по буква.

– Смисълът е следният, лейтенант – продължи Клетус. – Защо ще дебнете тези партизани в джунглата около прохода, където те ще имат идеалната възможност да се промъкнат покрай вас? Можете просто да ги причакате на тези бродове и да ги заловите между реката и вас.

Атайър се намръщи неохотно, сетне се наведе над картата.

– Двамата брода на Бялата река са по-близо до прохода – продължи отново Клетус. – Освен това се намират на най-прекия път към брега. Партизаните, преминали през Синята река, ще трябва да направят широк завой, за да избягнат града. Те знаят, че това ви е известно. Затова смятам, че ще се надяват вие да ги спрете точно там. Ако изобщо подозират, че някой ще ги спре. Най-вероятно ще се опитат да ви заблудят, че ще тръгнат в тази посока, но основното преминаване ще бъде през трите брода на Синята река.

Атайър се беше втренчил в пръста на Клетус, който се местеше от точка на точка върху картата едновременно с думите му. Лицето на лейтенанта се напрегна.

– Не, не, полковник – възрази той, когато Клетус свърши. – Вие не познавате тези партизани така добре като мен. Първо, защо изобщо ще предполагат, че ще ги чакаме? Второ, те не са чак толкова умни. Ще минат през прохода, ще се разделят на две или три групи през джунглата, след което ще се съберат в една или може би в две, за да пресекат Бялата река.

– Не съм съвсем съгласен – започна Клетус, но Атайър направо го сряза.

– Повярвайте ми, полковник! Те ще пресекат Бялата река точно в тези две места. – Той потри ръце. – И точно там ще ги спипам! Аз ще поема по-долния брод с половината от хората, а моят сержант може да вземе горния с останалата част. Ще поставя няколко души отзад, за да им пресека отстъплението, и ще имам пълна торба с партизани.

– Вие сте командващият офицер – вдигна рамене Клетус – и аз не бих искал да споря с вас. Но въпреки това генерал Трейнър каза, че трябва да ви предложи моите съвети, а аз мисля, че се налага да се подсигурите и на Синята река. Ако аз трябваше да решавам... Клетус остави мисълта си недоизказана. Ръцете на лейтенанта, които сгъваха картата, забавиха движенията си. Клетус гледаше наведената му глава и почти можеше да види зъбните колела, които се въртяха в нея. До този момент Атайър нямаше никакви колебания относно правилността на собствената си преценка. Но ситуация, в която бяха замесени генерали и полковници, можеше да се окаже деликатна за лейтенанта, участващ в нея, независимо кой държеше силните карти.

– Не бих могъл да отделя повече от един взвод с един ефрейтор – промърмори накрая Атайър към картата. Поколеба се, очевидно мислеше усилено, сетне вдигна глава и погледна лукаво. – Това е ваше предложение, полковник. Може би ако поемете отговорността за

отклоняване на част от моите сили към Синята река...

– О, нямам нищо против да я поема – отвърна Клетус. – Но както сам казахте, аз не съм действащ офицер и не бих могъл да поема командването на частта в условия на сражение...

Атайър се ухили.

– О, това ли било! – възкликна той. – Ние не се придържаме чак толкова стриктно към правилата, полковник. Просто ще дам заповед на ефрейтора, отговарящ за взвода да изпълнява каквото вие кажете.

– Това, което кажа аз? Искате да кажете – точно това, което му кажа? – попита Клетус.

– Точно така – отвърна Атайър. – Има такива правила за подобни критични ситуации. Като командир на изолирана част аз мога да дам извънредна задача на някого или на целия военен персонал, както преценя за необходимо. Ще кажа на ефрейтора, че временно съм ви назначил за действащ офицер, а освен това вашият чин отговаря.

– Но ако все пак партизаните минат през брода на Синята река, аз ще разполагам само с един взвод, така ли?

– Те няма да го направят, полковник – успокои го Атайър, сгъвайки със замах картата. – Няма. Но ако все пак се появи някой партизанин – е, тогава ще се наложи да решавате сам. Експерт по тактиката като вас, сър, би трябвало да се справи с толкова лека задача.

Оставяйки едва прикритата подигравка да се носи във въздуха след него, той стана и мина в задното помещение, където пътуваха половината от неговите войници.

Товарният кораб остави Клетус и неговия взвод до най-горния от трите брода на Синята река и се издигна отново в сенките на зората, която още не беше огряла този западен склон на планинската верига, разделяща Бакхала от Нова Земя. Атайър беше избрал за взвода под командата на Клетус един източен слаб деветнадесетгодишен ефрейтор на име Ед Джарнки и още шестима мъже. В момента, когато слязоха от кораба, и седмината се разположиха удобно върху земята, облягайки гърбове на дънерите на близките дървета. Намираха се на малка поляна, заобиколена от високи дървета, до брега на реката и гледаха с леко любопитство Клетус.

Той не каза нищо. Само ги гледаше. След минута ефрейторът Джарнки скочи на крака. Един след друг се изправиха и останалите, докато накрая застанаха в разбъркана редица пред Клетус с изострено внимание.

Той се усмихна. Сега изобщо не приличаше на офицера, когото

бяха видели да се качва и после да слиза от кораба. Чувството за хумор не беше изчезнало от лицето му. Но в добавка се беше появило нещо друго, нещо мощно, силно и настойчиво в начина, по който ги гледаше. Сред тях премина някакъв ток и независимо от желанието им ги напрегна до крайност.

– Така е по-добре – отбеляза Клетус. Дори и гласът му се беше променил. – Е добре, вие сте мъжете, които ще спечелят битката на деня тук, на прохода Етер. И ако следвате правилно нарежданията ми, това ще стане, без дори да се одраскате или изпотите.

ОСЕМ

Те втречено го гледаха.

– Сър? – обади се Джарнки след известно време.

– Да, ефрейтор? – отвърна Клетус.

– Сър... Не разбирам какво искате да кажете – успя да каже Джарнки след моментна борба със себе си.

– Искам да кажа, че ще плените голям брой партизани, без самите вие да пострадате. – Той изчака, защото Джарнки отвори повторно уста, а след това бавно я затвори.

– Е? Това отговаря ли на вашия въпрос, ефрейтор?

– Да, сър.

Джарнки утихна. Но в неговите очи, както и в очите на останалите, насочени към Клетус, се четеше подозрение, граничещо със страх.

– Тогава да се захващаме за работа – подкани ги Клетус.

Той започна да разполага хората – един от другата страна на плиткия брод на реката, която тук правеше широк завой покрай поляната, двама долу на брега от двете страни на поляната, а останалите четирима – качени на дърветата по-далеч от реката, натам, накъдето биха тръгнали преминалите през брода партизани.

Последен настани Джарнки.

– Не се притеснявайте, ефрейтор – говореше му Клетус, носейки се във въздуха върху електрическия кон на няколко стъпки от мястото, където Джарнки се люлееше върху клоните, стиснал здраво автоматичната си пушка. – Ще видите, че партизаните няма да ви накарат да чакате дълго. Когато ги забележите, дайте оттук няколко изстрела към тях, а сетне слезте на земята, там няма да ви наранят. Вие сте раняван и преди, нали?

Джарнки кимна. Лицето му беше малко преbledняло. Беше кацнал върху един чатал на покритото с гладка кора, подобно на земен дъб дърво и не му беше никак удобно.

– Да, сър – отвърна той. В гласа му се долавяха много недоизказани неща.

– Но е било при нормални условия и останалите хора от частта ви са били около вас, нали? – продължи Клетус. – Не се оставяйте да ви уплаши разликата в сегашната ситуация. Тя няма да има никакво значение от момента, в който започне престрелката. Ще отида да проверя другите

два брода и ще се върна скоро.

Той се насочи надолу по реката. Превозното средство, което яздеше, беше почти безшумно. Бръмченето му напомняше вентилатор за стая. В тишина би могло да се чуе от около петнадесет метра. Но джунглата в тази горна част на Кълтис беше изпълнена с животински и птичи звуци. Имаше един крясък, подобен на звука на трион, режещ дървета и повтарящ се през определени интервали, и друг, приличащ на силно хъркане, който продължаваше по няколко секунди, а сетне спираше и след известна пауза се възобновяваше. Но повечето от шумовете на горския живот бяха крясъци с различна височина, сила и мелодия.

Всички заедно създаваха непредсказуем звуков фон, на който ниското бръмчене на електрическия кон можеше да остане незабелязано от уши, които не се ослушваха специално за него. Значи не можеха да бъдат ушите на партизаните от Нова Земя, защото те не само че не бяха запознати с него, но и не го очакваха.

Клетус полетя надолу по реката и провери другите два брода. Там все още нямаше раздвижване на хора. При по-долния брод той зави и се отдалечи от реката, насочвайки се по въздуха през джунглата към прохода. Ако партизаните решаха да използват няколко брода, това щеше да бъде най-дългото разстояние, което трябваше да преминат. Очевидно всички групи щяха да се съберат в определено място и време от другата страна на реката.

Той се носеше на височина около шестдесет метра над земята, почти на нивото на върховете на дърветата, със скорост не повече от шест километра в час. Под него в зеленината на джунглата се забелязваха малко от жълтите пълзящи растения, отколкото беше видял в гората около площадката за кацане. За сметка на това яркочервените нишки минаваха навсякъде, дори и през огромните листа на различните видове земни дървета – дъб, ясен и клен, с които Кълтис беше залесен преди двадесет години.

В тези по-високи места земната флора като че ли беше взела пресвес. Но все още имаше голямо количество местни растения и дървета – от подобни на папрат храсти, достигащи десет метра височина, до дървета с широко разпрострени клони, с лилави плодове, напълно годни за ядене, но със слаб противен аромат.

Клетус се намираще на около осемстотин метра от реката, когато забеляза първия признак на движение – поклащане на върховете на папратта под него. Спусна се надолу.

Секунда по-късно пред погледа му се появи фигура на мъж,

облечен в маскировъчен костюм на кафяви и зелени петна.

Не беше специално екипиран, като се изключат раницата на гърба, баретата в камуфлажен цвят върху главата и спортната пушка със сачми, която носеше на ремък през дясното си рамо. Това и трябваше да се очаква, щом ставаше дума за партизани. Още преди петдесет години в новите светове, където имаше колонии, беше приета следната спогодба – човек, който не носи военно оръжие или снаряжение, е подчинен само на гражданския закон. А той първо трябва да докаже нанесена вреда срещу собственост или човешки живот, преди да предприеме каквито и да било мерки против въоръжен човек дори и от друга колония. Партизанин, заловен само със спортна пушка, може единствено да бъде депортиран или интерниран. А човек с каквото и да е род военно снаряжение, дори толкова невинно като военен несесер за нокти, може да бъде изправен пред военен съд, който обикновено го обвинява в саботаж и го осъжда на затвор или смърт. Ако всички партизани бяха въоръжени като този долу, Джарнки и хората му с техните автоматични пушки щяха да имат огромно предимство в оръжие за сметка на малочислеността си, което все пак беше някакво успокоение.

Клетус го наблюдаваше в продължение на няколко минути. Вървеше през гората, без особено да пази тишина или да се прикрива. В момента, в който Клетус определи посоката му на движение, той зави настрани, за да открие останалите членове на групата.

Бързо издигналото се слънце, проникващо през редките листа по върховете на дърветата, напичаше врата на Клетус. По гърба, гърдите и под мишниците му се стичаше пот, а коляното му заплашваше да го заболи отново. Даде си една минута почивка, за да накара мускулите си да се отпуснат и да премахне болката от крака си. Но точно сега нямаше време за нещо повече. Продължи да претърсва гората за други партизани.

Почти веднага забеляза втори мъж, движеше се успоредно с първия, на около тридесет метра след него. Клетус продължи да наблюдава и през следващите двадесет минути преброи двадесет души, които се движеха във ветрило, широко около триста метра. Ако партизаните бяха решили да разделят силите си поравно между трите броя – елементарна предпазна мярка, това означаваше, че общият им брой трябваше да е шестдесет души. А ако се предположи, че при преминаването през джунглата загубят около двадесет процента от силата на групата, оставаха четиридесет и осем души за изпълнението на това, което бяха замислили в чест на посещението на Де Кастрис.

Четиридесет и осем души можеха да направят голяма поразия, завземайки и задържайки малкото рибарско селище на брега. Но още повече биха постигнали двойно по-голям брой хора. Може би зад първата група атакуващи имаше и втора?

Клетус обърна електрическия кон и се понесе под дърветата назад, зад последния човек, който беше забелязал да се приближава. И наистина, около осемдесет метра по-нататък откри втора атакуваща линия, този път от петнадесет души, включително поне двама, които изглеждаха като офицери – носеха повече снаряжение и оръжие, подобно на карабини. Клетус обърна електрическия кон и се плъзна във въздуха под върховете на дърветата към по-долния край на първата верига. Видя, че – както и беше очаквал – партизаните се събираха явно с намерение да преминат заедно брода. Преценявайки откъде ще мине пътят им, той се насочи напред, спирайки, за да постави мини до дънерите на дърветата, дебели не повече от десет сантиметра, на разстояние около двадесет метра една от друга. Последната постави до самата вода, близо двадесет метра пред брода. След това се обърна, за да потърси края на втората атакуваща верига.

Откри ги, когато почти бяха достигнали първата мина, като най-крайният човек беше на десетина метра от нея. Клетус се залюля и се придвижи точно зад центъра на веригата. Като внимаваше да не се приближава на повече от двадесет метра, той спря коня, свали пушката и даде един дълъг откос по веригата под ъгъл около шестдесет градуса.

Стрелбата на автоматична пушка не можеше да остане незабелязана. Малките куршуми, излитащи от дулото с относително ниска скорост, се ускоряваха по време на движението си и свиреха пронизително през въздуха. Полетът им завършваше с глухо внезапно тупване при сблъсък с целта, последвано от експлозия. Човек без бронирана жилетка – а партизаните бяха без – можеше да бъде разкъсан на две от такава експлозия. Ето защо нямаше нищо чудно, че след спирането на стрелбата в джунглата настана пълна тишина. Дори птиците и зверовете утихнаха. След това обаче, малко със закъснение, но все пак смело, непосредствено пред Клетус и по цялата невидима редица на противника започнаха да щракат спортните пушки като хор от пружини на капани за мишки.

Стреляха слепешката. Сачмите, свистящи през листата около Клетус, се сипеха като градушка. Броят им беше обезпокоителен. Клетус подкара електрическия кон и увеличи разстоянието между себе си и стрелците. Петдесет метра по-нататък той още веднъж направи завой

към долния край на редицата на партизаните и задейства дистанционно детонатора на първата мина.

Отляво пред него избухна силен взрив. Дървото, към което беше прикрепена мината, полегна като болен великан сред събратята си и отначало бавно, а след това все по-бързо се сгромоляса върху храстите.

Джунглата отново оживя. Партизаните стреляха във всички посоки, тъй като целият животински свят крещеше с пълно гърло. Клетус се премести към края на редицата, изстреля един дълъг откос и побърза към втората мина.

Гъстата растителност скриваше действията на отделните партизани. Бяха започнали да си подвикват един на друг и техните викове, както и звуците от животинския свят, даваха груба представа на Клетус за това, което ставаше. Решението им не беше най-умното, но изглежда се бяха поддали на инстинкта си. Започнаха да се събират. Клетус почака пет минути, за да се струпат на едно място. Двете напредващи редици сега представляваха една група от тридесет и пет души, разположени в кръг с диаметър не повече от петдесет метра.

Той ги заобиколи, възпламени втората мина пред тях и даде няколко бързи изстрела.

Този път спортните пушки засвириха като цял рояк щурци. Изглеждаше, сякаш тридесет и пет оръжия стреляха към него едновременно от всички посоки.

Заобикалящият ги животински свят избухна в негодуваща какофония, а сгромолясането на едно дърво, предизвикано от третата мина, прибави грохота си към общия рев точно когато стрелбата започна да стихва. През това време Клетус отново се беше преместил зад редицата от невъзпламенени мини. Той изчакваше.

След няколко минути прозвучаха команди и стрелбата на партизаните спря. Клетус нямаше нужда да вижда какво става, за да се досети, че в момента офицерите обсъждат ситуацията, в която бяха попаднали. Въпросът, който ги вълнуваше, беше дали експлозиите и стрелбата са предизвикани от малък патрул, оказал се по някаква случайност в тази местност, или – противно на всякаква логика – бяха налетели на голяма военна част, поставена тук, за да пресече достъпа им до брега. Клетус ги остави да си приказват.

Очевидното решение на подобна група в ситуация като тази беше да изпратят разузнавачи. В момента партизаните се намираха на около осемстотин метра от брода и разузнавачите много лесно щяха да установят, че мястото всъщност не е отбранявано, което нямаше да бъде добре.

Клетус възпламени още няколко мини и започна да обстрелва групата откъм реката. Партизаните отговориха веднага.

Но постепенно и този огън започна да утихва и стрелбата стана епизодична, докато накрая само една пушка стреляше от време на време. Когато и тя замълча, Клетус издигна електрическия кон и направи широк завой, отдалечавайки се от реката. Там спря и зачака.

Само след няколко минути забеляза движение в джунглата. Към него предпазливо се приближаваха хора, отново разгърнати в редица. Партизаните, получили ново доказателство, че военната част, разположена при най-долния брод, изглежда беше относително голяма, избраха благодарумието пред храбростта. Те се оттегляха към по-горния брод, където или преминаването им нямаше да бъде възпрепятствано, или поне силите им щяха да се удвоят, когато се съберат с групата, изпратена да пресече реката през средния брод.

Клетус отново направи широк завой и се понесе нататък. Когато наближи мястото, намали скоростта на коня, за да сведе до минимум шума от перките, и се запромъкна високо, почти под върховете на дърветата.

Скоро откри втората група партизани, която се движеше също в две разгънати редици на повече от деветстотин метра от средния брод. Клетус се забави достатъчно, за да постави нова редица от мини по дърветата от другата страна на брода по течението на реката, и се върна обратно.

Стигна местността до най-горния брод на Синята река, където Джарнки и другите чакаха, и установи, че третата група партизани, която се приближаваше към това място, не беше в крак с другите две по-надолу. Беше ги изпреварила и се намираще почти до брода, на около 150 метра от него.

Нямаше време за внимателно разузнаване. Клетус се отдалечи на тридесет метра пред разгънатата им редица и изстреля един дълъг откос натам, където предполагаше, че беше средата ѝ.

Застанал на сигурно място откъм края ѝ, той изчака да утихне стрелбата на партизаните и отново се промъкна пред тях, но този път спря, за да постави четири мини по пътя им. След това се оттегли към реката, взриви две от мините и отново започна да стреля.

Ефектът беше повече от задоволителен. Партизаните се разкриха по целия си преден фронт. Но не само това. Хората, които беше оставил около брода, стреснати от стрелбата, инстинктивно започнаха да стрелят в отговор. Резултатът, доколкото можеше да отгатне по слух, беше

впечатляваща престрелка между две не съвсем малки групи.

Само едно нещо не беше наред откъм хората му. Пушката на Джарнки се чуваше от земята, на около четиридесет метра от предната линия на партизаните – там, където изстрелите можеха да се окажат смъртоносни за него.

Клетус изпита желание да изругае, но го потисна. Изпрати остро съобщение до ефрейтора по микрофона на устройството за свързка да се прикрие. Не получи отговор. Оръжието на Джарнки продължи да стреля. Този път Клетус изруга. Спускайки електрическия кон почти до земята, той се запромъква под прикритието на джунглата към ефрейтора, воден от звука на стрелбата му.

Младият войник лежеше по очи, разтворил широко крака, дулото на автомата му беше подпряно на един пън и стреляше, без да спира. Лицето му беше бледо като на човек, изгубил вече половината от кръвта си, но не се виждаха наранявания. Клетус трябваше да слезе от коня и да разтърси слабото рамо. Чак тогава Джарнки разбра, че зад него има някой.

Когато видя кой е, конвулсивната му реакция беше да скочи на крака като стреснатата котка. Клетус го притисна към земята с едната си ръка, а с палеца на другата му посочи брода зад тях.

– Отстъпи! – прошепна му дрезгаво.

Джарнки го погледна, кимна, обърна се и започна да пълзи с ръце и крака към брода. Клетус отново възседна електрическия кон. Направи широк завой и приближи партизаните от другата им страна, опитвайки се да разбере каква беше реакцията им към тази неочаквана съпротива.

Накрая се принуди да слезе от коня и да се промъква десетина метра по корем, за да се приближи достатъчно и да разбере какво си говорят. За щастие точно това се надяваше да чуе. И тази група като останалите също беше решила да спре и да обсъди неочакваната ситуация.

Стискайки зъби, Клетус пропълзя обратно до коня, качи се и с широк завой се върна отново към брода. Той го достигна едновременно с Джарнки, вече изправил се на крака. Беше възвърнал до известна степен цвета си, но го погледна неспокойно, като че ли очакваше да го смърми. Вместо това Клетус му се ухили.

– Ти си смел човек, ефрейтор. Но не трябва да забравяш, че искаме да запазим смелите си хора живи. Така ще бъдат по-полезни.

Джарнки примига. После несигурно се усмихна.

Клетус отиде до електрическия кон и извади една кутия с мини. Подаде я на Джарнки.

– Постави ги на петдесет до осемдесет метра една от друга. Само гледай да не те застрелят. След това ги дръж с мините и с оръжието си в напрежение. Твоята задача е да ги забавиш, докато се върна, за да ти помогна. По моя преценка това ще ми отнеме между четиридесет и пет минути и час и половина. Мислиш ли, че ще можеш?

– Ще го направя – отвърна Джарнки.

– Тогава те оставям.

Клетус се качи на коня, зави над реката и се насочи към групата, която се придвижваше към средния брод.

Когато ги откри, те се намираха близо до брода, точно до мините. Моментът беше съвсем подходящ. Клетус ги възпламени и за да завърши делото си, заобиколи партизаните в гръб и изстреля няколко откоса.

Те отвърнаха веднага на огъня му, но скоро стрелбата им стана откъслечна и замря. Тишината се проточи. След като изминаха пет минути без изстрели, Клетус се обърна по посока на течението и се приближи до мястото, където беше средната група преди стрелбата.

Те обаче не бяха там. Придвижвайки се внимателно близо до върховете на дърветата, той скоро ги откри. Напредваха нагоре по реката и сякаш бяха станали два пъти повече. Явно по-долната група се беше присъединила към тях и по общо съгласие се придвижваха заедно към най-горния брод, за да се съберат с третата, която трябваше да премине оттам.

Точно това беше очаквал. Те бяха по-скоро саботьори, а не войници. Бяха им дали строги нареждания по възможност да избягват военни действия по пътя си. Той внимателно ги следваше, докато доближиха съвсем приятелите си при най-горния брод. След това ги изпревари, за да провери какво става там.

Внимателно разузна отвисоко положението с най-горната партизанска група. Бяха се разположили в неправилен полукръг, чиито краища не достигаха брега на реката – около шестдесет метра над и тридесет метра под брода. Отговаряха на огъня, но не правеха истински усилия да си пробият път към реката. Докато се заслушваше, стрелбата им намаля. Когато към тях се присъединиха двете по-долни групи, прозвучаха подвиквания.

Близо до земята, Клетус извади от снаряжението си микрофон за подслушване и пхна слушалката в дясното си ухо. Завъртя копчето на подслушвателя, но единствените разговори, които улови, бяха на обикновени членове на групата и нито един на офицерите, обсъждащи бъдещите действия. Нямаше късмет. Ако можеше да пропъзли петдесет

метра и да разузнае, но не биваше да го прави. Дори и с електрическия кон това можеше да се окаже твърде рисковано. Оставаше възможността да се постави на мястото на партизанския офицер и да се опита да отгатне мислите му. Клетус притвори очи и се отпусна както сутринта, когато се пребори с болката в коляното. Свободно люлеейки се върху коня, той опразни съзнанието си.

Известно време нямаше нищо друго освен случайни мисли, преминаващи по повърхността на съзнанието му. Сетне въображението му за работи и започна да се оформя картина. Сякаш вече не седеше върху коня, а стоеше върху меката почва на джунглата, маскировъчният му костюм бе залепнал от пот към тялото. Тревога, предизвикана от безсилие и мрачно предчувствие, изпълни съзнанието му. Той погледна към заобиколилите го подофицери и разбра, че незабавно трябва да вземе решение. Две трети от силите му не бяха успели да пресекат реката в уреченото време и място. Сега, макар и доста позакъсняла, му се предоставяше последна възможност за преминаване. Съществуваше обаче вражеска съпротива, чиято сила му беше неизвестна.

Поне едно нещо беше ясно. Показа се, че проникването на неговата група не беше тайна за екзотите. В този смисъл мисията беше провалена. Ако екзотите разполагаха с достатъчно сили, за да му се противопоставят тук, каква ли съпротива щеше да срещне по пътя към брега?

Очевидно мисията им имаше малък или почти никакъв шанс за успех. Най-разумно щеше да бъде да се откажат. Но можеше ли да се върне обратно без сериозно извинение пред началниците си, за да не го обвинят, че е зарязал задачата поради несъществени причини?

Очевидно не можеше. Трябваше да направи опит да си пробие път през реката и да се надява, че съпротивата на екзотите ще го принуди да се оттегли...

Клетус се опомни, отвори очи и се изправи върху седлото. Отново се издигна с електрическия кон до върховете на дърветата, хвърли три мини под различни ъгли към позицията на партизаните и ги възпламени в бърза последователност.

Веднага след това откри огън, като държеше пушката подмишница и стреляше с дясната ръка, а с лявата стреляше с пистолета.

Откъм брода и от другите две страни на позицията на партизаните се разнесе стрелбата на неговите войници.

Само след секунди партизаните залегнаха и отговориха на огъня. Тази престрелка беше най-сериозната за деня. Клетус изчака малко да затихне, за да могат да го чуят, след това извади високоговорител.

Включи го и усиленият му глас проехтя над джунглата:

– ПРЕКРАТЕТЕ ОГЪНЯ! ПРЕКРАТЕТЕ ОГЪНЯ! ВСИЧКИ СЪЮЗНИЧЕСКИ СИЛИ ДА ПРЕКРАТЯТ СТРЕЛБАТА!

Пушките на хората на Клетус замряха. Постепенно и ответната стрелба от оръжията на партизаните затихна и в джунглата настана тишина. Клетус отново заговори по високоговорителя:

– ВНИМАНИЕ, НОВОЗЕМЛЯНИ! ВНИМАНИЕ, НОВОЗЕМЛЯНИ! ВИЕ СТЕ НАПЪЛНО ОБКРЪЖЕНИ ОТ СИЛИТЕ НА ЕКСПЕДИЦИОННИЯ КОРПУС НА БАКХАЛА. ПОНАТАТЪШНАТА ВИ СЪПРОТИВА ЩЕ ДОВЕДЕ САМО ДО ПЪЛНОТО ВИ УНИЩОЖАВАНЕ. ОНЕЗИ, КОИТО ИСКАТ ДА СЕ ПРЕДАДАТ, ЩЕ БЪДАТ ТРЕТИРАНИ КАТО ВОЕННОПЛЕННИЦИ СЪГЛАСНО УСТАНОВЕНИТЕ ПРАВИЛА. ГОВОРИ КОМАНДИРЪТ НА СЪЮЗНИЧЕСКИТЕ СИЛИ. МОИТЕ ХОРА ЩЕ ПРЕКРАТЯТ ОГЪНЯ ЗА ТРИ МИНУТИ, ПРЕЗ КОЕТО ВРЕМЕ ВИ СЕ ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ ПРЕДАДЕТЕ. ОНЕЗИ, КОИТО ИСКАТ ДА СЕ ПРЕДАДАТ, ТРЯБВА ДА ОСТАВЯТ ВСИЧКИ ОРЪЖИЯ И ДА ИЗЛЯЗАТ НА ОТКРИТО ДО БРОДА С РЪЦЕ ВЪРХУ ГЛАВАТА. ПОВТАРЯМ, ОНЕЗИ, КОИТО ИСКАТ ДА СЕ ПРЕДАДАТ, ДА ОСТАВЯТ ВСИЧКИ ОРЪЖИЯ И ДА ИЗЛЯЗАТ НА ОТКРИТО ДО БРОДА С РЪЦЕ ВЪРХУ ГЛАВАТА. ИМАТЕ НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ ТРИ МИНУТИ, ЗА ДА СЕ ПРЕДАДЕТЕ. МИНУТИТЕ ЩЕ ЗАПОЧНАТ ДА ТЕКАТ, СЛЕД КАТО КАЖА.

Клетус замълча и добави:

– ЩЕ СМЯТАМЕ, ЧЕ ВСЕКИ, КОЙТО НЕ СЕ ПРЕДАДЕ СЛЕД ИЗТИЧАНЕ НА ТРИТЕ МИНУТИ, ПРОДЪЛЖАВА ДА ОКАЗВА СЪПРОТИВА. ЧЛЕНОВЕТЕ НА СЪЮЗНИЧЕСКИТЕ ЧАСТИ СА ИНСТРУКТИРАНИ ДА ОТКРИЯТ ОГЪН ПО ТЕЗИ ЛИЧНОСТИ ПРИ ПОЯВАТА ИМ. ТРИТЕ МИНУТИ, ЗА ДА СЕ ПРЕДАДЕТЕ, ЗАПОЧВАТ ДА ТЕКАТ.

Той изключи високоговорителя, прибра го и бързо зави към реката, откъдето можеше да наблюдава откритото място, без самият да бъде видян. В продължение на няколко секунди нищо не се случи. После се чу шумолене на листа и един мъж в маскировъчен костюм на новоземлянин, с трева по брадата и с вдигнати върху главата ръце, се появи на откритото. От мястото си Клетус можеше да види бялото на очите му и как неспокойно гледа. Той пристъпи колебливо напред и като достигна средата на полянката, спря, оглеждайки се наоколо, все още с ръце върху главата. Скоро след него се появи още един партизанин; и изведнъж

започнаха да прииждат от всички страни.

В продължение на няколко минути Клетус продължи да наблюдава и да брои. Накрая се оказа, че четиридесет и трима мъже се бяха предали. Клетус кимна замислено. Четиридесет и трима от три групи по тридесет, или общо деветдесет. Точно както беше очаквал.

Погледна надолу към брега на реката, където на по-малко от десет метра от него Джарнки и другите двама, които беше оставил да охраняват брода, държаха приведени партизаните под прицел.

Клетус изпрати съобщение на младия ефрейтор.

– Ед, погледни от дясната си страна.

Джарнки рязко погледна надясно и се стресна, като видя Клетус толкова близо. Той му направи знак Предпазливо, все още приведен, прикривайки се зад брега, Джарнки притича до мястото, където Клетус беше снижил коня на метър и нещо над земята.

Когато ефрейторът дойде, Клетус приземи превозното си средство и използвайки прикритието на храстите, слезе схванато от коня и се протегна с облекчение.

– Да? – каза Джарнки въпросително.

– Искам да чуеш нещо. – Клетус отново се обърна към коня и включи предавателя на канала на лейтенант Атайър.

– Лейтенант – изпрати той съобщение, – говори полковник Греъм.

След кратка пауза отговорът прозвуча не само в слушалката в ухото на Клетус, но и по микрофона, вграден в електрическия кон.

– Полковник? Какво има?

– Оказа се, че партизаните все пак се опитаха да преминат тук. Ние бяхме късметлии и успяхме да пленим около половината...

– Партизани? Пленени? Половината... – гласът на Атайър се изгуби.

– Но не за това ви се обаждам – продължи Клетус. – Останалата половина се измъкна. Те ще се насочат обратно към прохода, за да се върнат в Нова Земя. Вие сте по-близо дотам, отколкото са те. Ако се върнете дори и с половината от хората си, ще можете да ги заобиколите без проблеми.

– Проблеми? Вижте... аз... откъде да знам, че ситуацията е точно както я описвате? Аз...

– Лейтенант – повтори Клетус и за пръв път наблегна върху думите си, – аз току-що ви казах. Пленихме половината от техните сили тук, при най-горния брод на Синята река.

– Е... добре... полковник. Това го разбрах. Но...

Клетус рязко го прекъсна.

– Тогава тръгвайте, лейтенант. Ако не действате бързо, ще ги изпуснете.

– Да, сър. Разбира се. Скоро ще ви се обадя, полковник... Може би ще бъде по-добре да задържите пленниците там, докато не дойдат транспортните кораби. Ъ-ъ някои от тях могат да се измъкнат, ако тръгнете да ги карате през джунглата само с шестимата мъже. – Гласът на Атайър започна да става по-уверен, но в него се долавяше горчива нотка. Очевидно значението на пленяването на голяма група врагове от един теоретик, докато самият той беше командващият офицер, беше започнало да достига до съзнанието му. Имаше много малка надежда, че генерал Трейнър щеше да пропусне този факт.

Когато продължи, гласът му беше мрачен.

– Имате ли нужда от лекар? Бих могъл да отделя един и да ви го изпратя. След като партизаните знаят, че сме тук, няма защо повече да се прикриваме.

– Благодаря, лейтенант. Да, имаме нужда от лекар – отговори Клетус. – Успех с останалите.

– Благодаря – отвърна студено Атайър. – Край, сър.

– Край – Клетус прекъсна предаването, отдалечи се от коня, седна на земята и се облегна на една издатина.

– Сър? – обади се Джарнки. – За какво ни е лекар? Никой от хората не е ранен. Себе си ли имате предвид, сър...

– Себе си – отвърна Клетус.

Той протегна напред левия си крак, посегна и извади бойния си нож. С острието разряза крачола, от коляното до ботуша. Гледката не беше от най-приятните. Коляното беше цялото подуто. Той бръкна в комплекта за първа помощ, закачен на колана му, и извади спринцовка. Заби я в китката си и натисна буталото.

– Господи, сър! – възкликна Джарнки пребледнял, втрещил поглед в коляното му.

Клетус се облегна с облекчение назад и се остави на действието на наркотика.

– Съгласен съм с теб – каза той и изгуби съзнание.

ДЕВЕТ

Клетус лежеше по гръб в болничното легло и замислено наблюдаваше неподвижния си крак, опънат нависоко и огрян от слънцето.

– Значи така – беше казал дежурният военен лекар, четиридесетгодишен майор с кръгло лице, когато докараха Клетус, – вие сте от онези хора, които не дават възможност на тялото си да оздравее, нали, полковник? – И в следващия момент Клетус се беше озовал в легло с обездвижен крак, окачен на екстензия.

– Но оттогава минаха три дни – каза Клетус на Арвид, който беше току-що влязъл, носейки един местен календар, – а той обеща да ме изпише на третия ден. Погледни пак навън в коридора и виж дали не е в някоя от съседните стаи.

Арвид изпълни молбата му. Върна се след няколко минути, поклащайки глава.

– Нямах късмет. Но генерал Трейнър е тръгнал насам, сър. Сестрата в приемната каза, че са позвънили от службата му, за да разберат още ли сте тук.

– О? Това е добре. Естествено, че ще дойде. – Клетус посегна и натисна бутона за повдигане на леглото в седящо положение. – Знаеш ли какво, Арв? Огледай се в съседните стаи и се опитай да ми събереш малко пликове от въздушна поща.

– Пликове от въздушна поща – повтори спокойно Арвид. – Добре, ще се върна след минута.

Той излезе. Отне му по-скоро три, а не една минута, но когато се върна, носеше пет от характерните жълти пликове, в които обикновено се пренасяше пощата от междузвездните кораби. Черният знак на земния клон се виждаше ясно върху гърба на всеки. Клетус ги събра на купчина и ги постави с гърба нагоре върху нощното шкафче. Арвид го наблюдаваше.

– Открихте ли това, което ви интересуваше в календара, сър?

– Да – отвърна Клетус. Арвид продължаваше да го гледа любопитно и той добави: – Тази нощ има новолуние.

– О-о!

– А после, когато генералът дойде, Арв, остани в коридора и дръж очите си отворени. Не искам този доктор да ми се изплъзне заради госта и да ме остави да вися тук още един ден. В колко часа беше срещата ми

с офицера от сигурността?

– В единадесет.

– А сега е вече девет и половина – изсумтя Клетус, поглеждайки часовника си. – Арв, през прозореца на банята се вижда входната алея на болницата. Ако генералът пристигне с кола, ще можеш да го забележиш. Би ли погледнал вместо мен, моля те?

Арвид изчезна послушно в малката баня до стаята на Клетус.

– Няма следа от него, сър – прозвуча гласът му оттам.

– Продължавай да наблюдаваш.

Клетус се отпусна назад, притваряйки очи. Беше очаквал генерала – всъщност Бат щеше да бъде последният от дълга поредица посетители, сред които Мондар, Ичан Кан, Мелиса, Уефър Линет и дори Ед Джарнки. Дългият като върлина подофицер беше дошъл да покаже на Клетус новите си сержантски нашивки върху ръкава и да му благодари за тях.

– В доклада си лейтенант Атайър се опитал да си присвои всички заслуги – разказваше Джарнки. – Чиновникът от канцеларията ни каза. Но останалите от полка и аз, ние разгласихме истинската история. Може би в офицерския клуб не знаят как е било, ала всички в бараките знаят.

– Благодаря ти – каза Клетус.

– По дяволите... – започна Джарнки и спря, очевидно незнаейки как да изрази чувствата. – Нямате ли нужда от мен, полковник? Не съм бил в писарско училище, но може би ви трябва шофьор или нещо друго?

– С удоволствие бих те взел, Ед – усмихна се Клетус, – обаче сигурно няма да те пуснат. Все пак ти си войник.

– Предполагам, че сте прав – разочаровано изрече Джарнки. Той си тръгна, но преди това изтръгна обещание от Клетус, че ще го вземе при първа възможност.

Оказа се, че Джарнки греши в предположенията си – докладът на Атайър не бе приет от офицерския състав за чиста монета. Очевидно възможностите на лейтенанта като командващ офицер бяха добре известни на колегите му, както и фактът, че Бат едва ли беше избрал случайно точно него, за да провери предвиждането на Клетус за атаката на партизаните. След партито при Мондар Арвид му беше докладвал за слуха, че Бат Трейнър иска да спипа натясно Клетус. При обикновени условия това би означавало, че за хората ще е по-добре да го избягват. Но сега, след като беше извадил кестените от огъня, без да си изгори пръстите, всички тайно му съчувстваха, с изключение на най-близките привърженици на Бат. Ичан Кан беше намекнал сухо за това. Уефър Линет от сигурното си място във флота любезно го беше споменал.

Съмнително бе Бат да не е забелязал реакцията сред офицерите и хората под негова команда. Освен това той беше съвестен командващ. Дори и само заради това беше изненадващо, че все още не е дошъл да го посети в болницата.

Клетус се отпусна, потискайки напрежението в тялото си. Обхващаше го нетърпение, че беше прикован в леглото, когато имаше да върши толкова много неща. Каквото беше писано да стане, ще стане...

Звукът от отваряне на вратата го накара да отвори очи. Той повдигна глава и погледна надясно – Бат Трейнър влизаше в болничната стая. Все още в банята, Арвид изобщо не го беше предупредил. Клетус се надяваше, че младият лейтенант ще прояви достатъчно разум поне да не се появи в стаята.

Бат дойде до края на леглото и погледна надолу към Клетус, изразителните му вежди бяха леко събрани.

– Е, полковник – каза той и придърпа най-близкия стол, сядайки така, че да гледа Клетус в лицето. Усмихна се строго, като генерал. – Все още на легло, както виждам.

– Предполагам, че днес ще ме изпишат – отвърна Клетус. – Благодаря ви, че се отбихте, сър.

– Обикновено посещавам офицерите си, които са в болница. Нищо по-специално във вашия случай – освен че свършихте добра работа с тези шест души, полковник.

– Партизаните не бяха много склонни да се бият, сър. И освен това имах късмет, че постъпиха според моите предположения. Вие знаете колко рядко нещата се развиват точно както са планирани.

– Знам. Можете да ми вярвате, че знам – отговори Бат. Под тежките вежди погледът му беше твърд, но предпазлив. – Ала това не променя факта, че вие излязохте прав – че ще се опитат да проникнат на наша територия и как ще го направят.

– Да, щастлив съм, че стана така – Клетус се усмихна. – Както ви казах преди, аз почти заложих репутацията си пред моите приятели на Земята.

Той погледна като че ли случайно към купчината пликове. Очите на Бат, проследявайки погледа му, леко се присвиха.

– Получавате поздравления, нали? – попита го той.

– Имаше няколко потупвания по гърба – отвърна Клетус. Не обясни, че са само от местни хора като Ичан, Мондар и новопроизведения сержант Джарнки. – Естествено операцията не завърши с пълен успех. Чух, че останалите партизани успели да се измъкнат през прохода,

преди лейтенант Атайър да ги спре.

Веждите на Бат се събраха в плътна, гневна черна линия.

– Не ме предизвиквайте, полковник – изръмжа той. – В доклада на Атайър се казва, че сте го предупредили много късно, за да заеме навреме позицията на прохода.

– Така ли, сър? Тогава предполагам, че грешката е моя. Все пак Атайър е опитен действащ офицер, а аз съм само един привързан към бюрото си теоретик. Сигурен съм, на всекиго е ясно, че беше само въпрос на късмет сблъскването на моя взвод с врага да завърши успешно, а на лейтенанта и останалата група – не.

За момент погледите им се сплетоха.

– Естествено – каза Бат мрачно. – И ако те не го разбират, аз го разбирам. А това е по-важното, нали, полковник?

– Да, сър.

Бат се облегна на стола и веждите му се отпуснаха.

– Както и да е, не съм дошъл тук само за да ви поздравя. При мен постъпи ваше предложение. Искате да съберете екип, който да изработва постоянна седмична прогноза за активността на врага. Освен това сте подали лична молба за осигуряване на помещения, необходими ви за тази цел... Разберете, полковник, що се отнася до мен, нуждата ми от вас е все още колкото от струнен оркестър. Но вашият успех с партизаните е имал добър отзвук в Главната квартира и аз не виждам как можете да навредите на военните действия тук, на Кълтис със съставяне на екип за прогнози. И така, смятам да го одобря. – Той направи пауза и изстреля следващите думи: – Доволен ли сте?

– Да, сър. Благодаря ви, генерале.

– Няма защо – отвърна мрачно Бат. – А колкото до Атайър, той получи своя шанс и се провали. Ще бъде изправен пред Комисия за разследване, за да се установи годността му на офицер на Съюза. Искате ли нещо друго?

– Не.

Бат се изправи рязко.

– Добре. Не обичам да ме изнудват. Предпочитам да предлагам услуги преди да ми ги поискат. Освен това все още имам нужда от онези танкове, а вие ще се върнете на Земята при първа възможност, полковник. Прибавете този факт към вашите предсказания и не го забравяйте!

Той се завъртя на пети и тръгна към вратата. – Генерале – повика го Клетус. – Има една услуга, която можете да ми направите...

Бат спря и се обърна. Лицето му потъмня.

– Въпреки всичко? – Гласът му беше твърд. – Каква е тя?

– Екзотите притежават доста забележителна библиотека тук, в Бахала. С обширна военна информация.

– И какво от това?

– Моля генералът да ме извини – изрече Клетус бавно, – проблемът на лейтенант Атайър е прекалено развито въображение и недостатъчна увереност в себе си. Ако за известно време бъде назначен например като офицер за информация към Експедиционния корпус, той би могъл да извлече доста полза от тази екзотианска библиотека.

Бат се втрени в Клетус.

– А защо – попита той меко – бихте искали за Атайър такова нещо вместо Комисията за разследване?

– Не обичам да виждам как се погубват ценни хора – отвърна Клетус.

Бат изръмжа. Обърна се и напусна стаята, без да каже нищо повече. Гледайки малко глупаво, Арвид се измъкна от банята.

– Съжалявам, сър. Генералът сигурно е дошъл по въздуха и се е приземил на покрива.

– Не се притеснявай, Арв – каза щастливо Клетус. – Излез само в коридора и ми намери онзи доктор. Трябва да се измъкна оттук.

Този път Арвид успя да се справи със задачата и двадесет минути по-късно кракът на Клетус най-после беше освободен и той беше на път към офиса, който лейтенантът беше намерил. Той представляваше комплекс от три апартамента, а всеки един се състоеше от три стаи и баня. Екзотите ги използвали понякога за отсядане на по-важни гости. Останалите бяха празни, така че разполагаха с цялата постройка. Това им даваше самостоятелност, за която Клетус специално беше настоявал. Когато пристигнаха в офиса, видяха, че мебелировката се състои само от няколко сгъваеми стола и едно бюро. Слаб майор в началото на четиридесетте с бял белег през брадичката му пренебрежително оглеждаше обстановката.

– Майор Уйлсън? – попита Клетус, когато офицерът се обърна към тях. – Аз съм полковник Грeъм.

Те се ръкуваха.

– Изпратиха ме от Службата за сигурност. Казали сте, че очаквате някакви специални проблеми тук, полковник?

– Очаквам поне един – отвърна Клетус. – Имаме намерение да държим тук голямо количество материали, някои от които секретни. Ще изготвяме седмична прогноза за активността на врага, предназначена за

генерал Трейнър. Рано или късно в Нова Земя ще чуят за това и ще проявят интерес към този офис. Бих искал той да се превърне в капан за всеки шпионин.

– Капан, сър? – повтори озадачено Уйлсън.

– Точно така – отвърна бодро Клетус. – Искам лесно да влизат, но веднъж озовали се вътре, да не могат да излязат.

Той се обърна и посочи стените около тях.

– Например тежки мрежи от вътрешната страна на прозорците, но така изработени, че да не могат да се откачат или да се срежат с обикновени инструменти. Външната врата да изглежда, сякаш лесно може да бъде отворена, ала да има скрита ключалка, която да я заключи след насилиственото ѝ отваряне отвън. Да се постави метална рамка на касата и на самата врата, така че да не могат да я счупят, след като тайната ключалка я е затворила... По възможност да се прекара електричество във вратата, прозорците и вентилационната система, за да се пресече всеки опит за разбиване.

Уйлсън кимна бавно, със съмнение.

– Ще отнеме доста време и средства. Предполагам, че имате разрешение, полковник?

– Ще имам – отвърна Клетус. – Въпросът е вашият отдел да се заеме с работата. Генералът говори с мен по този въпрос само преди час в болницата.

– Генералът? О-о! – Уйлсън се разпъргави. – Разбира се, сър.

– Добре тогава. Значи е уредено.

След като обсъдиха подробностите и взе някои размери, офицерът от Службата за сигурност си тръгна. Клетус накара Арвид да намери Ичан Кан по служебния телефон. Най-накрая откриха дорсаеца на площадката за тренировки, където се занимаваше със своите наемници.

– Имате ли нещо против да дойда при вас? – попита Клетус.

– Ни най-малко. – Лицето на Ичан върху малкия екран на телефона издаваше леко любопитство. – По всяко време сте добре дошъл. Заповядайте.

– Добре. Ще бъда при вас след половин час.

Той прекъсна връзката. Оставяйки Арвид да се погрижи за мебелите и персонала, Клетус взе служебната кола, с която лейтенантът го беше докарал, и се запъти към тренировъчната площадка на дорсайците.

Откри Ичан Кан на края на едно поле, в средата на което стърчеше метална кула. От височина десет метра група почернели от слънцето професионалисти се упражняваха в скокове с колан. Редицата чакащи се

беше проточила извън кулата. От върха ѝ наемниците скачаха един по един. На раменете си имаха реактивни спирачки, който изръмжаваха кратко и вдигаха облаци кафяв прах при приземяването. За хора, които не бяха обучавани специално за парашутни скокове, броят на меките приземявания беше много по-голям, отколкото можеше да се очаква – забеляза със задоволство Клетус. Той приближи, накуцвайки, към наблюдаващия войниците Ичан Кан.

– Ето ви и вас – поздрави го дорсаецът, без да извързва глава, когато Клетус застана зад него. Полковникът стоеше леко разкрячен, стиснал ръце зад гърба си. – Като ги гледате, какво мислите за нивото на тренировъчните ни скокове?

– Поразен съм – отговори Клетус. – Какво знаете за движението на партизаните по река Бакхала?

– Не много. Би трябвало да има такова, разбира се, след като реката минава през целия град и стига до пристанището. – Ичан Кан го погледна с любопитство. – Доколкото знам, прехвърлят не толкова хора, колкото средства за саботаж. Защо?

– Днес има новолуние – обясни Клетус.

– Е и? – Ичан го гледаше недоумяващо.

– И съгласно местните таблици приливът ще бъде необикновено висок – всички канали и притоци ще бъдат по-дълбоки от обичайното поне двадесет мили навътре в сушата. Подходящ момент за новоземляните да прекарат или голямо количество запаси, или някое много тежко съоръжение.

– Хм-м... – Ичан докосна десния си мустак. – Все пак... ако нямате нищо против, един съвет.

– Казвайте.

– Не мисля, че можете да направите нещо. Безопасността на реката се осигурява от половин дузина военни амфибии и на всяка от тях има половин дузина войници и леки оръдия. Това не е достатъчно и всеки го знае. Но вашият генерал Трейнър плаче само за сухопътни военни съоръжения. Преди шест месеца той получи шест бронирани лични коли, вместо да му изпратят няколко патрулни лодки, защото се кълнеше пред вашата Главна квартира, че защитата на реката била напълно достатъчна. Следователно, ако споменете, че има проблеми по реката, няма да ощастливите много генерал Трейнър. Моят съвет е да се направите на сялп за активността на новоземляните.

– Може би сте прав. Какво ще кажете да отидем да обядваме?

Те напуснаха тренировъчната площадка и отидоха в офицерския

клуб, където дойде Мелиса. Баща ѝ се беше обадил по телефона по предложение на Клетус. Тя беше въздържана и избягваше очите му. Заедно с баща си го беше посетила веднъж в болницата, но през цялото време стоя настрана и остави само Ичан да говори. Изглежда и сега имаше същите намерения, въпреки че поглеждаше към Клетус от време на време, когато вниманието му беше насочено другаде. Той се правеше, че не забелязва държанието, ѝ и поддържаше оживен разговор.

– Уефър Линет непрекъснато ме преследва – обърна се Клетус към нея, докато пиеха кафето с десерта си. – Предлага да ме разходи с един от подводните си булдозери „Марк V“. Искате ли да дойдете с мен тази вечер, а след това можем да се върнем в Бакхала за една късна вечеря?

Мелиса се поколеба, но Ичан се намеси някак нетърпеливо:

– Добра идея, дете – каза той почти грубо. – Защо не отидеш? Една промяна ще ти се отрази добре.

Тонът му накара думите му да прозвучат като заповед. Но под резкостта звучеше открита молба. Мелиса се предаде.

– Благодаря ви – тя вдигна очи и срещна погледа на Клетус. – Предполагам, че ще бъде забавно.

ДЕСЕТ

Звездите вече обсипваха небето над Бакхала, когато Клетус и Мелиса минаха през вратата на флотския парк, където ги очакваше един мичман втори ранг от екипажа на Уефър Линет. Той ги поведе към рампата, до която върху златистите води на пристанището се поклащаше на веригите си масивният черен двуетажен силует на „Марк V“. Веднага след като се раздели с Ичан и Мелиса, Клетус се беше обадил на Уефър да уреди разходката им.

Той беше ентузиизиран. Радостно уведоми Клетус, че военноморските правила абсолютно забраняват присъствието на цивилни лица като Мелиса на дежурен военноморски съд. Но лично той не давал и пукната пара за това. За протокола обаче е дочул само две думи: „Дорсай“ и „Кан“, а за кого другото могат да се отнасят, освен за неговия познат полковник, който със сигурност не е цивилен? И така, той ще очаква полковник Греъм и полковник Кан на борда на „Марк V“ в седем вечерта.

И наистина ги очакваше. Не само това – изглежда беше споделил своето малко предателство към правилата на флота с подофицерите и екипажа си. Мичманът, който ги посрещна, се обърна съвсем сериозно към Мелиса с „полковник“, а едва озовали се на борда, трима моряци, ухилени до уши, намериха повод да я нарекат така.

Малката глупава шега обаче се оказа последната капка, достатъчна Мелиса да преодолее сковаността и резервираността си. Когато за четвърти път се обърнаха към нея с „полковник“, тя високо се разсмя и от този момент нататък проявяваше нескрит интерес към всичко наоколо.

– Държите ли специално да видите някое място? – попита Уефър, когато „Марк V“ бавно се отдалечи от рампата и навлезе в залива.

– Нагоре по реката – предложи Клетус.

– Действай, мичман.

– Да, сър – отвърна морякът, който ги беше посрещнал на вратата. – Балансирайте всички надлъжни резервоари!

Беше застанал пред пулта за управление, малко по-наляво от Уефър, Клетус и Мелиса се бяха разположили пред големия полусферичен екран, който като през стъкло показваше мътната вода пред и около тях и претърсваше дълбочините на пристанището за кораби и по-големи предмети.

Около тях се разнасяше слабо свистене и боботене. Вибрациите и шумът от тежките вериги върху рампата внезапно спряха. На екрана линията на водата се измести над хоризонта, когато големият съд започна да заменя водата със съгъстен въздух и обратно, така че неговите стотици тонове земно тегло сега бяха балансирани с изместваната от него вода и той заплува надолу към тинестото дъно леко като подет от вятъра лист.

– Пълен напред, тридесет градуса хоризонтално – нареди мичманът. И те започнаха своята подводна разходка нагоре по река Бакхала.

– Забележете – започна Уефър с тон на изпълнен с гордост баща от талантите на своя първороден син – веригите тук не докосват дъното. Под нас има поне три метра тиня и боклуци, преди да се достигне твърда почва, за да може по нея се придвижва „Марк V“. Естествено, ако искаме, можем да се спуснем. Но защо да го правим? И тук се чувстваме като у дома си, а сме и по-подвижни, плувайки с веригите в самата вода. Погледнете тук...

Посочи към екрана, където на около двеста метра пред тях дъното рязко се спускаше близо петдесет метра надолу, след което отново се издигаше.

– Това е главният канал, главното течение към морето. Почистваме го ежедневно. Не защото тук има кораби с голяма водоизместимост, на които са необходими тридесет метра вода под тях, а защото този ров осигурява канал за течението и предпазва пристанището да се напълни с тиня. Половината от работата ни се състои в проучване на водните течения. Поддържайки този ров дълбок, ние намаляваме наполовина работата си по изгребването на тинята. Не че толкова се нуждаем от това. Просто навик на флота да работи максимално ефикасно.

– Искате да кажете, че разполагате с достатъчно такива съдове и екипажи, за да поддържате пристанището чисто дори ако канала го нямаше? – попита Клетус.

Уефър доволно изсумтя.

– Имаме достатъчно... – повтори той. – Не можете да си представите на какво са способни тези „Марк V“. Ако искате да знаете, мога да поддържам чисто пристанището и само с тази машина!... Нека да ви разведе наоколо.

И той поведе Клетус и Мелиса на обиколка из вътрешността на „Марк V“ – от помещението на водача надолу до масивните вериги и до оръдейната кула на върха на съда. Тя можеше да се отваря и това позволяваше на булдозера да стреля едновременно с две тежки енергийни оръдия или с подводния лазер.

– Сега разбирате защо Трейнър иска тези машини за джунглата – заключи Уефър, когато разходката им завърши и те застанаха пред сферичния екран. – Няма огневата мощ на военните танкове, предназначени за джунглата, но във всичко друго, с изключение на скоростта им по суша, те са много по-добри и не подлежат на сравнение...

– Сър – прекъсна го мичманът зад него, – по канала се приближава съд с голяма водоизместимост. Ще се спуснем и ще газим по дъното.

– Добре. Действай, мичман – отвърна Уефър. Той се извърна към екрана и посочи един V-образен обект, разсичаш линията на речната повърхност на около двеста метра пред тях. – Виждате ли това, Клетус, Мелиса? Това е лодка, на която й трябва близо три метра вода. Каналът тук е дълбок по-малко от петнадесет метра и ние ще трябва да слезем на дъното, за да сме сигурни, че над нас ще има поне няколко клафтера³ дълбочина за лодката.

Той хвърли поглед към V-то, нарастващо върху екрана. Изведнъж се разсмя.

– Така си и мислех! Това е една от твоите патрулни речни лодки, Клетус. Искаш ли да й хвърлим един поглед отгоре?

– Имаш предвид със сензорната шамандура? – попита Клетус.

Челюстта на Уефър увисна.

– Откъде знаеш за нея? – попита той.

– Преди по-малко от две години в списание „Флот и корабоплаване“ имаше статия за това – отговори Клетус. – Стори ми се, че е устройство, което всеки разумен капитан ще монтира на борда на подобен плавателен съд.

Уефър продължаваше да гледа втренчено и някак обвинително.

– Наистина ли? И какво още знаеш за „Марк V“, което на мен не ми е известно?

– Знам, че с малко късмет тази нощ може и да успееш да заловиш един куп лодки със саботьори и техника от Нова Земя, ако естествено искаш да опиташ. Имаш ли карта на реката?

– Карта? – Лицето на Уефър светна. Той се наведе и натисна няколко бутона под полусферичния екран. Изображението върху него изчезна и се смени с карта, показваща главното корито на реката с нейните притоци – от устието ѝ в пристанището до около тридесет мили нагоре срещу течението. Техният „Марк V“ беше обозначен с червена точка, която бавно пълзеше по главния канал. – Какви партизани? Къде?

3. Мярка за морска дълбочина, равна на 182 м. Бел.пр.

– Близо шест километра оттук, срещу течението – отговори Клетус. Той посочи едно място пред малката червена движеща се точка на „Марк V“, където широк почти колкото главната река приток се вливаше в нея. По-нагоре от това място той се разклоняваше на няколко по-малки.

– Както знаеш, днес има необичайно висок прилив – продължи Клетус. – От тази точка надолу в главния канал ще има поне два и половина метра вода в повече. Достатъчно, за да позволи на няколко големи моторни лодки с буксири да пренесат товари, а може би и хора в Бакхала. Това е само моя догадка, разбира се, но ми се струва малко вероятно партизаните да не се възползват от подобна възможност – без много усилия да прехвърлят товари за своите хора в града.

Уефър се загледа в картата и затропа с крак от удоволствие.

– Прав си! – възкликна той. – Мичман, насочваме се към онази пресечна точка, която полковник Греъм току-що посочи. Заглуши шума и отвори оръдейната кула.

– Да, сър!

Стигнаха до мястото, където притокът се вливаше в реката. „Марк V“ се измъкна от канала в относително плитката вода близо до отсрещния бряг срещу устието на потока и спря там. Оръдейните дула бяха на по-малко от метър и половина дълбочина. Отвориха горния люк и сензорната шамандура се показа над водата. Представляваше малък плаващ квадрат, върху който се извисяваше на около метър сензорен прът, свързан с тънка жица към комуникационните уреди на „Марк V“. Сензорната антена предава образа при съществуващата светлина, но разрешителната ѝ способност беше изключителна. Изображението върху екрана долу беше толкова чисто, като при дневна светлина.

– Няма и следа от лодка – измърмори Уефър, като въртеше образа върху екрана, за да обхване 180-те градуса, които сканираше антената. – Предполагам, че ще трябва да поседим и да почакаме.

– Междувременно можеш да вземеш някои предпазни мерки – предложи Клетус.

– Какви мерки? – Уефър погледна покрай него.

– Да попречиш на тяхното отплаване надолу по течението, ако успеят да се измъкнат от теб – отвърна Клетус. – Можеш ли да натрупаш достатъчно материал в канала надолу по реката, така че като дойдат да се натъкнат на плитчина?

Уефър се втрени в него с изумление, което скоро прерасна в задоволство.

– Разбира се! – извика той ентузиазирано. – Мичман! Отведи машината надолу по реката!

„Марк V“ се измести на около сто метра надолу по течението и измъквайки голямото си острие, започна да рине пясък и тиня от водата покрай брега и да ги изсипва в главния канал. След петнадесет минути работа дъното на канала на разстояние петдесет метра беше изравнено с останалата част от дъното на реката. Уефър имаше намерение да спре дотук, но Клетус му предложи да направят нещо като бариера с широк наклон, издигаща се на около два метра под повърхността. След това, пак по предложение на Клетус, „Марк V“ се върна, но не по течението, а в потока, на петдесет метра от мястото, където се вливаше в реката.

Тук водата беше толкова плитка, че оръдията на машината стърчаха във въздуха. Но няколко минути работа на булдозера бяха достатъчни, за да се получи падина, в която можеха да се скрият изцяло под водата.

След това започна очакването. Беше три часът – почти средата на нощта, когато сензорът на шамандурата, невидима в сенките на растителността по брега на потока, предаде изображението на моторна лодка. Тя се плъзгаше по главния канал на потока и моторът работеше на слаби обороти, колкото да може да тегли буксира под водата.

Те чакаха, затаили дъх, докато лодката и буксирът отминат. След това Уефър се хвърли към телефона.

– Почакай – спря го Клетус.

Уефър се поколеба, поглеждайки го.

– Да почакам? За какво?

– Знаеш, че лодката няма да може да премине през бариерата по-надолу – отговори Клетус. – Защо да не поседим тук още малко и да видим дали няма да дойдат и други лодки?

Уефър отново се поколеба. Сетне се отдръпна от телефона.

– Наистина ли мислиш, че ще има още лодки? – попита замислено той.

– Не бих се изненадал – бодро отвърна Клетус.

Отговорът още не беше излязъл от устатата му, когато сензорът хвана друга приближаваща се лодка, също теглеща буксир. Преди тя да отmine по посока на реката, се появи още една. И докато Уефър наблюдаваше екрана с огромно задоволство, покрай скрития „Марк V“ преминаха двадесет лодки, теглещи буксири.

След като през следващите няколко минути не премина друга лодка, Клетус им предложи да отидат да проверят какво става надолу по

реката. Уефър задвижи „Марк V“. Той се измъкна от плитката дупка и се потопа отново в главния канал на потока.

Достигнаха канала на реката и се насочиха надолу по течението. Инфрачервените претърсващи лъчи под водата, както и сензорната шамандура, плуваща отгоре, предадоха картина на пълно объркване точно над тях. Половината от двадесетте лодки, преминали през потока, бяха заседнали върху плитчината, направена от „Марк V“. Останалите, все още във водата, с безпомощно поклащащи се върху повърхността зад тях буксири, се опитваха безуспешно да измъкнат заседналите съдове.

Уефър спря „Марк V“. Той наблюдаваше екрана с въодушевление, примесено с тревога.

– А сега какво? – погледна към Клетус. – Ако се появим, онези, които не са заседнали, ще се обърнат и ще изчезнат. Естествено, мога да използвам оръдията. Но въпреки това много от тях ще успеят да избягат.

– Имам една идея – изрече Клетус. – Как се справя „Марк V“ с правене на вълни?

Уефър се опули.

– Вълни? – попита, сетне повтори, изпълнен с радост: – Вълни!

Той изкрещя няколко команди по телефона. „Марк V“ отстъпи сто метра по канала на реката и спря. Двете крила на острието на булдозера, които до този момент стояха прибрани до тялото му, за да намалят триенето, се промъкнаха отляво и отдясно. Съвсем внимателно Уефър издигна предницата на „Марк V“, докато горната половина на острието се подаде над повърхността, а веригите свободно се движеха във водата. След това даде пълнен напред.

Машината се втурна надолу по реката сред рева на водата, спря и се потопа на петдесет метра от все още плуващите лодки. В следващия момент водната стена скри от очите им гледката пред тях, сетне отмина надолу по реката.

След себе си беше оставила пълно объркване и разруха.

Заседналите лодки бяха останали без палуби, пометени от вълната. Някои се бяха преобърнали настрани или с дъното нагоре. Но най-голям беше ефектът върху онези, които все още имаха вода под кила.

Всички без изключение бяха заседнали. Повечето направо се бяха забили в меката тиня. Една беше застанала на носа си, потънал дълбоко в пясъка.

– Мисля, че вече са готови за вас – обърна се Клетус към Уефър.

Ако беше необходимо още нещо, за да довърши съвсем

партизаните, това бе видът на черния силует на „Марк V“, изникнал от дълбочините на реката, с двете тежки лъчеви оръдия, които се въртяха във всички посоки. Почти веднага онези, които бяха успели да се задържат върху лодките, се хвърлиха в реката и заплуваха към бреговете.

– Оръдията... – започна Уефър, но Клетус постави ръка върху телефона.

– Остави ги да избягат. Важните хора все още са затворени в буксирите зад лодките. Нека се погрижим по-бързо за тях, докато не са се разтревожили какво става и не се опитат да се измъкнат.

Съветът се оказа добър. Новоземляните вече не можеха да издържат подхвърлянето от вълните. Буксирите подскачаха безпомощно върху водата, все още прикачени към лодките, и повечето започнаха да се отварят отгоре, за да могат хората да се измъкнат. Уефър приближи „Марк V“ до мястото на поражението и изпрати мичмана и още трима моряци с ръчни оръжия да държат под прицел новоземляните, докато се измъкнаха от укрытията си. Наредиха им да плуват към булдозера, където ги претърсваха за оръжия, слагаха им белезници и ги отвеждаха в предния трюм. Клетус и Мелиса дискретно стояха настрана.

С трюм, пълен със затворници, и със закачени на буксир товари „Марк V“ се върна в базата си в Бакхала. След като предадоха пленниците, Клетус, Мелиса и Уефър най-накрая отидоха в града за обещаната късна вечеря, или по-скоро ранна закуска. Минаваше четири сутринта, когато Клетус заведе уморената, но щастлива Мелиса до жилището ѝ. Като приближиха, Мелиса сякаш изтрезня и се умълча. А когато спряха пред врата на къщата, която екзотите бяха предоставили на Мелиса и Ичан, тя не слезе веднага от колата.

– Знаете ли – обърна се към Клетус, – вие наистина сте забележителен човек. Първо онези партизани по пътя от летището, след това другите, които пленихте при прохода Етер. И сега, тази нощ.

– Благодаря – отвърна той, – но всичко, което направих, бе да предвидя действията на Де Кастрис и да се постарая да бъда на сцената, когато се разиграват.

– Защо продължавате да говорите за Дау, като че ли той води някаква лична битка с вас?

– Той го прави.

– Министърът на междувездните работи на Коалицията срещу някакъв неизвестен подполковник от Експедиционния корпус на Съюза? Мислите ли, че има смисъл?

– А защо не? Той може да изгуби много повече, отколкото един

неизвестен подполковник от Експедиционния корпус на Съюза.

– Но вие просто си въобразявате всичко това. Сигурна съм!

– Не – отвърна Клетус. – Припомнете си, че аз го принудих да сгреши в преценката си в онази игра с бучките захар. Министърът на междувездните работи на Коалицията не може да си позволи да изглежда глупак пред един непознат подполковник от Съюза – както ме нарекохте. Вярно е, че никой освен вас не знаеше това, и точно по тази причина ви споменах, че той направи грешка.

– Затова ли ми разказахте какво сте направили? – прекъсна го бързо Мелиса. – За да кажа на Дау?

– Отчасти – отвърна Клетус. Тя рязко си пое дъх в тъмнината. – Но това стана случайно. Защото няма значение дали сте му казали или не. Той знаеше, че аз знаех. И нямаше да бъде добра политика да остави някой като мен да си живее с мисълта, че може да го победи в каквото и да било.

– О-о! – Гласът на Мелиса потрепери от прикрит гняв. – Вие си измисляте всичко! Няма никакви доказателства.

– Аз твърдя, че има. Спомнете си, че партизаните нападناха колата, където пътувах аз, вместо – както отбеляза и баща ви – автобуса, който беше много по-логична плячка. И то след като Патер Тен подпали телефонните линии за Нова Земя, преди да напуснем кораба.

– Просто съвпадение, най-обикновено съвпадение – възрази тя.

– Не – каза спокойно Клетус. – Също както и прехвърлянето на партизани през прохода Етер, което щеше да ме злепостави като тактически експерт, преди още да съм имал възможността да се запозная с местната военна обстановка.

– Не го вярвам! – намръщи се упорито Мелиса. – Всичко е рожба на вашата фантазия!

– Ако е така, то и Де Кастрис е жертва на заблуждение – отвърна Клетус. – След като се измъкнах от първия капан, той бе толкова изумен, че ми предложи работа при него – работа, която очевидно щеше да ме постави в подчинено положение... Това се случи на партито у Мондар, когато вие отидохте да говорите с Ичан и ние с Де Кастрис останахме замалко сами.

Тя се опита да прочете изражението на лицето му на слабата светлина, идваща от лампата до входната врата на къщата и от изсветляващото преди зазоряване небе.

– Вие сте ми отказали? – изрече въпросително тя след дълго мълчание.

– Трябваше. Нощта след прохода Етер той не би могъл да се заблуждава повече, че аз няма да се досетя за следващия очевиден ход на новоземляните – да се възползват от високия прилив, за да прехвърлят саботьори и запаси в Бакхала. Ако ги бях оставил да го направят, без да кажа дума или да предприема нещо, това би означавало, че по някакви причини съм станал негов човек.

Тя отново се втренчи в него.

– Но вие... Какво очаквате да излезе от всичко това, от тази... поредица от случки?

– Точно това, което ви казах на кораба. Да въвека Де Кастрис в личен двубой, за да мога постепенно да го доведе до все по-големи сблъсъци – докато накрая, в последната схватка, използвам натрупаните от него грешки, за да го унищожа.

Мелиса бавно поклати глава в сенките.

– Вие трябва да сте полудял.

– Или може би малко по-разумен от останалите. Кой знае?

– Но... – Тя се поколеба, като че ли се опитваше да намери довод, с който да го убеди. – Както и да е. Няма значение какво става тук. Дау скоро ще замине. Какво ще стане тогава с вашите планове за него? Той може просто да се върне на Земята и да забрави за вас – и ще го направи.

– Не и докато не го улича в грешка, прекалено публична за него, за да си отиде и да се скрие. И точно такъв ще е следващият ми ход.

– Още веднъж ви питам – какво ще стане, ако аз му кажа за вашите намерения? – поиска да знае тя. – Да предположим, че цялата тази дива история е вярна и аз отида утре в столицата на Нова Земя и му съобща какво сте намислили? Това няма ли да сложи край на всичко за вас?

– Съмнявам се. Пък и не мисля, че ще го направите.

– А защо пък не? – предизвика го тя. – Онази първа нощ на кораба ви казах, че искам помощ от Дау за баща ми и за мен. Защо да не му съобща нещо, което ще го направи по-благоклонен към нас?

– Защото сте повече дъщеря на баща си, отколкото си мислите – отвърна Клетус. – Освен това само ще си загубите времето. Не си въобразявайте, че ще ви позволя да се хвърлите в нещо, което ще бъде грешка за вас и за Ичан.

Тя впери поглед в него, без да диша. След това избухна:

– Вие няма да ми позволите! Вие ще ни кажете как да живеем, на мен и на баща ми, така ли? Откъде-накъде имате такова самочувствие, та смятате, че знаете кое е добро за хората и кое не? А още по-малко да

си мислите, че можете да им дадете това, което е най-доброто за тях, или да им го отнемете? Кой сте вие... бог или какво...

Тя се опитваше да намери дръжката на вратата, докато го засипваше с думи. Накрая пръстите ѝ я откриха, вратата се отвори и Мелиса изскочи навън, понечвайки да я блъсне след себе си.

– Връщайте се обратно във вашето общежитие – или където смятате да отивате! – изкрещя му през отворения прозорец. – Знаех, че няма смисъл да излизам с вас тази вечер, но татко ме помоли. Трябваше да предположа. Лека нощ!

Тя се обърна и изтича по стълбите към къщата. Вратата след нея се затвори с трясък. Клетус остана сам в тишината под просветляващото небе високо над главата му.

ЕДИНАДЕСЕТ

– Е, полковник – каза мрачно Бат, – какво да ви правя?

– Генералът може просто да ме използва – отвърна Клетус.

– Да ви използвам! – Те стояха един срещу друг в кабинета на Бат.

Генералът се обърна вбесен, направи две стъпки, завъртя се и се върна обратно, впивайки свиреп поглед в Клетус. – Първо правите демонстрация на прохода Етер, завършила с това, че вземате пет пъти повече пленници, отколкото е броят на хората, с които разполагате. А сега отивате на среднощна разходка с флота и се връщате, натоварени с партизани и припаси, предвидени за Бакхала. И не само това, а сте взели и цивилен с вас на военноморски съд!

– Цивилен, сър?

– О да, известна ми е официалната версия! – прекъсна го бързо Бат.

– И тъй като това касае флота, ще си затворя очите. Но аз знам кой е бил с вас там, полковник! Също както знам, че на този дървеняк Линет едва ли би му хрумнала идеята да пленява моторните лодки, пълни с партизани. Било е ваше представление, полковник, също като онова на прохода!... И пак повтарям, какво да ви правя?

– Съобразявайки се с цялата сериозност на положението, генерале – тонът на Клетус напълно отговаряше на думите му, – казах точно това, което мисля. Трябва да ме използвате.

– За какво? – изстреля Бат.

– За това, за което съм подготвен – тактик – отвърна Клетус. Той без колебание посрещна погледа изпод изразителните вежди на генерала, гласът му остана спокоен и убедителен. – Като се имат предвид обстоятелствата, в настоящия момент аз мога да бъда особено полезен.

– Какви обстоятелства? – настоя Бат.

– Ами комбинацията от обстоятелства, които ще хванат в капан тук, на Кълтис, Министъра на междузвездните работи на Коалицията – отвърна Клетус. – Предполагам, не е тайна, че Дау де Кастрис смята да замине в близките един-два дни.

– О, ще замине, така ли? И какво ви кара да сте толкова сигурен, че знаете какво смята да прави един високопоставен чиновник като Де Кастрис – при каквито и да са обстоятелства?

– Ситуацията е отворена за догадки. Партизаните от Нова Земя не са в по-различно положение от силите на Съюза, що се отнася до

получаване на припаси от Земята. И ние, и те имаме нужда от много неща, които складовете на Земята се бавят да ни доставят. Вие искате танкове, сър. Мога да се обзаложа, че и те имат желаниа, които Коалицията не бърза да задоволи.

– И как стигнахте до това заключение? – остро изрече Бат.

– То се налага от очевидния факт, че Коалицията води тук, на Кълтис, по-евтина война от нас – произнесе Клетус убедително. – Това е типично за сблъсъците между нея и Съюза през последния век. Ние се стараем да снабдяваме нашите съюзници с военни части и снаряжение. Коалицията обикновено дава на нейните хора оръжие и съвети. Това отговаря на тайната ѝ цел, която е не толкова да спечели в тези малки конфликти, а да изтощи народите от Съюза на Земята, така че евентуално Коалицията да има надмощие там, където са големите неща.

Клетус спря да говори. Бат продължи да го гледа втренчено. След секунда генералът разтърси глава като човек, събуден от дрямка.

– Трябва да отида да си прегледам главата – каза той. – Защо ли стоя тук и ви слушам?

– Защото сте добър генерал, сър, и защото не можете да не забележите, че в думите ми има смисъл.

– През по-голяма част от времето говорите неразумни неща... – промърмори Бат разсеяно. Сетне погледът му се изостри и той отново го закова върху лицето на Клетус. – Добре, партизаните искат от Коалицията снаряжение, което тя не им дава. Вие казвате, че това е причината Де Кастрис да дойде тук?

– Естествено – отвърна Клетус. – Вие самият знаете, че Коалицията често постъпва така. Отказват материална помощ на някоя своя марионетка, но след това, за да смекчат отказа си, изпращат високопоставен сановник да посети съюзника им. Визитата предизвиква голямо брожение и там, и навсякъде. У съответната марионетка се създава впечатление, че Коалицията е взела съвсем присърце нейното добруване. А то не ѝ струва почти нищо. Само че специално в този случай имаше обратен ефект.

– Обратен ефект?

– Двете акции, с които се предполагаше, че ще отпразнуват посещението на Де Кастрис – на прохода Етер и несполучилият опит миналата нощ да прехвърлят припаси и хора в град Бакхала, – бяха шамари в собственото им лице. Естествено, официално Дау няма нищо общо. Но ние знаем, че той без съмнение е бил уведомен за акциите, а може би и е участвал в планирането им. Както вече казах обаче, официално няма

връзка между него и тях и теоретично той може да напусне планетата, без да се обръща назад. Но аз мисля, че не е много вероятно да постъпи така.

– Защо?

– Защото, генерале, целта на неговото пристигане тук беше да даде на Нова Земя морална подкрепа – една стимулираща инжекция. А визитата му беше съпроводена от няколко лоши, макар и малки провали. Човек както Де Кастрис би отложил заминаването си, за да има последната дума. Това ни дава шанс да обърнем положението в наша полза.

– О? Да го обърнем в наша полза, така ли? Още някоя от вашите игри и забавления, нали, полковник?

– Сър – отговори Клетус, – бих искал да напомня на генерала, че се оказах прав за опита да се прехвърлят хора през прохода Етер. Бях прав и в предположението си миналата нощ, че партизаните ще се опитат да прекарат хора и припаси по реката...

– Добре! Това няма значение! – кресна Бат. – Да не мислите, че щях да ви слушам сега, ако не съм взел под внимание тези неща? Продължавайте. Кажете ми каквото имахте да казвате.

– Бих предпочел да ви покажа – отвърна Клетус. – Ако нямате нищо против да отидем до прохода Етер...

– Прохода Етер? Пак ли? А защо? Посочете ми каква карта ви трябва и ми покажете тук.

– Това е един кратък преход по въздуха, сър – отвърна спокойно Клетус. – Обясненията ще придобият повече смисъл, ако под нас е истинският терен.

Бат изръмжа. Обърна се, отиде до бюрото и включи вътрешния телефон.

– Изпратете въздушен кораб Х 1 тук, на покрива – нареди той. – Тръгваме веднага.

Пет минути по-късно Клетус и Бат бяха на път за прохода Етер. Въздушният кораб на генерала беше малко, но бързо превозно средство, с антигравитационни витла по средата от долната страна и плазмен генератор в задната част. Арвид, който чакаше Клетус отвън в приемната на генерала, беше седнал отпред на мястото на втория пилот. На останалите седалки бяха пилотът и останалият екипаж. Зад тях в кабината Клетус и генералът можеха да разговарят необезпокоявани. Корабът приближи прохода и по молба на Клетус слязоха по-ниско от сто и осемдесет метра. Закръжиха бавно над местността, включваща прохода Етер, селището Двете реки и долините на двете реки, които се сливаха точно под

града.

Бат гледаше кисело прохода и града под него, разположен в острия край на V-то, което образуваха долините на реките.

– Е добре, полковник – обърна се той към Клетус, – отделих един час от деня си заради това пътуване. Дано каквото имате да ми казвате си заслужава усилията.

– Мисля, че заслужава. – Клетус посочи прохода и града под тях. – Ако погледнете внимателно, сър, ще видите, че Двете реки е идеално място за десант и атака на нашите сили през прохода като първа стъпка от нахлуването ни в Нова Земя.

Главата на Бат конвулсивно трепна. Той погледна свирепо Клетус.

– Нахлуване в Нова Земя... – Бързо сниши гласа си, защото при тези думи главите на другите трима мъже рязко се извиха към тях. – Нима напълно сте загубили разума си, Грѐм? Нахлуването в Нова Земя е решение, което дори и Генералният щаб на Земята не може да вземе. То трябва да се реши от политическите мъже в Женева!

– Разбира се – отвърна невъзмутимо Клетус. – Но е факт, че едно нахлуване откъм Двете реки много лесно ще се увенчае с успех. Ако генералът просто ме остави да обясня...

– Не! – озъби се Бат, стараяйки се да говори тихо. – Казах ви, не искам дори да слушам за това. Ако ме накарахте да измина целия този път само за да чуя вашите измислици...

– Нямам предвид наистина да го направим, сър – прекъсна го Клетус. – Само искам да ви покажа ползата от подобно действие. Не е необходимо да нахлуваме наистина в Нова Земя. Трябва само да накараме новоземляните и Де Кастрис да разберат, че то може да завърши с успех, ако се предприеме. Когато схванат това, ще бъдат подложени на изключителен натиск да предприемат контрадействия, за да го предотвратят. Тогава, след като те са предприели такива действия, ние ще се оттеглим, за да покажем, че никога не сме имали намерение да нахлуваме. Де Кастрис ще бъде въввлечен в глупава грешка и ще му бъде невъзможно да избегне отговорността за нея. Единственият шанс за Коалицията да спаси неговото и собственото си достойнство ще бъде да прехвърли цялата вина върху Нова Земя и да я накаже за по-голяма убедителност. А формата на наказанието може да бъде само намаляване на помощта за Нова Земя... Естествено, всяко намаляване на помощта от страна на Коалицията поставя съдействието, което Съюзът оказва на екзотите, в много по-силна позиция.

Клетус спря да говори. Бат остана загледан в него дълго време с

изражение, близко до страхопочитание.

– За Бога! – промълви той накрая. – Не можете да мислите като обикновените хора, нали, Греъм?

– Изглежда по-сложно, отколкото е в действителност – отговори Клетус. – Всеки човек е тясно свързан със ситуацията, в която се намира. Манипулирайки нея, в повечето случаи той няма друга възможност, освен да се остави самият да бъде манипулиран.

Бат поклати бавно глава.

– Добре – пое си дълбоко въздух той. – Как точно си представяте това фалшиво нахлуване?

– Обикновено. С прехвърляне на няколко батальона десантчици в тази местност до прохода...

– Чакайте малко – прекъсна го Бат. – Още преди ви казах, че не разполагам с излишни части, които просто ви чакат, за да си поиграете с тях. Но дори да изпратя тук батальони за някакви маневри, как след това ще обясня, че никога не съм имал намерение да нахлуваме в Нова Земя?

– Знам, че нямате излишни батальони, които да отделите. Отговорът ми е – да не се използват редовни войски. Нито пък ще им давате нареждане да дойдат тук. В момента полкът на дорсайците под командването на полковник Кан тренира парашутни скокове. Вие бихте могли да се съгласите с предложението, което полковник Кан ще да направи на екзотите – а те неминуемо ще го съгласуват с вас, – да доведе дорсайците за една седмица тук, да потренират на живо на този идеален терен, който обхваща речни долини, джунгла и хълмиста местност.

Бат отвори уста да възрази, но я затвори. Веждите му се склочиха над замислените му очи. – Хм-м – каза накрая. – Дорсайците...

– Дорсайците – напомни му Клетус – не ползват вашия бюджет. На тях екзотите им плащат отделно.

Бат кимна бавно.

– Два цели батальона тук – продължи Клетус – ще бъдат нещо, което Де Кастрис и новоземляните непременно ще забележат. А това, че са дорсайци, а не ваши части, ще затвърди впечатлението, че се правите на невинен, но всъщност сте решили да нахлуете в Нова Земя. Добавете и още един малък факт и вие със сигурност ще затвърдите това убеждение ако не у всички, то поне у Де Кастрис. Той знае, че имам нещо общо с двата последни инцидента. Назначете ме за ваш заместник-командир за дорсайците с правото да ги местя, където искам, и никой от другата страна няма да изпитва и капка съмнение, че тренировъчните скокове са

само прикритие на атака срещу територията на Нова Земя.

Бат вирна глава и впери изпълнен с подозрение поглед в Клетус. Той отвърна на погледа със спокойната невинност на човек, който няма какво да крие.

– Но вие няма да местите дорсайците другаде, освен между Бакхала и тази местност, нали, полковник? – попита генералът меко.

– Давам ви дума – отвърна Клетус. – Никъде другаде няма да ходят.

Бат продължи да го гледа втренчено. След това отново кимна.

Върнаха се в кабинета му в Бакхала, а Клетус тръгна към служебната си кола. В този момент на паркинга кацна автомобил. От него слезе Мондар, последван от дребната зловна фигура на Патер Тен.

– Ето го и него – каза джуджето с тъничък глас, забелязвайки Клетус. – Вие влезте в сградата, Пълномощник. Аз ще спра за минута с полковника. Дау иска да предам неговите поздравии за успеха на Греъм миналата седмица... и миналата нощ.

Мондар се поколеба, сетне се усмихна.

– Както искате – вдигна рамене той, обърна се и влезе в сградата на Главната квартира.

Патер Тен направи няколко крачки към Клетус и застана с лице към него.

– Да ме поздравите? – попита Клетус.

– Военният министър – започна Патер Тен почти ожесточено – е един много справедлив човек...

По средата на изречението той изведнъж спря. За секунда някаква вътрешна промяна като че ли заличи от лицето му всякакво изражение, сетне се появи друго – сякаш изключителен мимик беше решил да предаде характера и маниерите на Дау де Кастрис. И очите на Патер Тен станаха безизразни и неподвижни като на хипнотизиран човек.

Когато заговори, гласът му беше някакво свръхестествено ехо на Дау.

– Очевидно – произнесе този гладък, обработен глас – вие все се опитвате да дразните лъва, Греъм. Приемете моя съвет. Предупреждавам ви. Това занимание може да се окаже опасно за вас.

Така внезапно, както се беше появила, неестествената прилика с Дау изчезна от чертите на малкото човече и погледът му се нормализира. Той остро се взря в Клетус.

– Много е справедлив – натърти Патер. – Вие го подценявате. Сигурен съм, че го подценявате... – Малкият човек прекъсна рязко. – Защо ме гледате по този начин? – студено попита той. – Не ми вярвате, нали?

Клетус поклати тъжно глава.

– Вярвам ви. Наистина разбирам, че съм го подценил. Изглежда, че той не само си играе със съзнанието на хората. Купува и душите им.

Обърна се и се запъти към колата си, оставяйки Патер Тен да гледа недоумяващо, но с обичайната си ярост, с която този гневен малък мъж гледаше целия свят.

ДВАНАДЕСЕТ

Седмица по-късно те се срещнаха – Клетус, Ичан Кан и още четирима офицери на дорсайците. Там беше вторият командващ след Ичан, подполковник Маркус Додс, висок, слаб и спокоен мъж. Също един майор с бръсната глава и безизразни черти на твърдото, кръгло, черно със синкав оттенък лице, с едно-единствено име Свахили, майор Дейвид Ап Морган – слаб, с малко изпъкнали зъби и толкова бял, колкото Свахили беше черен, и накрая капитан Ест Чотай, нисък, набит и привлекателен, с дръпнати очи и леко монголоидно лице. Седяха около дългата съвещателна маса в просторния кабинет на Ичан. Начело беше домакинът, а от дясната му страна Клетус.

– И така, господа – започна Ичан Кан, обяснявайки присъствието на Клетус сред тях, – имаме нов командващ офицер от Съюзническите войски. Ще оставя полковник Грегъм сам да ви разкаже.

Ичан стана и отиде да седне на стола на Клетус, мина зад стола на Ичан, но не седна веднага.

Вместо това се извърна към голямата карта на прохода Етер и местността около Двете реки, проектирана на стената зад него. Погледна към нея и нещо дълбоко, мощно и непоколебимо премина през тялото му. Пое дълбоко дъх, тишината, настъпила в стаята зад него, зазвънтя в ушите му. Докато гледаше картата, тя сякаш оживя и той видя джунглата, реките и хълмовете върху нея.

Обърна се към дорсайските офицери. Те застинаха под погледа му, очите им се присвиха, усещайки присъствието на нещо голямо и непознато. Дори Ичан гледаше Клетус, все едно че го вижда за пръв път.

– Вие сте войници професионалисти. – Гласът му беше равен, без емоции, но изпълни стаята с решителност, която не остави място за съмнения или възражения у слушателите му. – Вашето бъдеще зависи от това, което ще правите през следващите две седмици. Ето защо ще ви кажа нещо, което още никой на тази планета не знае, и ще ви помоля да запазите тази информация дълбоко в себе си.

Направи пауза. Те бяха вперили погледи в него като хора, изпаднали в транс.

– Ще вземете участие в едно сражение. Моята цел няма да бъде да убие врага в тази битка, а да го принудите да се предаде изцяло и ако всичко мине според плана, вие ще победите без или почти без загуби...

Това не бих могъл да гарантирам. Само предполагам, че ще е така. Но във всички случаи ще трябва да се биете.

Той повторно замълча, оглеждайки лицата им едно по едно. След това продължи:

– Тук, зад мен, виждате местността, закъдето ще заминете в края на седмицата, за да продължите тренировъчните си скокове. Тези практически занимания няма да са само за запълване на времето. В колкото по-добра форма са вашите хора в края на тренировъчния период и колкото по-добре са опознали местността, толкова по-големи ще са шансовете им да оцелеят в сражението по-късно. Полковник Кан ще ви запознае с конкретните заповеди. Това е всичко засега. Както вече казах, не искам да съобщавате на никого, дори и на подчинените си, че има вероятност за активни действия. Ако вие сте точно такива офицери, каквито смятам, че сте, и те са такива войници, ще усетят, че нещо ще се случи и без да им казвате... Това е всичко. Той рязко седна и се обърна към Ичан: – Продължете, полковник.

Ичан го гледаше още секунда, без да мърда. Сетне стана, прочисти гърлото си и започна да обяснява как щеше да стане прехвърлянето на различните части от Бакхала до Двете реки. Четири дни по-късно транспортни кораби като онези, които бяха пренесли лейтенант Атайър и хората му до прохода Етер, започнаха да превозват наемните войници до Двете реки. Клетус замина с един от първите и обиколи местността заедно с Ичан Кан. Най-главната му грижа беше градът, по-скоро подобен на село.

Селището представляваше гъста, малка V-образна група от имения и отделни къщи. Търговската част и складовете бяха разположени между тях в равния триъгълник, където се събираха долините на Бялата и Синята река. Застроената площ се простираше на около четвърт миля по долината на всяка река и свършваше там, където бреговете ставаха прекалено стръмни и неудобни за строеж. Основният поминък на населението беше особен вид земеделие. Използваха диворастващите дървета в джунглата без специално разчистване и обработване на земята. Един такъв земеделец се грижеше за няколко дървета или растения, чиито плодове редовно събираше. Най-важните насаждения около града бяха един сорт дива череша и каучукови дървета, които екзотите бяха открили преди четири години.

Местните хора приеха нахълтването на дорсайците с добри чувства. Наемниците бяха много по-тихи и възпитани от редовните войски. Освен това щяха да похарчат парите си в града. Почти не обърнаха

внимание на Клетус, който заедно с Ичан Кан маркираше отбранителни точки по близките брегове. Той оформи две V-образни линии, покриващи подстъпите към града и мястото на сливане на реките.

– А сега – обърна се Клетус към Ичан, когато приключиха с това – да хвърлим поглед от другата страна на прохода.

Качиха се на един от транспортните кораби, който току-що беше разтоварил дорсайски войници и се канеше да се върне в Бакхала за още. С него прелетяха над местността около прохода и навлязоха на около десет мили в планинската местност, където склонът продължаваше в джунглата, вече на територията на Нова Земя.

– Очаквам новоземляните да дойдат да видят какво правим – каза той на Ичан – веднага след като техните хора в Бакхала им докладват, че дорсайците са пристигнали тук за тренировки. Искам тази част на планината да се наблюдава непрекъснато, без самите наблюдатели да могат да бъдат забелязани. Предполагам, че разполагате с такива?

– Естествено! – потвърди Ичан. – Ще наблюдавам това място двадесет и шест часа в денонощие. Кога искате да започнем?

– Веднага – отговори Клетус.

– След половин час ще започнат. Нещо друго?

– Да. Искам отбранителните точки вътре и над града да се окопаят, отвътре да се направи стена от пръст, а отвън от торби пясък, дебела поне метър и осемдесет в основата и повече от два метра над нивото на земята.

Ичан се намръщи леко, но отговорът му беше лаконичен.

– Разбрано, полковник.

– Това е тогава. Връщам се в Бакхала. Но първо ще ви оставя до Двете реки. Смятате ли да дойдете по-късно в града? – Тази вечер – отговори Ичан, – веднага след като разпределя хората. Смятам да пътувам. През деня да съм тук, а през нощта в Бакхала.

– Тогава ще се видим в града – кимна Клетус и се обърна към пилота: – Закарайте ни обратно в Двете реки.

Той остави Ичан и се върна в Бакхала. Там го чакаха купчина документи. Нагърбвайки се с ролята на командващ дорсайците, той беше поел и редица други задачи. Те например се оправяха почти без Генерален щаб. На бойното поле всеки от тях си беше сам готвач, перач, мияч, а офицерите отговаряха за документацията, отнасяща се за частта под тяхно командване. Когато бяха в бараките, за рутинната ежедневна работа се наемаха хора за писари, шофьори, готвачи и други, но на фронта такива нямаше.

Дорсайците, които биха облекчили задачата на Клетус за оформяне документите на наемниците, в момента се готвеха за битката при Двете реки. Това беше и причината, поради която Ичан щеше да се връща всяка вечер в Бакхала – да се справи с писарската работа.

Клетус, разбира се, разполагаше с екипа, който Арвид беше събрал за подготовката за предполагаемата вражеска активност. Но всички служители, включително и самият Арвид, бяха заети по цял ден с рутинните си задачи. Клетус ги беше организиран като изследователска група. Те събираха информация и за двете колонии – Нова Земя и тази на Екзотика, както и факти за Кълтис – време, климат, флора, фауна. Тя се преработваше и се подаваше на Клетус, щом като станеше готова; поне половината от деня му отиваше да я преглежда и асимилира.

По тези причини той прекара първите пет дни след заминаването на дорсайците в кабинета си, работейки от седем сутринта до полунощ, с много малки прекъсвания. Около седем часа на петата вечер, когато останалите служители си бяха тръгнали, неочаквано се появи Уефър Линет.

– Хайде да хванем още малко партизани – предложи той.

Клетус се засмя, облегна се на стола и изморено се протегна.

– Не знам къде можем да ги намерим.

– Да отидем да вечеряме и ще го обсъдим – подхвърли лукаво Уефър. – Може би двамата заедно ще измислим как да намерим някого.

Клетус отново се засмя и заклати отрицателно глава, но после се остави да бъде убеден. След вечерята обаче настоя да се върне в офиса. Уефър дойде с него и неохотно си тръгна, след като Клетус го убеди, че работата му не търпи отлагане. – Но не забравяй – напомни му от вратата Уефър, – ще ми се обадиш, щом изникне нещо. Разполагам с пет „Марк V“ и четири от тях са твои половин час след като ти потрябват. И не само аз, а и хората ми. Всеки, който беше с нас там, на реката, разнася историята и едва ли някой под моя команда не би искал да тръгне с теб при първия възможен случай... Ще намериш нещо за нас, нали?

– Обещавам. Много скоро ще ви се обадя.

Уефър най-после се съгласи да го изгонят. Клетус се върна на бюрото си. До единадесет часа беше приключил с разширените и подробни заповеди, които се отнасяха за действията и непредвидените случаи за следващите два дни. Запечатаните заповеди за Ичан Кан, предназначени за дорсайските части, излезе, качи се в служебната кола и замина за щаба на дорсайците.

Паркира пред сградата. На паркинга имаше още две коли. Единият

от прозорците на кабинета на Ичан, гледащ към двора, светеше. Останалата част от постройката – временна дървена конструкция, боядисана в бледозелено, но изглеждаща почти бяла на бледата светлина на новата луна – беше тъмна, също както и другите офиси и сгради наоколо. Сякаш беше призрачен град, в който живее само един човек.

Клетус слезе от колата и се качи по стълбите. Мина през предните канцеларии за посетители и тръгна по коридора, където през откреннатата врата на кабинета на Ичан се процеждаше жълта светлина. Приближи тихо към светлото петно, но изведнъж го спряха гласове в стаята.

Говореха Ичан и Мелиса.

Клетус можете да се изкашля или да предизвика друг шум, за да ги предупреди, че идва. Но в този момент чу да се споменава неговото име и инстинктивно отгатна поне половината от предишния разговор. Нито се оттегли, нито им се обади. Вместо това остана да слуша.

– Мислех, че харесваш младия Греъм – казваше Ичан.

– Разбира се, че го харесвам! – Гласът на Мелиса беше измъчен. – Това няма нищо общо. Не можеш ли да разбереш, татко?

– Не. – Тонът на Ичан беше непреклонен.

Клетус прекрачи и надникна през откреннатата врата. Светлината идваше от една лампа над бюрото на Ичан. Той и Мелиса стояха от двете му страни, един срещу друг. Лицата им, над нивото на лампата, се криеха в сянката, а долната част на телата им беше осветена.

– Не, разбира се, че не би могъл! – възкликна Мелиса. – Защото не искаш, нали! Не твърдиш, че това тук ти харесва повече от нашия дом в Ялалабад! И то след като Дау може да ти помогне да се върнеш. Ти отново ще бъдеш генерал. Там е домът ни, татко! Нашият дом на Земята, за нас двамата!

– Вече не е – развълнувано каза Ичан. – Аз съм войник, Мели. Нима не разбираш? Войник! Не просто една униформа с човек в нея – това ще бъде, ако се върна в Ялалабад. Като дорсаец аз поне все още съм войник! – Гласът му се разтрепери. – Знаем, че не постъпвам честно с теб...

– Аз не го правя за мен! – възкликна Мелиса. – Мислиш ли, че ме е грижа? Бях почти дете, когато напуснахме Земята – мястото няма да е същото, ако се върнем. Но мама ме помоли да се грижа за теб. И аз се опитвам, въпреки твоето нежелание да се погрижиш за себе си.

– Мели... – Гласът на Ичан беше изпълнен с болка. – Ти си толкова сигурна в себе си...

– Да, сигурна съм! Един от нас трябва да бъде. Аз му се обадох,

татко. Вчера.

– Обадила си се на Де Кастрис?

– Да. Обадох му се в столицата на Нова Земя. Казах му, че когато ни повика на Земята, ще отидем. Ние, татко. Но те предупреждавам, че ако ти не дойдеш, аз ще замина сама!

В тъмнината, скриваща горната част на неподвижното тяло на Ичан, настъпи моментна тишина.

– Там няма нищо за теб, дете – каза той дрезгаво. – Ти самата го каза.

– Но аз ще отида! Защото това е единственият начин да те накарам да дойдеш и ти и точно така смятам. А сега обещавам ти, татко...

Клетус не дочака да чуе края на това обещание. Той рязко се обърна и тихо се върна до предната врата. Отвори я и я затвори със замах. После ритна люлеещата се врата на външната канцелария и шумно се приближи към осветената стая.

Когато влезе, в кабинета беше включено и горното осветление. В ярката светлина Мелиса и Ичан стояха все още отдалечени един от друг, с бюрото между тях.

– Здравей, Мелиса! – каза Клетус. – Радвам се да те видя. Точно идвах да донеса едни документи на Ичан. Защо не почакаш малко и всички заедно ще отидем да прием кафе или нещо друго?

– Не, аз... – Мелиса се запъна. Под падащата отгоре светлина лицето ѝ изглеждаше бледо и измъчено. – Боли ме главата. Мисля направо да се прибера и да си легна. – Тя се обърна към баща си: – Ще те видя ли по-късно, татко?

– Ще се прибера след малко – отговори Ичан.

Тя се обърна и излезе. Двамата мъже гледаха след нея.

След като ехото от стъпките ѝ заглъхна и се чу шумът от затваряне на входната врата, Клетус се обърна към Ичан и хвърли пакета с документи върху бюрото му.

– Какви са последните сведения от разузнавачите, които следят Нова Земя? – попита го той, като наблюдаваше лицето му и се отпусна на един стол до бюрото. Ичан седна бавно в собствения си стол.

– Новоземляните спряха да прехвърлят хора, но разузнавачите смятат, че в момента разполагат с три хиляди и шестстотин души – почти двойно колкото нашите части. И то не партизани, а редовни войски, с няколко леки танка и подвижна артилерия. По моя преценка това е повече от шейсет процента от редовната им войска.

– Добре. Върни всички в Бакхала, с изключение на няколко групи.

Ичан рязко вдигна поглед от купчината документи и го закова върху лицето на Клетус.

– Да ги върна обратно? – повтори той. – Какъв беше тогава смисълът от отиването ни там?

– Смисълът беше да ги накараме да направят точно това – да струпат военни части от тяхната страна на планината. Сега ще оттеглим повечето от хората си, за да изглежда, че сме изгубили кураж. Или че никога не сме имали намерение да ги нападаме.

– А такова ли беше намерението ни? – попита Ичан, наблюдавайки внимателно Клетус.

Той бодро се засмя.

– Нашето намерение, точно както казах, беше да ги накараме да съберат големи сили от тяхната страна на прохода. Сега можем да си стегнем багажа и да се приберем вкъщи – но те дали ще могат? Без съмнение и вие сте чули слуха – а вече и те сигурно са го чули, – че по време на едно пътуване до прохода Етер двамата с генерал Трейнър сме обсъждали нахлуване в Нова Земя.

– Искате да кажете, Де Кастрис и новоземляните са сигурни, че ние наистина искаме да нахлуем?

– Искам да кажа точно обратното. Има голяма доза истина в приказката, че един лъжец винаги ще ви заподозре в лъжа, а крадецът ще се усъмни в честността ви. Де Кастрис е коварен човек, а слабостта на коварните хора е – те винаги подозират, че всяко честно действие е прикритие за някаква измама. Той е сигурен, че този слух е пръснат специално за да накара него и новоземляните да прехвърлят големи части на позицията заради фалшива заплаха от нападение, която ще ги накара да изглеждат глупаци. Но тъй като е такъв, какъвто е, решава да се прави, че играе по свирката ни, и да се възползва от нас точно когато сме решили да се посмеем над него.

Ичан се намръщи.

– Май нещо не ми е ясно.

Клетус кимна към пакета документи.

– Всичко е обяснено там, в заповедите. Ще започнете да изтеглите хората си утре рано сутринта, по един кораб на интервал от половин час. На всички, които се върнат тук, им дайте три дни отпуск.

Ичан впери мрачен поглед в него.

– И това ли в всичко? – каза той накрая. – Това е, докато не ви дам други заповеди – отвърна Клетус, изправяйки се. Обърна се и тръгна към вратата.

– Лека нощ – изрече зад него Ичан. Излизайки от стаята и преди да завие наляво по коридора, Клетус хвърли един поглед към него – той все още седеше зад бюрото си, гледайки след него.

Клетус се прибра в квартирата си и легна. На следващата сутрин си позволи лукса да поспи до късно. Беше почти 10 часът, когато пристигна в офицерския клуб за късна закуска. В офиса се появи чак на обед. Арвид и екипът, който беше събрал, работеха старателно. Клетус им се усмихна като снизходителен родител и каза така, че да го чуят всички:

– Този следобед ще отлети до Двете реки, за да проследя края на упражненията на дорсайците. Следователно няма нужда да ми подготвяте информация до понеделник. Напоследък ви карам да работите повече от необходимото. Затова ви предлагам да приключвате за днес и да си тръгвате – всички освен Арвид – той се усмихна на младия едър мъж – и очаквам да ви видя в началото на другата седмица.

Персоналът се изпари като капки дъжд върху нагорещен асфалт. След като си тръгнаха, Клетус обиколи целия офис, за да се убеди, че всички охраняващи системи са наред и са готови да бъдат включени. После се върна в стаята, седна от другата страна на бюрото на Арвид и вдигна телефона. Набра номера на военноморската база.

– Тук е полковник Клетус Грѐм – каза той на дежурния офицер от другата страна на линията. – Бихте ли се опитали да откриете командир Линет и да му предадете да ми се обади? Аз съм в офиса си.

Остави телефонната слушалка и зачака. Арвид го наблюдаваше любопитно. Клетус стана и отиде до собственото си бюро. Взе своя телефон и го размени с този на Арвид.

Избра първите две цифри от номера на кабинета на генерал Трейнър. Остави телефона задействан, но с недовършен номер, и се обърна към Арвид:

– Арв, по някое време в следващите часове ще ме потърси Ичан. Който и друг да се обади, ще казваш, че току-що съм излязъл и не знаеш кога ще се върна. Но ако се обади полковник Ичан, кажи му, че говоря по другия телефон с генерал Трейнър, а аз наистина ще говоря. Попитай го дали не можеш да приемеш съобщението му, или кажи, че ще му се обадя след няколко минути.

Арвид се намръщи озадачено, но почти веднага лицето му придоби обичайното си приветливо изражение.

– Да, сър. А сега?

– Сега ще чакаме.

И те почакаха близо два часа. През това време имаше дузина

маловажни разговори, с които Арвид сръчно се справи. Сетне телефонът, който Клетус беше преместил от своето бюро, рязко иззвъня и Арвид вдигна слушалката.

– Кабинетът на полковник Греъм, лейтенант Джонсън слуша – гласът му прекъсна и той погледна към Клетус. – Полковник Кан? Да, сър...

Клетус вече беше вдигнал слушалката на другия телефон и довършваше номера на кабинета на генерала. Дочу как Арвид обясняваше, че ще приеме съобщението. От кабинета на Бат отговориха.

– Тук е полковник Греъм – каза той в микрофона. – Бих искал да говоря с генерал Трейнър – всъщност веднага. Случаят е спешен. От другата страна на линията се забавиха. Междувременно Арвид беше затворил телефона. С крайчеца на очите си Клетус можеше да види, че се е изправил и го наблюдава.

– Греъм? – Гласът на Бат прогърмя ненадейно в ухото на Клетус. – За какво е всичко това?

– Сър, открих нещо и смятам, че трябва да го обсъдя с вас веднага, и то лично. Не мога да говоря по телефона. Във връзка е с Коалицията и се отнася не само за нас тук, на Кълтис, но и за целия Съюз. Аз съм в офиса си. Дал съм почивка на целия персонал. Можете ли да намерите предлог да напуснете кабинета си и да дойдете тук, за да поговорим необезпокоявани?

– Да говорим? Какво е това... – Бат млъкна. Клетус чу гласът му да затихва – вероятно се обръщаше към другото. – Джо, отиди да ми донесеш онази папка с... плановете за новата военна зона, южно от града.

Последваха още няколко секунди пауза, сетне гласът на Бат прозвуча отново в телефона, но приглушен и студен:

– А сега можете да говорите.

– Съжалявам, сър – отвърна Клетус.

– Съжалявате? Значи нямате доверие на телефонните връзки с моя кабинет?

– Не съм казал това, сър – отговори спокойно Клетус. – Само ви предложих да намерите някакъв предлог, за да напуснете кабинета си и да се срещнем тук, при мен.

Гласът му беше направо дървен, без всякакъв израз. От другата страна на линията настъпи дълга пауза. Сетне чу как Бат рязко си пое въздух.

– Добре, Греъм, но дано да бъде толкова сериозно, колкото го представяте.

– Сър, без преувеличение това засяга не само най-висшестоящия представител на Коалицията на планетата, но и членове на нашия команден съвет тук на Бакхала.

– Ще се видим след петнадесет минути – каза Бат. Телефонът шракна и онемя.

Клетус остави слушалката и се обърна към Арвид, който стоеше втренчен в него.

– Съобщението на Ичан – напомни му меко Клетус. Арвид се стресна и излезе от транса си.

– Сър, новоземляните са атакували Двете реки! – изстреля той. – Полковник Кан каза, че напредват по въздуха и през прохода – а в Двете реки са останали по-малко от три отделения дорсайци, без да се броят разубавачите, които са все още в джунглата и може би са пленени.

Клетус вдигна телефона и набра номера на подполковник Маркус Додс на летището на дорсайската военна зона.

– Полковник Додс, сър – слабо спокойно лице на втория командващ след Ичан се появи върху малкия екран на телефона.

– Чухте ли за атаката на новоземляните при Двете реки?

– Да, сър – отвърна Додс. – Полковник Кан току-що изпрати съобщение да спрем освобождаването на хората. Започваме да ги събираме тук.

– Чудесно. След малко ще бъда при вас.

Той прекъсна връзката и отиде до един шкаф. Отключи го и извади от него колан и пистолет. Извърна се и ги подхвърли на Арвид, автоматично протегна ръка и ги хвана.

– Сър – каза озадачено той, – да не би новоземляните да атакуват и тук?

Клетус се разсмя, заключвайки отново шкафа.

– Не, Арв, но те са започнали атака при Двете реки, а Дау де Кастрис е от хората, които обичат да се презастраховат. Ще изглеждам малко странно с оръжие на кръста, но ти можеш да го носиш вместо мен.

Той взе отново телефона си и набра номера на военноморската база.

– Тук е полковник Грeъм. Преди малко поисках да проведа важен разговор с командир Линет...

– Да, сър – отвърна гласът на мичмана. – Командирът се опита да се свърже с вас, но линиите ви бяха заети досега. Само една минута, сър...

Гласът на Уефър прозвуча по телефона:

– Клетус! Какво става?

– Нали ми предложи да използвам твоите „Марк V“? Имам нужда от три. Но трябва да се придвижат оттук до град Двете реки, там, където се сливат Синята и Бялата река. Това е почти двеста и тридесет мили нагоре по течението. Мислиш ли, че ще успеят да стигнат до утре сутрин, един час преди зазоряване?

– Двеста и тридесет мили? До утре преди зазоряване? Нищо по-лесно! – изкрещя Уефър. – Какво става?

– Новоземляните са прехвърлили редовни войски през прохода Етер – отвърна Клетус с равен глас. – Ще атакуват града утре рано сутринта. По-късно ще ти обясня за какво сте ми нужни. Ще можеш ли да закараш твоите машини на една миля под мястото на сливане и да се скриете там?

– Знаеш, че мога! Но ти ще поддържаш връзка, нали?

– Ще се свържа с вас утре призори.

– Добре! Ние потегляме. – Уефър прекъсна връзката.

– Тръгвай, Арв. Чакай ме отвън до колата. След минута идвам.

Арв се стресна.

– Ще тръгваме ли? Но, сър, нали генералът... – Гласът му секна. Клетус търпеливо чакаше. – Слушам, сър – каза накрая и излезе.

Клетус остави слушалката обратно. Погледна часовника си. От разговора му с Бат бяха минали около осем минути, а той каза, че ще дойде след петнадесет. Обиколи за последен път офиса, за да се увери, че всички охранителни устройства работят нормално. След това излезе, като дръпна вратата, но я остави отключена, с активирана пружина. Следващият човек, който минеше през нея, щеше да установи, че се е затворила автоматично, заключвайки го в помещението, а да се измъкне оттам нямаше да е много лесно.

Клетус отиде до служебната кола, където го очакваше Арвид. Потеглиха към общежитието.

ТРИНАДЕСЕТ

Под управлението на Клетус колата се плъзна на въздушната си възглавница и зави по една тясна улица, водеща направо до общежитието. На паркинга пред сградата имаше доста коли, подредени в две редици пред главния вход, с малка пътека помежду им.

Двата края на паркинга бяха пусти. Самата сграда, както и останалите помещения на офицерския състав като че ли дремеха празни под следобедното слънце. По-голямата част от живеещите в общежитието бяха най-вероятно на работа, на обед или спяха по стаите си. Когато служебната им кола се плъзна в паркинга, Клетус забеляза, че слънцето се отразява в нещо метално на покрива точно над главния вход на зданието.

Огледа празните прозорци на спрелите коли с изключени въздушни възглавници. Сви устни. В момента, когато завиха по пътеката между двата реда коли, се чу съскане, като че ли огромно парче бекон се пържеше над тях. Един лъч се връза в покрива на колата им, разрязвайки метала като с окисженова горелка. Арвид тежко падна върху Клетус. От дясната страна униформата му беше почерняла и пушеше. Колата загуби контрол и зави надясно в едно празно място между приземените коли, където спря все още върху въздушната си възглавница.

Клетус бе обхванат от сляпа ярост. Обърна се, измъкна пистолета от кобура на Арвид, сниши се и отвори вратата откъм своята страна. Хвърли се към колите отдясно. Претърколи се под собствената си кола, която висеше във въздуха, и бързо се сви зад тази отляво. Лежейки на земята, предпазливо надникна отдолу. Срещу него между спрелите коли идваше един мъж с лъчев пистолет в ръка. Клетус стреля и човекът се претърколи, а самият той се промъкна между колата от дясната му страна и следващата в редицата.

По звука и щетите върху колата Клетус предположи, че нападателите са трима. Оставаше да се справи с още двама. Надничайки, можеше да види мъжа, когото застреля – лежеше по очи върху паважа. Лъчевото оръжие се беше търкулнало настрана, а прозрачното му дуло блестеше на слънцето. Клетус отстъпи, отвори вратата на най-близката кола отдясно и се сви в нея. Лежейки на пода, той я издигна на въздушната възглавница и даде заден ход.

Когато стигна до средата на паркираните коли, той се хвърли навън

през другата врата. В същия момент два лъча се врязаха в покрива и в колата зад него. Грабна падналото оръжие и се прикри зад все още движещата се кола, докато тя се блъсна в отсрещната редица. Промъкна се през най-близкото празно място и погледна назад.

Двамата стрелци бяха на открито, обърнати с гръб един към друг до колата, която Клетус току-що беше оставил да се блъсне в другите. Единият беше с лице към Клетус, другият гледаше в противоположната посока – и двамата с насочени лъчеви пистолети, слухтещи наоколо за най-малкото движение.

Клетус отстъпи, притисна лъчевото оръжие с левия си лакът и хвърли пистолета над главите на мъжете. Той падна с трясък върху собствената му кола.

Двамата се завъртяха едновременно по посока на шума. Клетус се изправи и заставайки между две паркирани коли, ги преряза с лъча на оръжието, което все още държеше в ръце.

Дишайки тежко, той се облегна на колата, от която се беше измъкнал. След това захвърли оръжието и накуцвайки, забърза към служебната кола, където продължаваше да лежи Арвид.

Лейтенантът беше дошъл в съзнание. Гръдният му кош от дясната страна бе сериозно обгорен. Раната беше грозна, но нямаше кръвене. Клетус го свали върху тревата и отиде в общежитието да повика медицинска помощ от близката военна болница.

– Партизани! – обясни кратко, отговаряйки на въпросите им. – Тримата – всички са мъртви. Но помощникът ми е ранен. Елате тук колкото е възможно по-бързо.

Прекъсна връзката и отиде да види как се чувства Арвид.

– Как... – прошепна той, когато Клетус се наведе над него.

– Нали ти казах, че Де Кастрис обича да се презастрахова? А сега недей да мърдаш и не говори.

В същия момент долетя линейката от военната болница. Преди да се приземи меко на тревата, сянката ѝ надвисна над тях като ястреб, спускащ се от небето. От нея се изсипаха медицински лица в бели униформи и Клетус се изправи.

– Това е лейтенант Джонсън, моят помощник. Погрижете се добре за него. Тримата партизани на паркинга са мъртви. Ще напиша за това подробен доклад, но по-късно. Сега трябва веднага да тръгна. Ще се оправите ли?

– Да, сър – отвърна дежурният лекар. Той беше най-старши по чин и на яката му имаше златна и черна лента на административен офицер. –

Ще се погрижим за него.

– Много добре!

Без да се бави повече при Арвид, Клетус влезе в общежитието. В квартирата бързо се преоблече в бойния си костюм с всичките му приспособления. Когато излезе, бяха откарали вече Арвид в болницата, а тримата мъртви стрелци бяха пренесени върху тревата. Дрехите им бяха цивилни, обикновени, каквито можеха да се видят по улиците на Бакхала, но кожата в долната част на лицата им беше по-светла и контрастираше с тази на челата, издавайки къде са били големите им новоземлянски бради, обръснати съвсем наскоро.

Клетус опита и установи, че колата му се управлява. Насочи се към дорсайската зона.

Когато пристигна, намери по-голямата част от върналите се дорсайци, събрани отново на групи, въоръжени, екипирани и готови да бъдат транспортирани обратно при Двете реки. Отиде направо във временния щаб, установен в единия край на поляната, и намери там подполковник Маркус Додс.

– Нали не сте изпратили все още кораби обратно? – обърна се Клетус направо към него.

– Не, полковник – отговори високият слаб мъж. – Но планираме скоро да започнем прехвърлянето на хора. Ако се опитаме да се спуснем с парашути, след като се стъмни, трима от всеки четирима ще попаднат в реките. Партизаните сигурно вече са заели позиции по двата бряга над града. За тях ще бъде елементарно да заловят парашутистите ни утре на дневна светлина.

– Не се безпокойте – каза безцеремонно Клетус. – И без това няма да скачаме над града.

Веждите на Марк Додс се повдигнаха върху слабото му мургаво лице.

– Вие няма да подкрепите...

– Ние ще подкрепим. Но не по този начин. Колко от хората, на които беше даден отпуск, все още не са се явили?

– Не повече от половината вероятно, но на всички е съобщено. Те ще чуят и сами ще дойдат. Нито един дорсаец няма да остави колегата си, обкръжен и откъснат, ако може да помогне...

Звънът на телефона върху бюрото го прекъсна. Вдигна слушалката и заслуша мълчаливо.

– Един момент – свали слушалката и натисна бутона за заглушаване на разговора. – За вас е. Полковник Айвър Дюплеин – началник-щаб

на генерал Трейнър.

Клетус протегна ръка.

– Полковник Греъм слуша. – Умаленото холерично лице на Дюплеин го гледаше от малкия екран.

– Греъм! – Изляз гласът му. – Тук е полковник Дюплеин. Новоземляните са прехвърлили части през границата при прохода Етер и изглежда са се установили около Двете реки. Имате ли все още дорсайски части там?

– Две роти в самия град – отвърна Клетус.

– Само две? Тогава не е чак толкова лошо! Добре, а сега слушайте. Изглежда всичките дорсайци там около вас са се размърдали. Няма да предприемате нищо срещу новоземляните, без да получите конкретни заповеди. Това е заповед – от самия генерал Трейнър. Разбрахте ли? Ще останете в готовност, докато не ви се обадим, аз или генералът.

– Не – възрази Клетус.

За момент от другата страна на линията настана мъртва тишина. Лицето на Дюплеин гледаше гневно Клетус от екрана.

– Какво? Какво казахте? – изкряска накрая полковникът.

– Трябва да ви напомня, полковник – каза спокойно Клетус, – че генералът ме е назначил за пълновластен началник на тези дорсайци и аз отговарям само пред него.

– Вие... но аз ви предавам заповедите на генерала, Греъм! Чувате ли ме? – гласът на Дюплеин се задави на последната дума.

– Нямам доказателство за това, полковник – продължи да отговаря Клетус със същия равен тон. – Ще приема заповеди единствено от самия генерал. Ако го накарате да ми каже същото, ще съм щастлив да се подчиня.

– Вие сте се побъркал! – Той отново се вторачи в Клетус. Когато заговори пак, гласът му беше по-нисък, контролиран и опасен. – Мисля, че съзнавате какво означава да откажете да се подчините на подобна заповед? Готов съм да ви дам пет минути, за да размислите. Ако не ми се обадите след пет минути, ще отида при генерала с вашия отговор. Помислете си!

Малкият екран потъмня и в слушалката се чу изщракване. Клетус постави телефона обратно върху бюрото.

– Къде е прожекционният апарат за картата?

– Ето тук. – Марк го поведе през стаята към една хоризонтална маса-екран, под която се виждаше черният силует на апарата. Върху екрана беше прожектирана картата на местността около прохода Етер.

Клетус постави пръст върху мястото, където се събираха двете реки.

– Утре заран – обърна се той към Марк – този, който командва новоземляните, ще иска да заеме позиция, за да атакува нашите части в града. Това означава – пръстът на Клетус очерта две подковообразни криви, чийто отворен край сочеше надолу по течението, около долините на реките малко над града, – че нашите хора ще могат да скочат с парашути – не би трябвало да имат проблеми след тренировките – срещу течението, малко по-нагоре от тези позиции. Тъй като новоземляните наблюдават надолу по течението, смятам, че акцията ще мине сравнително безопасно. Доколкото знам, те нямат истинска артилерия, поне не повече от нас. Вярно ли е?

– Така е, сър. Кълтис е един от световите, на който сме се споразумели с Коалицията да не осигуряваме на нашите съюзници или на военните части, наети от тях, нещо повече от преносими оръжия. Доколкото ни е известно, те спазват тази договореност, поне що се отнася до новоземляните. Всъщност досега не са имали и нужда от нещо по-съществено, защото всичките битки бяха с местните партизани. Можем да очакваме, че редовните им войски ще имат леко лично въоръжение, лъчеви оръжия, ракети и установки за изстрелване на бомби...

Двамата заедно очертаха вероятните позиции на противника и къде евентуално ще разположи ракетните установки и другите специални оръжия. Докато работеха, в щаба пристигаше непрекъснат поток от заповеди, който често ги прекъсваше.

Слънцето беше залязло вече от няколко часа, когато един младши офицер потупа Клетус по ръката и му подаде телефона.

– Отново полковник Дюплейн, сър.

Клетус пое телефона и погледна към изображението на Дюплейн. Лицето на полковника изглеждаше изтощено.

– Е, полковник?

– Грѐм – започна дрезгаво Дюплейн, след това спря. – Има ли някой при вас?

– Полковник Додс от дорсайците.

– Мога ли... да говоря с вас насаме? – Очите на Дюплейн претърсваха помещението около екрана, като че ли се опитваше да открие Марк, който стоеше зад телефона. Марк повдигна вежди и понечи да излезе. Клетус протегна ръка и го спря.

– Един момент – каза той, извърна се и заговори направо в телефона: – Помолих полковник Додс да остане. Бих предпочел да имам свидетел на това, което ще ми кажете, полковник.

Устните на Дюплеин провиснаха.

– Добре – съгласи се той. – И без това слухът сигурно се е разпространил. Грегъм... не можем да открием генерал Трейнър.

Клетус изчака една секунда, преди да отговори.

– Да?

– Не разбирате ли? – гласът на Дюплеин започна да се повишава. Той спря, очевидно опитвайки да се овладее, и успя да възвърне нормалния си тон. – Този път новоземляните не използват партизани, а са прехвърлили в страната редовни войски. Те атакуват Двете реки. А сега генералът е из... не е на разположение. Това е извънредно положение, Грегъм! Разберете, трябва да анулирате всички заповеди и да дойдете тук да го обсъдим!

– Боя се, че няма да го направя – отвърна Клетус. – Петък вечер е. Генерал Трейнър може да е отишъл някъде за почивните дни и да е забравил да ви предупреди. А аз продължавам да се подчинявам на предишните му заповеди. Те не ми оставят друга алтернатива, освен да действам с дорсайците по начин, който преценил за най-добър.

– Нима вярвате, че той може да направи подобно нещо... – Дюплеин спря, очевидно яростта надви за момент самоконтрола му и той се опита да си го възвърне, за да бъде по-убедителен. – Вие самият едва не сте бил застрелян днес от партизани, както гласят докладите върху бюрото ми! За вас нищо ли не означава фактът, че те са били въоръжени с лъчеви оръжия вместо със спортни пушки? Знаете, че техните партизани винаги носят леко цивилно оръжие, за да не бъдат разстреляни като саботьори, ако ги пленят. Какво мислите за това, че са се опитали да ви убият с лъчево оръжие?

– Единствено това – този, който е издал заповедта, е искал да бъде сигурен, че ще ме отстрани като командир на дорсайците. Щом те не ме желаят като командир, логично е да си остана командир.

Дюплеин го гледаше изморено от екрана на телефона.

– Предупреждавам ви, Грегъм! Ако нещо се е случило с Трейнър или ако в следващите няколко часа не можем да го открием, аз ще поема командването на съюзническите сили. И първото, което ще направя, е да отменя заповедите на Бат и да те арестувам!

Екранът потъмня и връзката прекъсна. Малко изморено Клетус постави телефона върху масата и потърка очи.

– Добре, Марк. Няма какво повече да чакаме. Да започваме прехвърлянето на хората.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Клетус замина с първата група от шест транспортни кораба, които закръжиха на осем мили от Двете реки нагоре по течението, и спуснаха парашутисти от двете страни на реките. Два часа преди това един разузнавателен самолет прелетя в тъмнината ниско над джунглата и улови топлинните изображения на две групи новоземляни, чакащи от двете страни в долините, на около пет мили от града. Една по-малка резервна част се беше разположила до прохода, но числеността ѝ едва ли представляваше опасност за дорсайците. Клетус наблюдава известно време пламъка от реактивните струи на скачащите, след това нареди на пилота да се снижи над реката и да тръгне по течението.

Четвърт миля под града реката правеше завой надясно и точно след него дойде отговор от „Марк V“. Транспортният кораб се спусна още по-ниско и увисна над водата, а кулата на един от подводните булдозери се издигна над тъмната повърхност.

Клетус се спусна с въжен асансьор до кулата. Люкът ѝ се отвори и от него излезе Уефър. Дватама застанаха върху леко наклонения мокър метален корпус до кулата.

– Ето ни и нас – усмихна се Уефър. – Трима, точно както нареди чичо доктор. – Приятелски закачливото му лице под черната коса изглеждаше развълнувано. – Какво искаш от нас?

– Войските на новоземляните са концентрирани в долините на двете реки на няколко мили от града. Те ще ги пресекат през равната им част под бреговете възвишения. Не мисля, че ще тръгнат към града покрай самата река. Така че ще можете да действате, без да ви видят.

– Сигурно, сигурно – съгласи се Уефър, душейки прохладния въздух като ловджийско куче. – Но какво искаш да направим?

– Можете ли да обработите дъното на реката точно под града и да повишите нивото на водата?

– В това малко подобие на река? Няма проблеми. Ще издигнем подводна преграда и водата ще трябва да се вдигне, за да я премине. Колко висок яз? С колко искаш да се повиши нивото?

– Искам водата да е дълбока метър и осемдесет на една миля над града.

За пръв път Уефър се намръщи:

– Метър и осемдесет? Но така ще наводниш и града. Равното място

между двете реки едва ли е повече от два метра над речното равнище. Значи по улиците на града ще има метър и двайсет – метър и осемдесет вода. Това ли искаш?

– Точно това искам – отвърна Клетус.

– Е-е... разбира се, има няколко солидни постройки в търговската част и хората могат да се покатерят там. Аз обаче не искам да глобят флота, че наводнява градове...

– Не се притеснявай – отвърна Клетус. – Все още съм главнокомандващият тук. Аз поемам отговорността.

Уефър се взря в Клетус на слабата светлина и подсвирна одобрително.

– Тогава се захващаме веднага. Ще имаш твоите метър и осемдесет вода след четири часа.

– Чудесно – одобри Клетус, качи се в асансьора и махна към кораба да го вдигнат. – Успех.

– Успех на теб и на дорсайците! – отвърна Уефър. – На вас ще ви е необходим повече, отколкото на нас. Ние ще си вършим ежедневната работа.

Като се върна на кораба, Клетус нареди на пилота да се установи на една линия с града. Небето бързо избледняваше и отделните сгради можеха да се видят с просто око. Клетус насочи светлинен лъч към огледалото-приемник, разположено върху покрива на един склад, където беше щабът на дорсайците. Той изпрати повикване по светлинния лъч и Ичан се обади веднага.

– Полковник? – гласът на Ичан беше далечен, рязък и равен. – Очаквах да ви чуя. През последните три часа не съм получавал доклади от разузнавачите си в джунглата. Или са ги пленили, или се крият. Но предполагам, че противникът се е струпал в двете долини над града. Всички отбранителни точки тук са готови.

– Прекрасно, полковник – одобри Клетус. – Аз само исках да ви предупредя, че ще си понамокрите краката. Също така няма да е зле да предупредите и гражданите да се съберат на горните етажи на по-високите сгради.

– О? Буря ли се задава?

– Де този късмет! – отвърна Клетус. Защото една хубава буря с дъжд щеше да даде предимство на добре тренираните дорсайци – и на десантчиците, и на тези в града. – Прогнозата е за ясно и топло време. Реката ще се надигне. Казаха ми, че по улиците ще има към два метра вода.

– Ясно. Ще се погрижа... – Ичан млъкна. – Ще получим ли подкрепления?

– Съжалявам, но не мога да ви отделя. Ако имаме късмет, всичко ще свърши, преди новоземляните да са стигнали до вас. Направете каквото е по силите ви с наличните хора.

– Разбрано. От моя страна няма друго, полковник.

– От моя също за момента – отвърна Клетус. – Успех!

Той прекъсна контакта и даде заповед за връщане обратно в Бакхала, където натовариха нова група десантчици. Денят беше настъпил и повече нямаше смисъл да се прикриват, действайки на малка височина в сенките под хълмовете около града. Клетус придружи следващата вълна десантчици в куриерски самолет, като го накара да кръжи на височина, недостъпна за стрелбата на ръчните оръжия.

Втората група десантчици скочиха сред огъня на врага, разположен надолу по реката, но не бяха сериозно засегнати.

– Доста добре – отбеляза Марк Додс. Той придружаваше Клетус на куриерския самолет, оставяйки майор Дейвид Ап Морган да се погрижи за последните две десантни групи. – Въпреки че сигурно ще ударят следващата ни група по въздуха. Изненадан съм, че все още няма техни кораби тук.

– Още един пример за прекалено развито въображение – отбеляза Клетус. Марк го погледна заинтересовано. – Миналата нощ обясних на Ичан, че прекалената предпазливост може да доведе до грешки. На новоземляните им е известно, че Съюзът е осигурил екзотите с много повече и много по-добри бойни кораби, отколкото Коалицията тях. И те автоматично са си направили погрешен извод. Мислят, че само привидно не сме прикрити по въздуха – за да ги подмамим да изпратят своите кораби и да ги унищожим с нашите по-мощни сили. Освен това знаят, че единствено дорсайците са тренирани за въздушен десант, и очакват срещу тях да се изправят дорсайци. Известно им е, че ни превъзхождат два или три пъти по суша, а това ги кара да са самоуверени.

Третата група и скочи в джунглата под тях. Предположенията на Клетус излязоха верни – не се появиха кораби на врага, които да застрашат скачащите. Същото се случи и с четвъртата, последна група. След като и четирите групи десантчици бяха долу, планът на Клетус за битката започна да се оформя. Беше изпратил дорсайците в джунглата по стръмнините от двете страни на всяка река, срещу течението. Разпръснати в редици, те започнаха да напредват в гръб на новоземляните. Последните се отбраняваха, но когато войските им започнаха да се

придвижават през долините към града, тръгнаха натам – не показваха намерение да се обърнат и да водят сериозно сражение, нито пък паника от кратките престрелки. Горے в самолета Клетус и Марк поддържаха връзка с хората чрез светлинен лъч.

– Ние дори не ги забавихме – отбеляза горчиво Марк, свил устни в тънка черта, докато наблюдаваше сцената долу върху множеството екрани пред тях.

– Ще намалят темпото по-късно – отвърна Клетус.

Той беше много зает да следи битката дори когато изпращаше непрестанен поток от заповеди и на най-малките групи дорсайци.

Марк замълча и започна да наблюдава ситуацията върху екраните, развиваща се под командите на Клетус. Двете основни части на новоземлянските войски приличаха на две големи дебели гъсеници, пълзящи по вътрешния край на долините. Съсредоточаваха се към мястото, където се събираха реките – града Двете реки. Отзад и навътре в сушата дорсайските части като тънки редици от малки мравки нападаха гъсениците от задната и от вътрешната страна. Не че всичко това можеше да се види с просто око под плътния покров на джунглата но уредите и чертежите на Клетус го показваха ясно. Атакувани, гъсениците извиваха задните си части към предните, свивайки се под нападението на мравките, ала продължаваха да напредват. Междувременно Клетус разтегляше редиците на своите дорсайци от вътрешната страна на всяка вражеска част така, че най-отдалечените групи бяха на едно равнище с най-предните части на врага. От време на време те правеха пробив в редиците на новоземляните, срещу които се намираха. Тогава противникът просто се отдръпваше зад стръмните склонове, които играеха роля на естествена преграда. Не само това – все повече вражески части се спускаха по стръмния склон долу и се разпръсваха в редица, за да отбраняват придвижването на останалите. По този начин над осемдесет процента от вражеските сили не бяха достижими за оръжията на дорсайците.

Клетус прекъсна внезапно работата си върху екраните и се обърна към Марк:

– Те са на по-малко от две мили от горния край на града. Искам да поемете работата тук и да задържите новоземляните на позициите им. Накарайте ги да слязат от склоновете, но не излагайте хората повече от необходимото. Задържайте ги, без да пускате вашите части, докато не ви се обади.

– Къде отивате, сър? – попита Марк и се намръщи.

– Долу – отвърна кратко Клетус. Той посегна към един от

резервните колани за скачане, с които беше снабден самолетът, и започна да го закопчава. – Наредете по половин рота от двете реки да се издигнат с коланите си и да тръгнат към срещуположната страна. Нека стрелят по всеки враг, когото забележат, но да не спират движението си. Да продължат, докато не се срещнат с мен тук, долу.

Той се извърна и почука с нокът по завоя на реката, където Уефър и трите „Марк V“ се трудеха усърдно.

– По ваша преценка след колко време могат да се срещнат с мен?

– С малко късмет след час – отговори Марк. – Какво смятате да правите, сър, ако нямате нищо против въпроса ми?

– Ще направя да изглежда така, че уж сме получили подкрепления в града – отвърна Клетус. Той се извърна и извика към пилота на разузнавателния кораб: – Престанете да кръжите! Свалете ме долу точно зад завоя на реката – координати H29 и R7.

Самолетът се отдалечи от мястото на битката и започна да кръжи над завоя на реката. Клетус се измести до аварийния изход и постави ръка върху бутона за изхвърляне. Марк го последва.

– Сър, ако не сте използвали скоро колан за скачане...

– Знам – прекъсна го бодро Клетус, – въпросът е да държиш краката си отдолу, а главата отгоре, особено когато се приземяваш. Не се безпокойте... – той извърна глава към пилота и извика: – Онази група дървета, точно по средата на завоя. Викни ми „Скачай“.

– Да, сър – отговори пилотът. След малко извика: „Скачай!“

– Скачам – повтори Клетус.

Натисна бутона за изхвърляне. Аварийният изход пред него се отвори и той се озова извън самолета. Усети, че лети към върховете на дърветата двеста метра под него.

Напипа ръчката за управление по средата на колана върху кръста му и двете реактивни струи от резервоара върху гърба му изреваха. Спряха го във въздуха с такава сила, че за момент му се стори, сякаш гърбът му се прекърши. Преди да успее да си поеме дъх, усети, че се издига. След като намали струята, започна бавно да се спуска, борейки се да остане във вертикално положение.

Той не падаше, а по-скоро се плъзгаше под остър ъгъл към джунглата. Направи усилие да намали скоростта, но чувствителният колан го изпрати отново нагоре. Бързо върна регулатора в първоначалното положение.

Беше вече съвсем близо до дърветата и трябваше да намери пролука между тях, за да не се надене на някой клон при приземяването си.

Внимавайки да не докосне регулатора, започна да мести ръчката за управление, за да разбере в какви граници може да сменя посоката. Първият му опит почти го обърна с краката нагоре, но успя да възстанови нормалното си положение. От дясната си страна видя едно относително чисто място. Бързо премести ръчката и с облекчение установи, че се насочва натам. След това внезапно се намери сред върховете на дърветата.

Земята се приближаваше много бързо. Високият назъбен пън на едно дърво, който беше останал скрит от погледа му, изведнъж изскочи срещу него като копие.

Отчаяно дръпна ръчката. Струите замлъкнаха. Той се завъртя, удари се в пъна и се простря върху земята. Усети, че го обгръща тъмнина.

ПЕТНАДЕСЕТ

Когато дойде на себе си – може би само след секунда, – лежеше превит върху земята, а болното му коляно беше подгънато под него. Главата му звънтеше, но иначе се чувстваше добре.

Седна, все още разтреперан, и с двете си ръце внимателно започна да изправя ударения крак. Болката се засили, като заплашваше отново да изпадне в безсъзнание.

Пребори се с притъмняването. Пухтейки, се облегна назад върху пъна и се опита да нормализира дишането си, използвайки техниката за самоконтрол. Постепенно болката в коляното намаля и дишането му се успокои. Сърцето му започна да бие по-бавно. Той се концентрира върху отпускане на цялото тяло и изолиране на нараненото коляно. След малко усети как се понася и го обзема познатото състояние на откъсване от действителността. После се наведе, бавно опъна коляното, повдигна крачола и го заопипва.

Беше започнало да се подува, но пръстите му не можеха да определят дали е наранено по-сериозно. Усещаше болката някъде отдалеч, зад стената на притъпеното му съзнание. Хвана се за дънера, прехвърли цялата си тежест върху другия крак и бавно се изправи.

Опита предпазливо да прехвърли част от тежестта върху болния крак. Той издържа, но усети такава слабост, която не вещаеше нищо добро.

За момент му мина мисълта да използва колана, да се издигне над върховете на дърветата и да стигне до реката. Сетне обаче я отхвърли. Не можеше да рискува още едно лошо приземяване върху болното коляно, а да попадне в реката при това течение също не беше разумно. Щеше да се наложи да плува, а това можеше да извади коляното му извън строя.

Разкопча колана за скокове и го остави да падне на земята. Освободен от тежестта му, подскочи върху здравия си крак към най-близката фиданка. С пистолета си отрязва около два метра от стъблото. Изчисти клончетата и се сдоби с груба тояга за подпиране. С нейна помощ заподскача към реката. Най-после достигна брега на сивата вода. Извади подвижния телефон, нагласи го за предаване на разстояние сто метра и повика Уефър на вълната на флота.

Той отговори и няколко минути по-късно масивното туловище на

един „Марк V“ се показа над водата на около десет метра от него.

– А сега какво? – попита Уефър, след като помогнаха на Клетус да се качи на борда и го отведеха в залата за управление. Седна на стола, който му дадоха, и внимателно протегна напред болния си крак.

– Имам една рота хора, по половин от двете страни на реката, които ще ни срещнат тук след около... – Клетус погледна часовника си – половин час. Искам „Марк V“ да ги качи и да ги отведе под вода до долния край на града. Ще можеш ли да отделиш една от вашите машини? Между другото докъде стигна нивото на водата?

– Справяме се добре – отговори Уефър. – На твоите хора ще се наложи да газят вода до колене, когато пристигнат в долния край на града. Дай ни още час и с останалите две машини ще имаш реката толкова дълбока, колкото искаш. Така че няма проблеми да отдели един „Марк V“ и да го използваме като ферибот.

– Чудесно – отвърна Клетус. Той замина за града с последните дорсайци. Както каза Уефър, водата по улиците в този край беше дълбока до коляно. Клетус влезе, накуцвайки, в командната стая на щаба на дорсайците. Ичан Кан го посрещна.

– Седнете, полковник – поведе го той към един стол срещу големия екран. – Какво става с реката? Трябваше да отведем всички цивилни в най-високите сгради.

– Накарал съм Уефър с няколко от неговите подводни булдозери да повишат нивото й. Ще ви запозная с подробностите по-късно. А сега ми кажете как вървят нещата тук? – Засега нищо друго, освен откъслечни изстрели от предните разузнавачи на новоземляните – отвърна студено Ичан. – Вашата идея с онези пясъчни укрепления свърши добра работа. Мъжете в тях ще са на сухо, удобно разположени, докато противникът ще трябва да шляпа през водата.

– Може да ни се наложи да излезем от окопите и да пошляпаме и ние. Доведох ви почти двеста души. Мислите ли, че можете да организирате атака с тях заедно с онези, които имате?

Лицето на Ичан никога не изразяваше каквито и да било емоции. Погледът, който хвърли сега към Клетус, беше най-голямата емоция, проявена от него.

– Атака? – повтори той като ехо. – Две роти и половина, най-много три срещу шест или седем батальона?

Клетус поклати глава.

– Казах да организирате атака. Не да я проведете. Това което искам, е да ужилим двата предни фронта на новоземляните, за да ги накараме

да спрат и да съберат повече хора, преди да продължат срещу нас. Мислите ли, че ще можем да се справим с това?

– Хм-м – Ичан попита с пръсти мустаците си. – Нещо такова... да, мисля, че е възможно.

– Добре. Ще можете ли да ме свържете с Марк Додс с картина и звук?

– Имаме отворен канал – отговори Ичан. Пресече стаята и се върна с полеви телефон.

– Тук е полковник Кан. Полковник Греъм иска да говори с полковник Додс.

Той подаде телефона на Клетус. В същия момент екранът оживя и се появи лицето на Марк, а зад него се виждаше екранът на самолета.

– Сър? – Марк погледна Клетус. – Вие сте в града?

– Точно така. Заедно с хората, които изпратихте да се срещнат с мен. Можете ли да ми покажете екрана на борда?

Марк се отместа и екранът зад него изпълни екрана на телефона. Подробностите бяха прекалено дребни, но Клетус можа да види, че двете части на вражеската армия се срещаха в пясъчната равнина, която започваше там, където се събираха бреговете на двете реки и завършваха в V-то, насочено към града. Зад разузнавачите напредващият основен фронт на новоземляните се намираше на по-малко от половин миля от предните отбранителни позиции на дорсайците. Дори и в този момент отбраняващите града можеха вече да стрелят по врага.

– Имам хора по височините по целия път на противника – обясняваше Марк – и поне две роти с лъчево оръжие в подножието на стръмнините, които стрелят по ариергарда им.

– Изтеглете обратно тези две роти – нареди Клетус. – Няма смисъл да рискуваме хората, щом не е належащо. И искам да кажете на другите по височините да останат там, но да намалят огъня. Нека го правят постепенно, малко по малко, и накрая да стрелят, колкото да им напомнят, че сме все още там.

– Да ги изтегля? – повтори Марк. Лицето му отново се появи върху екрана, този път намръщено. – И да намаля огъня? Но какво ще стане с всички вас долу в града?

– Ще атакуваме – отвърна Клетус.

Марк замълча, вперил поглед в екрана. Мислите му бяха толкова ясни, като че изписани във въздуха пред него. На него, с повече от три хиляди души, му нареждаха да се въздържа и да не заплашва гърба на вражеските сили, които наброяваха шест хиляди, за да не рискува

напразно. Междувременно Клетус с по-малко от шестстотин души планираше атака срещу челната колона на врага.

– Доверете ми се, полковник – изрече меко Клетус в микрофона. – Не казах ли преди седмица, че смятам да премина през това сражение с възможно най-малко жертви?

– Да, сър... – изрече Марк неохотно, все още неубеден.

– Тогава направете каквото ви казах. Не се безпокойте. Играта още не е свършила. Нека вашите хора да намалят огъня, но им кажете да са нащрек. Ще имат по-големи възможности да използват оръжието си по-късно. Той прекъсна връзката и подаде телефона на Ичан.

– Добре. А сега да се погрижим за атаката.

Тридесет минути по-късно Клетус заедно с Ичан пътуваха в една бойна кола, която се плъзгаше върху въздушната си възглавница двадесет сантиметра над водата, дълбока до глезените дори и в този горен край на града. Виждаше първата редица от атакуващите дорсайци – придвижваха се напред, използвайки всяка къща и дърво за прикритие. Точно пред Клетус, в средата на пулта за управление, имаше малък екран, захранван дистанционно с информация от екрана в командната зала на щаба на Ичан. Той показваше новоземляните, разположени в основата на вертикалната стена от камъни и пръст, където се събираха отвесните склонове на двете реки. Простираха се на около шестстотин метра и образуваха остър ъгъл, свързващ склоновете с обширната площ на платото, върху което беше построен градът.

На екрана не можеше да се прецени ширината на тази площ. Истинските ѝ размери се губеха под пластове спускаща се по склоновете вода, там, където преди бяха отсрещните брегове на двете реки. Невъзможно бе да се прецени къде тази сива течаща маса е дълбока до глезените и къде дълбочината ѝ е достатъчна да се промъкне незабелязан „Марк V“. Клетус беше предупредил атакуващите мъже да се държат настрана от центъра на врага, за да избягнат по-дълбоките води, където течението ще ги отвлече.

Атакуващите спряха зад прикритието на последните къщи и стегнаха редиците си. Врагът беше само на неколкостотин метра.

– Добре – каза Клетус в бойния телефон. – Тръгвайте!

Първата вълна се надигна от прикритията си и се понесе бегом напред на зигзаг. Зад тях останалите, както и тези в укрепленията, също откриха огън по врага.

Новоземлянските войски, които се намираха все още на сухо, върху една височина в подножието на склоновете, изумено се взираха в

невероятната гледка – въоръжени с автомати мъже тичат към тях сред пръски вода. Преди да се осъзнаят, първата вълна се беше скрила зад всевъзможни прикрития и към тях се носеше втора.

Едва когато се понесе третата вълна, новоземляните се опомниха. Но огънят на атакуващите и от окопите вече беше покосил редиците им. Изненадата им почти прерасна в паника. Бяха останали с впечатлението, че силите в града, способни да окажат съпротива, са нищожни и след няколко елементарни престрелки всичко ще свърши. Вместо това бяха атакувани от много повече дорсайци, отколкото предполагаха. Предната им линия се огъна и започна да отстъпва, притискайки тези отзад, които се бяха струпали, опитвайки се да разберат какво става.

Объркването увеличи паниката. Новоземлянските войски никога преди не бяха влизали в разгърната битка независимо от модерните си оръжия, с които ги беше снабдила Коалицията. Ето защо изгубиха самообладание и започнаха да правят това, което нито един разумен войник не би направил. На места откриха огън с лъчеви оръжия срещу атакуващите.

При първия допир на енергийните лъчи с плитката вода се вдигнаха облаци пара – и само след миг настъпващите дорсайци бяха много добре прикрити, като че ли новоземляните бяха пуснали специално за тях димна завеса.

При това паниката в предния фронт на противника прерасна в бягство. Тези най-отпред се обърнаха и се опитаха да си пробият път през задните редици.

– Връщайте се! – заповяда по телефона Клетус на атакуващите дорсайци. Защото независимо от временната защита на парата, която ги обгръщаше, той виждаше, колкото и неясен да беше образът на екрана, че те бяха в опасна близост до голяма маса вражески войници. – Връщайте се обратно! В града! Изпълнихте си задачата!

Все още скрити зад парата, дорсайците се оттеглиха. Преди да стигнат прикритието на първите къщи, мъглата се разнесе. Но предният фронт на новоземляните беше в пълен хаос и само няколко случайни изстрела сподиреха атакуващите, преди да се приберат.

Клетус се върна в шаба. Тромаво се измъкна от колата, чиято въздушна възглавница я държеше над водата, минаваща вече двата метра. Предните стъпала на главния вход на сградата бяха залети. Направи голяма крачка, за да стъпи на прага, и се запъти, куцайки уморено, към командната зала.

Беше толкова изтощен, че се препъваше. Един от по-младите

офицери протегна ръка да го подкрепи, но Клетус му махна да се отдръпне. Влезе треперейки в стаята. Ичан извърна поглед от екрана към него.

– Добра работа, сър – изрече той бавно и меко. – Блестящо изпълнение.

– Да – отвърна с натежал глас Клетус, прекалено изморен, за да скромничи. На екрана пред него новоземляните бавно възстановяваха реда си. Сега представляваха гъста група в подножието на склоновете. – Всичко свърши.

– Все още не – отвърна Ичан. – Вече ще можем да ги задържим за известно време.

– Да ги задържим ли? – Стаята като че ли се завъртя пред пламналите очи на Клетус. – Няма какво да ги задържате. Казах, че всичко свърши. Ние победихме.

– Победихме?

Като през мъгла Клетус забеляза, че Ичан се беше втренчил с учудване в него. Малко тромаво успя да стигне до най-близкия стол и се отпусна върху него.

– Кажете на Марк да не ги оставя да се изкачат върху склоновете, освен ако не се предадат – чу се той да казва като от много далеч. – Ще видите...

Той затвори очи и усети, че потъва като камък в тъмнината. Гласът на Ичан едва стигна до него.

– ...Лекар, тук! – крещеше той. – По дяволите, побързайте!

Така се случи, че Клетус пропусна последното действие от сражението при Двете реки. От момента, когато новоземляните се паникьосаха от атаката на дорсайците под негово командване, неприятностите започнаха да преследват шестхилядната армия на Нова Земя. Отне им повече от половин час да възстановят реда си и да се подготвят за ново настъпление към града. Но през цялото време благодарение на машините на Уефър нивото на реката се издигаше. Стигна над коленете и те усещаха как ги сграбчва студената ръка на страха.

А пред тях очевидно имаше повече дорсайски части, отколкото им бяха казали. Или поне достатъчно, за да не се поколебаят да ги атакуват. Да продължат напред означаваше, че може да се окажат в капан. Освен това, напредвайки, щеше да им се наложи да газят във вода, която продължаваше непрекъснато да се покачва. Дори и офицерите им се почувстваха несигурни – а се знае, че предпазливостта е най-добрата черта на храбростта. Беше издадена заповед за отстъпление.

Армията на Нова Земя се раздели отново на две и започна да се изтегля назад, през долините на реките, откъдето бяха дошли. Но при отстъпването им същият път се оказа по-тесен и скоро най-отдалечените от склона войници се озоваха изведнъж в дълбока вода и течението започна да ги отнася.

Колкото повече войници попадаха в главното течение на реката, ритайки, пляскайки и викайки за помощ, толкова по-голяма паника се надигаше в ротите, които стояха на плиткото. Те започнаха да се блъскат, за да стигнат до височината. Много скоро организацията им се разпадна. Само след минути войниците започнаха да се откъсват от строя и един по един да се катерят по склоновете.

В този момент Марк, следвайки предишните заповеди на Клетус, даде нареждане на дорсайците, залегнали най-отгоре на склоновете, да открият огън срещу бягащите от надигашата се вода. И всичко свърши, с изключение на виковите.

Дори не им се наложи да извикат на новоземляните да се предадат. Обхванатите от паника униформени мъже захвърляха оръжието си и се закатериха с вдигнати ръце. Отначало само няколко, а след това на тълпи. Когато слънцето докосна западния хоризонт, повече от шест хиляди войници – както се разбра след това, седемдесет процента от армията на Нова Земя – станаха пленници на дорсайците.

Но Клетус, все още в безсъзнание, не разбра нищо. Извиканият от Бакхала ортопед, специалист по протези, се изправи с мрачно лице след прегледа на подутото коляно.

– Как е, докторе? – попита остро Ичан Кан. – Ще се оправи, нали? Лекарят поклати глава и погледна сериозно Ичан.

– Не, няма. Ще трябва да ампутираме крака над коляното.

ШЕСТНАДЕСЕТ

– Изкуствено коляно и глезен – всъщност изкуствен крак от коляното надолу – обясняваше търпеливо лекарят. – Те наистина са отлични. Само за няколко месеца – след като свикнете с протезата, ще видите, че ще сте толкова подвижен, колкото сте били и преди, когато накуцвахте. Естествено, на никого не е приятна мисълта за ампутирание, но...

– Не ампутацията ме притеснява – прекъсна го Клетус. – Имам да върша неща, за които са необходими два крака от плът и кръв. Искам хирургическа замяна.

– Знаем – отговори лекарят. – Но нали си спомняте, направихме ви пълни изследвания и се оказа, че имате абсолютна непоносимост към чужди тела. При този случай не ще ви помогнат всичките известни ни лекарства за потискане на имунната система. Ние можем да присадим крак, но тялото ви непременно ще го отхвърли.

– Сигурен ли сте, че в случая не става дума за психологическо отхвърляне? – попита Клетус.

– Вашето медицинско досие показва, че притежавате постоянна устойчивост срещу хипноза, дори и с обичайните лекарства. Наблюдава се почти винаги при хора, които проявяват психологическо отхвърляне на присадени органи. За да сме сигурни обаче, донесъл съм едно от новите синтетични парахипнотични лекарства. При разумна доза то ви оставя в съзнание, но напълно притъпява волята. Ако можете да устоите на хипноза, след като сте го поели, тогава вашата устойчивост е извън възможностите на психиатрията. И най-вероятно е генетичен проблем. Искате ли да го опитате?

– Давайте – отвърна Клетус.

Лекарят пристегна лентата на спринцовката около ръката на Клетус, поставяйки цилиндъра с деления над вената. Нивото на течността се виждаше. Той постави пръст върху буталото.

– Непрекъснато ще ви питам за вашето име. Опитвайте се да не ми го казвате. Докато отказвате да отговаряте, аз ще увеличавам дозата. Готов ли сте?

– Готов съм.

– Как се казвате? – попита лекарят. Клетус усети студения допир до кожата на ръката си.

Поклати глава.

– Кажете ми вашето име? – повтори лекарят.

Клетус отново поклати глава. Продължаваше да усеща студенината. За своя изненада нямаше никакви други признаци за действие на наркотика върху него.

– Как се казвате?

– Не.

– Кажете ми вашето име...

Разпитът продължи и Клетус продължи да отказва. Внезапно стаята като че ли се изпълни с бяла мъгла. Главата му се замая и това беше последното, което си спомняше.

Когато се върна в съзнание, лекарят стоеше до леглото му. Спринцовката беше извадена от ръката му.

– Не – поклати глава лекарят и въздъхна. – Устояхте, докато изгубихте съзнание. Просто няма смисъл да опитваме с трансплантация.

Клетус го изгледа почти студено. – В такъв случай предайте на Мондар, Пълномощника от Екзотика, че искам да говоря с него.

Лекарят отвори уста да каже нещо. Сетне размисли и кимна.

Една сестра се появи на вратата. – Генерал Трейнър е тук и иска да ви види. Чувствате ли се добре да го приемете?

– Разбира се – отвърна Клетус. Натисна страничния бутон на леглото, който повдигаше частта за главата, и я изправи до седнало положение. Бат влезе, застана до кревата и погледна надолу към него. Лицето му беше като каменна маска.

– Седнете, сър – покани го Клетус.

– Няма да се задържам дълго – отказа Бат.

Отиде да затвори вратата. После се върна и впери свиреп поглед в Клетус.

– Имам да ви кажа само две неща. Когато най-сетне успях да разбия вратата на вашия офис и намерих пистолет да прострелям пантите, беше вече неделя следобед. Затова се измъкнах тайно от града и позвъних на полковник Дюплеин, преди да вдигна тревога. Предполагам, ще бъдете щастлив да узнаете, че няма да се шуми около станалото. Официално съм претърпял лека катастрофа в петък следобед недалеч от Бакхала. Колата ми е излязла от пътя. Изгубил съм съзнание и съм останал прикован в нея. Не съм успял да се измъкна преди неделя следобед. Освен това официално пленяването на новоземляните в Двете реки сте извършили по моя заповед.

– Благодаря ви, сър.

– Не ме ласкайте! – изръмжа меко Бат. – Знаехте, че съм

достатъчно умен да не обикалям наоколо и да вдигам врява, докато не разбере защо сте ме отстранили от пътя си. Знаехте, че ще постъпя именно по този начин. Вие ме заключихте и никоой няма да разбере за това. Но пленихте две трети от армията на Нова Земя и аз съм този, който ще обере повечето лаври в Женева. Ето така стоят нещата и това е едното, което съм дошъл да ви кажа.

Клетус кимна.

– Другото е следното – продължи Бат. – Това, което направихте при Двете реки, е чудесен пример на военно изкуство. Възхищавам му се. Но не мога да се възхитя от вас. Не ми харесва вашият начин на работа, Грегъм, и нямам нужда от вас – и Съюзът няма нужда. Второто, което искам да ви кажа, е – искам вашата оставка. Искам я на бюрото си до четирidesет и осем часа. Можете да се върнете вкъщи и да пишете книгите си като цивилен.

Клетус спокойно го погледна.

– Вече съм подал оставка като военен на служба към Съюза. Също така се отказвам от земното си гражданство. Подадох молба за получаване жителство на Дорсай и тя е одобрена.

Веждите на Бат се повдигнаха. За момент твърдото му интеллигентно лице стана глупаво.

– Измъквате се от Съюза? – попита той. – Напълно?

– Просто емигрирам – усмихна се леко Клетус. – Не се притеснявайте, генерале. Аз съм заинтересован не по-малко от вас да не се разбере фактът, че сте прекарал уикенда заключен в офиса ми. Ще приемем варианта, че там е проникнал шпионин от Нова Земя, разбрал е за капана и е успял да се измъкне.

Очите им се срещнаха. След секунда Бат поклати глава.

– Както и да е – каза той. – Повече няма да се видим с вас.

Обърна се и излезе. Клетус продължи да лежи, загледан в тавана, докато заспа.

Мондар се появи чак на другия ден следобед и се извини за закъснението си.

– Бележката, с която ми съобщаваш, че искаш да ме видиш, ми беше изпратена с обикновена поща – каза той, настанявайки се в един стол до леглото. – Очевидно твоят добър лекар е решил, че молбата ти да ме видиш не е спешна. – Не, това е извън неговата компетентност.

– Вероятно е сметнал, че знае какво ще ти кажа. Аз – или ние, екзотите – също не можем да ти помогнем – изрече бавно Мондар. – Страхувам се, че ще се окаже прав. След като получих бележката ти се обадох

в болницата и поговорих с един познат от персонала. Каза ми, че ти почти сигурно имаш психологическо отхвърляне на какъвто и да е присаден орган.

– Вярно е.

– Освен това си смятал, че може би аз – или други екзоти, работейки с теб, могат да ти помогнат да преодолееш отхвърлянето за достатъчно дълго време, така че да ти бъде присаден здрав крак.

– А не е ли възможно? – Клетус внимателно наблюдаваше екзота.

Мондар погледна надолу и приглади синята роба над кръстосаните си крака. След това вдигна поглед към Клетус.

– Не е невъзможно – отвърна той. – Ако работиш с някого като мен, трениран от дете в областта на мисловния и физическия самоконтрол. Аз мога да пренебрегна болката и дори съзнателно да спра сърцето си, ако искам. Също така мога, ако е необходимо, да потисна имунните си реакции – дори те да включват отхвърлянето, което те тормози... Клетус, ти притежаваш изключително богата естествена дарба, но нямаш моите години на тренировка. Дори и с помощта ми няма да можеш да овладееш отхвърлящия механизъм на твоето тяло.

– Ти не си единственият, който може да пренебрегне болката. Аз също мога. – Наистина ли? – Мондар изглеждаше заинтересован. – Разбира се, спомням си. Два пъти – първия на прохода Етер и сега при Двете реки, когато отново нарани коляното си, ти продължи да се движиш, докато при обикновени обстоятелства подобни движения щяха да бъдат непоносимо болезнени.

Очите му замислено се присвиха.

– Каж ми, отричаш ли болката – искам да кажа, отказваш ли да приемеш, че тя е там? Или я игнорираш, тоест ти съзнаваш, че усещането е там, но не му позволяваш да ти повлияе?

– Игнорирам я. Започвам с това, че се отпускам напълно, все едно че се нося във въздуха. Подобна релаксация сама по себе си отнема доста от болката. После се прехвърлям на това, което е останало от нея, и малко или много я обезсилвам, докато заприлича на натиск. Мога да преценя дали се усилва или отслабва, или пък напълно е изчезнала, но изобщо не ми пречи.

Мондар бавно кимна.

– Много добре. Всъщност необичайно добре за тренирал самостоятелно. Каж ми, можеш ли да управляваш сънищата си? – Донякъде – отвърна Клетус. – Мога да си поставя умствена задача, преди да заспя, и да работя върху нея, докато спя – понякога под формата на сън. По

същия начин мога да работя върху някой проблем и когато съм буден – като изключо от скорост, фигуративно казано, една част от съзнанието си и оставя останалата част от тялото и съзнанието ми да действат на автопилот.

Мондар го изгледа. След това поклати глава. Този жест обаче изразяваше възхищението му.

– Изненадваш ме, Клетус. Би ли опитал нещо заради мен? Погледни на онази стена вляво от теб и ми кажи какво виждаш. Клетус извърна глава и погледна към равната, боядисана в бяло стена. Почувства леко убождане отстрани на врата, точно зад и под дясното ухо, което прерасна в експлозия от болка, също като от ужилване на пчела. Пое дълбоко въздух; докато дъхът му напускаше дробовете, ярката болка избледня и стана незначителна. Той се обърна отново към Мондар.

– Не видях нищо, естествено.

– Естествено. Беше само трик, за да те накарам да обърнеш глава – каза Мондар, поставяйки обратно в джоба си нещо, което приличаше на малък автоматичен молив. – Изумителното тук беше, че не успях да измеря никакво трепване на кожата, а това е физиологична реакция. Очевидно тялото ти изобщо не се съмнява във възможностите ти да се справиш бързо с болка.

Той се поколеба.

– Добре, Клетус. Ще работя с теб. Но искам честно да те предупредя, че въпреки това не виждам начин да успеем. Колко скоро искаш да ти направят трансплантацията?

– Не желая трансплантация – отвърна Клетус. – Сигурно си съвсем прав за невъзможността да се потисне моят механизъм за отхвърляне. Затова ще направим нещо друго. Във всички случаи ще бъде скок в тъмното, така че нека да опитаме с чудотворно лечение.

– Чудотворно... – повтори бавно думата Мондар.

– А защо не? – бодро попита Клетус. – За чудотворно лечение се говори още от векове. Да предположим, че се подложа на една символична операция. Там, където е протезата, в лявото ми коляно липсват кости и мускули. Чрез тази хирургическа намеса искам от еквивалентните места на дясното ми коляно да се вземат съвсем минимални части мускулна и костна тъкан и да се трансплантират в лявото на мястото, където би трябвало да са оригиналните. След това покриваме и двете колена с гипс – очите му срещнаха тези на Мондар – и ти и аз се концентрираме здравата, докато всичко мине.

За секунда Мондар остана неподвижен, сетне стана.

– Възможно е – промълви той. – Вече ти казах, че ще ти помогна. Но това изисква известно обмисляне и консултиране с моите приятели екзоти. Ще дойда те видя след ден-два.

На другата сутрин Клетус беше посетен от Ичан Кан и Мелиса. Ичан дойде пръв, сам. Седна сковано на стола до леглото. Клетус погледна внимателно по-възрастния мъж.

– Разбрах, че смятат да опитат нещо за това твое коляно.

– Поизвих няколко ръце – отговори Клетус, усмихвайки се.

– Да. Е, добре, късмет – Ичан отмести за момент погледа си към прозореца, после отново го погледна. – Помислих, че ще е добре да ти предам пожеланията на нашите хора и офицери. Обеща им победа почти без загуби и им я осигури.

– Обещах им битка – поправи го меко Клетус. – И се надявах, че няма да се стигне до жертви. Освен това те допринесоха много с точно то изпълнение на заповедите. – Глупости! – възрази рязко Ичан. Прочисти гърлото си. – Те знаят, че емигрираш на Дорсай. Всички са много радостни. Без да искаш, повлече крак. Онзи твой млад лейтенант също ще дойде, щом се оправи рамото му.

– Вие го приехте, нали?

– О, разбира се! Дорсайците приемат всеки военен с чисто досие. Но ще се наложи да мине през нашето офицерско училище, ако иска да запази чина си и при нас. Марк Додс го предупреди, че няма гаранция, дали ще успее.

– Ще успее – уверено изрече Клетус. – Между другото, бих искал да чуя твоето мнение за нещо, след като и аз вече съм дорсаец. Ако осигуря средства за издръжка оборудване за тренировка, мислиш ли, че ще успееш да събереш група офицери и войници – горе-долу полк, които биха пожелали да отделят шест месеца за изцяло нова подготовка? При условие, че им гарантирам в края на този период да си намерят работа с двойно по-високо възнаграждение.

– Шест месеца са дълго време един професионален войник да преживява на издръжка – отвърна Ичан след кратка пауза. – Но след Двете реки смятам, че може да стане. Не е само по-доброто заплащане, въпреки че и това има голямо значение за хората със семейства. Вероятно ти ще им дадеш по-голям шанс да оцелеят, за да се върнат при тези семейства. Искаш ли да проверя?

– Ще ти бъда много благодарен.

– Добре. Но откъде ще намериш пари?

Клетус се усмихна.

– Имам предвид нещо. Ще ти обясня по-късно. Естествено на хората ще казваш, че всичко ще зависи дали ще намеря средствата.

– Разбира се – отвърна Ичан, докосвайки с пръсти мустаците си. – Мели е отвън.

– Така ли?

– Да. Помолих я да почака, докато обсъдя с теб някои лични неща... – Той се поколеба. Клетус чакаше.

Ичан беше седнал изпънат като жезъл. Челюстите му бяха стиснати, а лицето му приличаше на метална отливка.

– Защо не се ожениш за нея? – изрече накрая дрезгаво.

– Ичан... – започна Клетус и спря. – Какво те кара да мислиш, че Мелиса би искала да се омъжи за мен?

– Тя те харесва. И ти я харесваш. Ще бъдете добра двойка. Тя е много сърдечна, а ти си много умен. Познавам и двамата ви по-добре, отколкото вие се познавате.

Клетус поклати бавно глава, за пръв път без да успее да намери готов отговор.

– О, знам, че тя се държи, сякаш всички отговори са й известни и би искала да командва моя живот и този на другите – продължи Ичан. – Но просто си е такава. Тя има усет за хората, искам да кажа, за това, което те наистина харесват. Също като майка си. Но е много млада. Смята, че някой трябва да направи нещо, и не може да разбере защо хората не правят това, което според нея би трябвало. Но ще се научи.

Клетус отново поклати глава.

– Ами аз? Какво те кара да мислиш, че аз ще се науча?

– Опитай и ще разбереш – отвърна Ичан.

– А какво ще стане, ако объркам нещата? – Клетус го изгледа малко повече от мрачно.

– Поне ще си я спасил от Де Кастрис – каза Ичан откровено. – Тя ще отиде с него, за да ме накара да я последвам на Земята. И аз ще я последвам, за да събера парчетата. Защото точно това ще остане накрая от нея – парчета. За някои жени не би имало значение, но аз познавам моята Мели. Искаш ли Де Кастрис да я има?

– Не – отговори Клетус, притихнал изведнъж. – И той няма да я има. Това поне мога да ти обещаю.

– Може би – Ичан се изправи. – Ще ти я изпратя – каза той и излезе.

Малко след това Мелиса се появи на вратата. Тя се усмихна сърдечно на Клетус и седна на същия стол, който Ичан току-що беше

освободил.

– Ще оправят коляното ти. Много се радвам. Той я гледаше как се усмихва. И за секунда усети действително нещо в гърдите си, като че ли сърцето му наистина трепна при вида ѝ. Думите на Ичан отново прозвучаха в ушите му и защитната преграда, която хората и животът го бяха накарали да си изгради, май щеше да се срути.

– И аз също – чу се да казва той.

– Днес говорих с Арвид... – гласът ѝ заглъхна. Той видя как сините ѝ очи се вторачиха в неговите като хипнотизирани и разбра, че я беше приковал със своя непреклонен поглед.

– Мелиса – изрече бавно Клетус, – какво ще кажеш, ако те помоля да се омъжиш за мен?

– Моля те... – едва прошепна момичето. Той измести погледа си, освобождавайки я от влиянието си. Тя извърна глава.

– Знаеш, че трябва да мисля за татко, Клетус – отвърна с нисък глас.

– Да, разбира се.

Тя го погледна внезапно, отправяйки му усмивка, и постави ръка върху неговата, отпусната на чаршафа.

– Но аз исках да си поговорим за най-различни други неща. Ти наистина си забележителен мъж, знаеш ли!

– Да, нали? – успя да се усмихне той.

– Знаеш, че си. Направи всичко точно както каза. Спечели войната в Бакхала само за няколко седмици, и то без ничия друга помощ освен дорсайците. А сега и ти самият ще станеш дорсаец. Вече нищо не може да те спре да напишеш книгите си.

Клетус усети вътре в себе си болка – и защитната преграда отново го обгърна. Той пак беше сам сред хора, които не го разбираха.

– Страхувам се, че не всичко е свършило – каза той. – Приключи само първото действие. Всъщност действието едва сега започва.

Тя го погледна втренчено.

– Започва? – повтори недоумяващо тя. – Но Дау заминава за Земята тази вечер. Той повече няма да се върне тук.

– Опасявам се, че ще поиска да се върне.

– Ще поиска? Но защо?

– Защото е амбициозен и защото аз ще му покажа как да разшири обсега на амбициите си.

– Амбиция! – Гласът ѝ беше изпълнен с недоверие. – Той вече е един от петимата Първи министри на Върховния съвет на Коалицията.

Още година-две и ще има място в самия Съвет. Какво повече може да желяе? Погледни колко е постигнал досега!

– Ти не премахваш амбициите, като ги потискаш, по същия начин както става и с огъня. За един амбициозен човек това, което има, е нищо. От значение е какво няма.

– Но какво още няма той? – Тя изглеждаше искрено учудена.

– Всичко – отвърна Клетус. – Една обединена Земя под негова власт, контролираща целия извънземен свят, също под негова власт.

Тя го загледа втренчено.

– Съюзът и Коалицията заедно? Но това е невъзможно! Никой по-добре от Дау не знае това.

– Аз възнамерявам да му докажа, че е възможно – настоя Клетус.

Бузите ѝ порозовяха от гняв.

– Ти възнамеряваш... Сигурно ме мислиш за глупачка, която седи тук и те слуша!

– Не – каза малко тъжно той, – не повече от всеки друг. Просто се надявах, че поне веднъж ще ми повярваш.

– Да ти повярвам! – Внезапно за нейна собствена изненада я обзе убийствена ярост. – Бях права, когато те срещнах за пръв път и ти казах, че си също като баща ми. Всички си мислят, че той се интересува само от кожа и пушки, а всъщност те нямат никакво значение за него. Всеки смята, че ти си само студен метал и пресметливост, без нерви. Е, нека да ти кажа нещо – не можеш да излъжеш всички. Не можеш да излъжеш Арвид, не можеш да излъжеш баща ми. И най-вече не можеш да излъжеш мен! Хората са важни за теб, както за татко традициите – традициите за чест и смелост, и доблест, и всички онези неща, които останалите смятат, че са изчезнали. Това е нещото, което му отнеха там, на Земята, и това е, което ще му върна, дори и ако трябва да го направя насила – защото той е също като теб. Насила трябва да го накараш да се погрижи за себе си и да получи това, което наистина иска.

– Замисляла ли си се за момент – попита той спокойно, когато тя свърши, – че той може да е намерил отново традициите на Дорсай?

– Традиции? На Дорсай? – Гласът ѝ трепереше от презрение. – Един свят, пълен със сбирщина от бивши войници, залагащи живота си в малки чужди войни, със заплащане не по-високо от това на един програμισ! Нима според теб в това има традиция?

– Традициите ще се появят. Мисля, че Ичан гледа по-надалеч в бъдещето, отколкото ти.

– Какво ме е грижа за бъдещето? – Тя се беше изправила и гледаше

надолу към него. – Искам да е щастлив. Той може да се грижи за всеки друг, но не и за себе си. Аз трябва да се грижа за него. Когато бях малка и майка ми умря, тя ме помоли – мен – да се грижа за него. И аз ще го направя!

Завъртя се и тръгна към вратата.

– И той е всичко, за което ще се погрижа – извика тя от вратата, като се обърна. – Ако си мислиш, че ще се грижа и за теб, забрави! Така че давай, залагай си главата заради някой принцип, когато можеше да седнеш и да свършиш истински добро дело, пишейки и работейки, за което си устроен!

Тя излезе. Вратата беше прекалено добре конструирана, за да тресне след нея. Болничната стая изглеждаше по-празна от всеки друг път.

Преди да свърши денят, той има още един посетител. Това беше Дау де Кастрис, доведен от Уефър Линет.

– Виж кого ти вода, Клетус! – каза бодро Уефър. – Попаднах на министъра в офицерския клуб, където обядваше с някакви екзоти, и той ми каза да ти предам неговите поздравления за абстрактното военно превъзходство. А аз го попитах защо не дойде с мен и не ти предаде сам поздравленията. И ето го тук!

Той отстъпи, пускайки Дау да мине напред. Зад гърба на високия мъж Линет намигна на Клетус.

– Имам да изпълня една поръчка тук. Ще се върна след минута.

Той се измъкна от стаята и затвори вратата след себе си.

– Трябваше ли да използвате Уефър като прикритие? – попита Клетус.

– Беше удобно. – Дау повдигна рамене, пренебрегвайки въпроса. – Моите поздравления, разбира се.

– Естествено. Благодаря ви. Защо не седнете?

– Предпочитам да постоя. Казаха ми, че ще отидете да се погребете на Дорсай. Ще продължите ли с писането на вашите книги?

– Все още не – отвърна Клетус.

Дау повдигна вежди.

– Нещо друго ли ще правите?

– Има половин дузина светове и няколко билиона хора, които трябва да бъдат освободени.

– Да ги освободите? – Дау се усмихна. – От Коалицията?

– От Земята.

Дау поклати глава. Усмивката му стана иронична.

– Пожелавам ви успех. И всичко това само за да напишете няколко

тома?

Клетус не каза нищо. Продължи да седи изправен в леглото, като че ли очакваше нещо. Усмивката на Дау изчезна.

– Вие сте съвсем прав – произнесе с различен тон министърът, въпреки че Клетус не беше казал нищо. – Времето напредва и аз заминавам днес за Земята. Може би ще ви видя там – да кажем, след шест месеца?

– Едва ли – отвърна Клетус. – Но очаквам да ви видя тук. Да кажем, след две години?

Черните очи на Дау станаха студени.

– Вие съвсем погрешно ме разбрахте, Клетус. Никога не съм бил наемник.

– Нито пък аз.

– Да. Разбирам. Най-вероятно ще се срещнем – усмивката му неочаквано се върна – при Филипи.

– Никога не е имало друго място където бихме могли да се срещнем.

– Предполагам, че сте прав. – Дау направи крачка назад и отвори вратата. – Пожелавам ви скорошно оздравяване.

– А на вас безопасно пътуване до Земята.

Дау се обърна и излезе. Няколко минути по-късно вратата се откряна и Уефър промуши глава през пролуката.

– Де Кастрис отиде ли си? Не се забави много.

– Казахме си това, което имаме – отговори Клетус. – След това нямаше смисъл да стои повече.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Три дни по-късно Мондар отново се появи до леглото му.

– Е, Клетус – започна той, сядайки на стола до него, – откакто те видях последния път, прекарвах по-голямата част от времето си с членове на моята група, които са запознати по-добре от мен с някои от въпросите, повдигнати от теб. Всички заедно изработихме план за действие. Той като че ли дава най-голяма надежда за чудото, към което се стремиш. Както изглежда, въпросът сега е дали за теб ще е по-добре да си подробно запознат с физиологията на коляното си и с процеса на образуване на тъканите, или би било по-добре да имаш колкото се може по-малко познания по въпроса.

– И какво беше решението?

– Решихме, че ще е по-добре, ако знаеш колкото се може по-малко. Въпросът е, че стимулите за това, което всъщност е аномална реакция на тялото, ще трябва да дойдат от едно много примитивно ниво на организма.

– Не искате да си представям какво ще става там?

– Напротив – отговори Мондар. – Трябва да се съсредоточиш върху процеса на регенериране колкото е възможно по-пълно. Твоята решителност да се получи израстване на тъканите трябва да се насочи надолу, към инстинктивното ниво. А за да постигнеш, ти трябва практика. И така, ние създадохме комплекс от упражнения, който ще те науча да изпълняваш. През следващите две седмици ще идвам тук всеки ден и ще работя с теб, докато не започнеш да правиш упражненията сам. След това ще те наблюдавам, за да се уверя, че си постигнал пълен контрол над съответните области. После ще дойде символичната операция, при която генетичният модел на дясното ти коляно ще бъде пренесен под формата на няколко клетки тъкан и кост в лявото коляно, на мястото, където искаме да стане израстването.

– Чудесно. Кога искаш да започнем упражненията?

– Още сега – отговори Мондар. – Започваме с това, че изоставяме напълно въпроса за твоето коляно. Имаш ли някакви предпочитания за темата на разговора?

– Най-добрата във Вселената. И без това смятах да говоря с теб за това. Бих искал да ми заемеш два милиона МВЕ.

Мондар го гледа известно време, след което се усмихна.

– Боя се, че нямам толкова у мен. Нали разбираш, тук, далеч от Земята, два милиона Международни валутни единици са нещо доста по-дефицитно, отколкото там. Много спешно ли ти трябва?

– Спешно и абсолютно сериозно – отговори Клетус. – Бих искал да го обсъдиш с твоите хора тук, в Бакхала, и другаде, ако е необходимо. Не греша, нали, като смятам, че вашата организация би ми заела тези пари, ако е уверена, че си заслужава?

– Да, не грешиш – изрече бавно Мондар. – Но трябва да признаеш, че е молбата доста необичайна за човек без никаква собственост, бивш полковник от Съюза и настоящ емигрант на Дорсай. Какво смяташ да правиш с такава сума?

– Да изградя един съвсем нов тип военна единица. С нова организация, подготовка, екипировка и тактически възможности.

– Естествено, като използваш дорсайски наемници.

– Точно така – съгласи се Клетус. – Ще създам бойна сила, поне пет пъти по-ефективна от съществуващите сега. Тя би могла да подбие цената не само на Съюза, но и на Коалицията, когато се стигне до осигуряване на военни части за извънземни колонии като вашата. Мога да увелича заплащането на хората и на офицерите и пак да я предложа на пазара за по-малко, отколкото вземаха дори и дорсайските наемници – по простата причина, че ще ни трябва по-малко хора за същата работа.

– И ти предполагаш – каза замислено Мондар, – че подобна наемна сила ще изплати за късо време заем от два милиона?

– Смятам, че няма причини за съмнение.

– Може би не, ако приемем, че новите ти наемници ще изпълняват твоите нареждания. Но кой би могъл да каже предварително? Опасявам се, Клетус, че на нашата организация ще ѝ е нужна някаква гаранция, преди да даде назаем толкова много пари.

– Гаранцията не винаги е необходима, когато репутацията на този който взема заема, е добра.

– Да не би да казваш, че и друг път си вземал заем от два милиона?

– Говорех за военна, а не за финансова репутация – поясни Клетус спокойно. – Съвсем наскоро твоите екзоти получиха възможно най-доброто доказателство за военната ми репутация. Една малка група дорсайски наемници с голи ръце успяха да направят нещо, което много голяма и значително по-добре екипирана сила на Съюза не можа – да съсипе до голяма степен Нова Земя като военна сила и да спечели за вашата колония местната война. Заключението е, че колонията няма нужда от войските на Съюза. Може съвсем успешно да се защити само с

дорсайските наемници. Не съм ли прав?

– Ти наистина представи един силен аргумент.

– Следователно по-добра гаранция за заема не би могла да се намери в цял свят. Буквално това е сигурността на тази колония, гарантирана от дорсайските наемници, докато се изплати заема.

– Какво ще стане, ако... ъ-ъ... – започна Мондар деликатно – твоите дорсайци не изпълнят сделката? Не го казвам, за да те засегна, но подобни възможности трябва също да се вземат предвид. Не го ли направя аз, някой друг ще повдигне въпроса. Какво би станало, ако след като ти дадем парите и ти подготвиш частите, вземеш, че откажеш да платиш или да продължиш да гарантираш сигурността на колонията? – В такъв случай – Клетус разпери ръце върху чаршафа – кой би ни наел? Преуспяващите наемници, също както и търговците на всяка друга стока, градят своя бизнес на базата на доволните клиенти. Ако вземем вашите пари и след това се откажем от договора, коя друга колония би опитала късмета си с нас?

Мондар кимна.

– Тук си съвсем прав. – Погледът му стана вгълбен, като че ли се опитваше да се свърже с някакви потайни кътчета на съзнанието си. След това очите му отново срещнаха тези на Клетус.

– Много добре – заяви накрая той. – Ще предам молбата ти за заема на моите приятели екзоти. Разбираш, че не мога да направя нещо повече. Ще отнеме известно време, докато го обсъдим, и не съм в състояние да ти дам големи надежди, че резултатът ще бъде положителен. Както вече казах, сумата е твърде голяма, а няма някаква много основателна причина да ти я дадем.

– О, мисля, че има – каза Клетус убедено. – Ако преценката ми за екзотите е правилна, една от вашите цели е да сте абсолютно независими от външни задължения – за да сте свободни да работите без чужда намеса по вашето виждане за бъдещето. Досега военната помощ на Съюза ви е била от полза, но също така ви е държала в подчинение. Ако можете да си купите сигурност без задължения, вие ще постигнете свободата, която според мен много силно желаете. Заем от два милиона срещу добра сигурност е малък риск в сравнение с възможността да спечелите тази свобода.

Той погледна многозначително Мондар, който леко поклати глава. В погледа му се четеше възхищение.

– Клетус, Клетус, колко жалко, че не си екзот! – Той въздъхна и се облегна на стола. – Е добре, ще предам молбата за заем. А сега мисля,

че е време да се заемем с новите упражнения. Облегни се назад и се опитай да постигнеш състоянието на плуване, за което ми казваше. Аз също. Както предполагам, знаеш, то се нарича състояние на регресия. Ако си готов, хайде заедно да се концентрираме върху тази изолирана точка живот, тази отделна клетка, която е сърцевината и началото на твоето съзнание. Трябва да се върнеш към онова начално, примитивно съзнание.

Три седмици по-късно, вече оздравяващ, с гипсирани колена и облегнат на патерици, Клетус и Арвид чакаха на една автобусна станция в Бакхала. Смятаха да вземат въздушния автобус за същата площадка за приземяване, на която преди два месеца Клетус за пръв път стъпи на Кълтис.

Когато минаваха покрай главната чакалня, един офицер от Съюза излезе и спря пред тях. Беше лейтенант първи ранг Бил Атайър – пиан. Не толкова, че да залита и да не може да говори, но достатъчно, за да ги спре грубо, с лош блясък в очите. Клетус спря. Арвид направи крачка напред, отваряйки уста, но Клетус успокои едрия младеж, поставяйки ръката си върху неговата.

– Отивате на Дорсай, така ли, полковник? – попита Атайър, без да обръща внимание на Арвид. – Сега, когато тук всичко е чисто и хубавичко, вие си тръгвате? Клетус се облегна върху патериците. Дори и така трябваше да се наведе още, за да може да погледне в кръвясалите очи на Атайър.

– Така си и мислех – лейтенантът се изсмя. – Е, сър, не исках да си тръгнете, без да съм ви благодарил. Можеха да ме изправят пред Комисията за разследване, ако не бяхте вие. Благодаря ви, сър. – Няма защо, лейтенант – отвърна Клетус. – Да, нали? Всичко е наред. Аз съм си на сигурно място в библиотеката, вместо да бъда порицан и да пропусна повишението. Никаква пречка да се върна обратно на фронта, където отново да направя гаф или пък – кой знае? – да се реванширам, че не съм бил толкова умен като вас на прохода Етер, сър.

– Лейтенант... – започна Арвид със заплашително ръмжене.

– Недей – намеси се Клетус, все още облегнат на патериците, – остави го да говори.

– Благодаря ви, полковник. Благодаря ви, сър... Бъдете проклет, полковник! – Гласът на Атайър внезапно му изневери. – Нима вашата скъпоценна репутация означава толкова много за вас, че трябваше да ме пробрат жив? Поне можехте да ме оставите да си понеса заслуженото,

без да демонстрирате любезност! Нима не знаете, че повече няма да имам никакъв шанс за фронта? Не знаете ли, че ме белязахте завинаги? Какво трябва да направя – да остана цял живот прикован в библиотеката, с нищо друго около мен освен книги?

– Опитай да ги четеш! – Клетус умишлено не снижи гласа си. Той се разнесе над тълпата, която вече се вслушваше в разговора, и презрението в него, за пръв път през живота му, беше грубо и безмилостно. – По този начин може и да научиш как трябва да командваш в сражение... Да вървим, Арв.

Той премести патериците си и заобиколи Атайър. Арвид го последва. Зад тях, през тълпата, която отново ги обгради, звучеше дрезгавият, обвинителен крясък на Атайър.

– Ще чета! И ще продължа да чета, докато стана толкова добър, колкото си ти, полковник!

ОСЕМНАДЕСЕТ

Шест месеца по-късно Клетус не само че беше окончателно оздравял, а и бе готов да се захване с работата, заради която емигрира на Дорсай.

Всеки ден правеше пробег от петнадесет мили. Навлизайки в последните две, стигна до стръмния склон на хълма, зад който беше брегът на езерото Атан. На отсрещната му страна, в покрайнините на град Форали на планетата Дорсай, беше домът на Ичан Кан. Крачката му стана по-къса, а дишането му – по-дълбоко, но освен тези промени друга разлика нямаше. Скоростта му остана непроменена.

Бяха изминали пет месеца от свалянето на гипса, коляното му беше съвсем оздравяло. На местните медици в Кълтис много им се искаше да го задържат и да го подложат на множество изследвания, за да научат нещо за това чудо, но Клетус имаше за вършене други неща. След една седмица, придвижвайки се несигурно върху краката си, които все още се учеха да ходят, той заедно с Мелиса и Ичан взе кораба за Дорсай. Оттогава беше тук като гост на Ичан, годежът им с Мелиса беше вече факт, а времето си прекарваше в непрестанна физическа самоподготовка.

Методите на тренировката бяха прости и с изключение на един момент, обикновени. Прекарваше деня в ходене, тичане, плуване и катерене. Необичайният елемент беше катеренето. Клетус накара да построят катерушка с размери за възрастни, към която се добавяше непрекъснато по нещо. Тя представляваше плетеница от стоманени тръби, свързани помежду си на различни височини и ъгли. Сега беше висока почти десет метра, шест широка и повече от петнадесет дълга.

Шест месеца след излизането му от болницата в Кълтис денят му започваше с катерене само на ръце и без спиране по спуснато от един клон въже, дълго два и петдесет метра. Достигайки клона, той се придвижваше около три метра по него, спускаше се надолу по едно по-късо въже – метър и половина, и се залюляваше, докато стигне най-горната гредка на катерушката. Следващите тридесет минути преминаваха в катерене през джунглата от тръби, по пътища, чиято сложност и трудност нарастваше с усложняването на съоръжението и подобряването на физическото състояние на Клетус.

След тази конструкция започваше маршрутът, дълъг петнадесет

мили, по който бягаше сутрин. В началото минаваше по относително равен терен, но по-нататък стигаше до множество стръмни хълмове и склонове, с които тази планинска местност изобилстваше. Тук надморската височина беше две хиляди и петстотин метра и ефектът върху червените кръвни клетки и коронарните съдове на Клетус беше забележителен.

Последните две мили се изкачваха по хълма. Веднага след върха започваше стръмно спускане покрай подобни на борове дървета. Клетус достигна брега на езерото Атан. Без да нарушава крачката си, той се гмурна във водата. Показа се на повърхността и заплува към отсрещния бряг, където сред дърветата, на половин миля оттук, надзърташе дългият, малко груб силует на къщата на Ичан с плосък покрив.

Водата в това планинско езеро беше студена, но Клетус не го усещаше. Тялото му, сгорещено от тичането, я намираще приятно хладна. Плуваше с дрехите, с които беше облечен през цялото време на заниманията си: шорти, риза и обувки за бягане. Така беше свикнал с тежестта на мокрите дрехи и обувки, че не ги забелязваше.

Плуваше мощно, загребвайки дълбоко с ръцете си, главата му ритмично се извиваше над дясното рамо да вдишва високопланинския въздух. Краката му оставяха пенлива дияра зад него. Преди да навлезе съвсем в успокоителния ритъм на плуването, стигна до по-плитките води от другата страна и стъпи на дъното.

Погледна часовника си и мързеливо се помъкна по баира към плъзгащия се прозорец на приземния етаж, водещ директно в неговата спалня. Десет минути по-късно, изкъпан и преоблечен, се присъедини към Мелиса и Ичан, които го чакаха в слънчевата трапезария за обед.

– Как се справи? – попита Мелиса. Тя му се усмихна с лъчезарна топлота и между тях премина поток от споделени чувства. Шестте месеца близост бяха унищожили всички съществуващи бариери, които ги разделяха преди. Клетус беше много мил, а Мелиса твърде спонтанна, за да не бъдат привлечени един към друг при създалите се условия. Бяха стигнали до нивото, когато това, което не си казваха с думи, беше по-важно от самите думи.

– Средно под шест минути на миля – отговори той. – Малко над десет минути за езерото. – Погледна към Ичан. – Мисля, че е време да организираме онази демонстрация, която планирах. Можем да използваме пистата за бягане на стадиона във Форали.

– Ще се погрижа – отвърна Ичан.

Демонстрацията се състоя три дни по-късно. На стадиона под

горещото слънце присъстваха около осемдесет дорсайски офицери, поканени от Ичан. Настаниха се в един сектор на трибуните пред голям екран, на който се подаваше информация за физиологичното състояние на Клетус от медицинската апаратура, свързана с множество датчици, закрепени по тялото му.

Той беше в обикновения си екип. Нямаше ги езерото и съоръжение-то за катерене. Това щеше да бъде просто една демонстрация по издръжливост. Веднага след като поканените офицери заеха местата си, Ичан застана до монитора, който предаваше информацията от различни-те уреди върху екрана, така че да се виждат от всички.

Присъстващите наемни офицери бяха запознати с историята му, особено със събитията на Кълтис и почти чудотворното възстановяване на коляното му. Наблюдаваха с интерес как Клетус установи скорост от десет мили в час по пистата, дълга половин миля. След първата миля той я намали на осем мили в час, а пулсът му който се беше повишил до 170, спадна на 140 и се закова там.

Тичаше с лекота и дишаше спокойно до четвъртата миля. След това, въпреки че скоростта му не се увеличи, пулсът му започна пак да се покачва бавно и в края на шестте мили стигна 180. Когато премина осмата миля, скоростта му станал седем мили в час, а след деветата се движеше едва с шест мили.

Очевидно приближаваше точката на изтощение. Клетус обиколи пистата още два пъти. В края на десетата миля едва тичаше. Явно беше изразходвал силите си, но подобна проява от когото и да било, особено от човек, живял години с протеза, беше достатъчна да предизвика одобрението и удивлението на наблюдателите.

Някои от тях дори се надигнаха от местата си, готови да слязат на пистата, за да поздравят Клетус, довършващ десетата миля, която очевидно щеше да бъде последната за състезанието.

– Само една минута, моля ви, господа – прикани ги Ичан. – Останете още малко по местата си...

Той се обърна и кимна към Клетус, който тъкмо преминаваше означението за десетата миля.

След това за безкрайно удивление на всички се случи нещо забележително. Клетус продължи по пистата и крачката му се ускори, а дишането му стана по-леко. Той не увеличи веднага скоростта си, но пулсът му започна бавно да спада.

В началото това ставаше скокообразно – спадаше с няколко удара, задържаше се там, после намаляваше с още няколко. Но след това

започна да спада с постоянна скорост. В момента, когато Клетус се намираше отново пред зрителите, пулсът му беше 150.

А скоростта му започна да расте. Не много – достигна малко под шест мили в час, но се задържа там, докато продължаваше да обикаля пистата.

Той пробяга още шест обиколки и в края на третата миля скоростта и пулсът му бяха непроменени.

След като измина тези допълнителни три мили, тръгна към тях без очевидни признаци на умора. Дишаше нормално и почти не се бе изпотил, с пулс около седемдесет.

– Е, това е, господа – обърна се Клетус към всички. – Ще ми трябват няколко минути да се оправя, а вие можете да отидете в дома на Ичан, където ще поговорим по-спокойно и удобно. Ще се присъединя към вас след около двадесет минути. А сега без повече обяснения ви оставям да помислите над това, което току-що видяхте.

Тръгна към съблекалнята в близкия край на стадиона. Зрителите излязоха навън и се качиха в един въздушен автобус, нает от Ичан, който ги отведе в дома му. Стъклената стена на просторната трапезария беше отворена и заедно с вътрешния двор предоставяше достатъчно пространство да се съберат всички. Сервирани бяха напитки и храна, а малко по-късно към тях се присъедини и Клетус.

– Както знаете – започна той, застанал с лице към насядалите в полукръг мъже, – вие сте поканени тук с надеждата, че ще пожелаете заедно с мен да образуваме една изцяло нова военна единица, която възнамерявам да командвам. Тя ще дава на офицерите издръжка само докато трае тренировъчният период, обаче след това ще им осигури поне двойно по-голямо възнаграждение от това, което са получавали като наемници досега. Няма защо да обяснявам, че искам да обера каймака и че очаквам той да отдаде не само времето, но и целия си ентузиазъм в този нов тип организация, която имам наум.

Той направи пауза.

– Тази беше една от причините за показаното от мен. То, най-грубо казано, е демонстрация, при която използвах половината от физическата си енергия. Накратко, аз ви дадох пример как едни човек може да направи от себе си човек и половина.

Клетус отново направи пауза, но преди да продължи, обиколки с поглед всяко лице от публиката.

– Очаквам – каза той бавно, наблюдайки на всяка дума – в края на тренировъчния период всеки мъж в единицата, която сформирам, да

постигне поне такова ниво. Това е първото изискване, господа, към всеки, който е готов да се присъедини към мен в тази авантюра.

Той неочаквано се усмихна.

– А сега се отпуснете и се забавлявайте. Обиколете наоколо, разгледайте моето домашно съоръжение за тренировки и задавайте колкото въпроси искате на Ичан, Мелиса Кан и на мен. След няколко дни ще направим още едно събиране тук с тези, които решат да се присъединят към нас. Това е всичко.

Клетус се запъти към бюфета с храна и напитки. Събраните се разпръснаха на малки групи, глъчката се усили. В късния следобед повечето от посетителите си тръгнаха, като двадесет и шест предложиха услугите си на Клетус. Голяма част от останалите обещаха да си помислят и да се свържат с него през следващите два дни. Остана само една малка група – те бяха споделили идеята му още преди демонстрацията. След вечеря тези мъже се събраха отново в трапезарията, чиято стъклена стена вече бе затворена.

Сред тях бяха Арвид, възстановил се от раната си, майор Свахили и майор Дейвид Ап Морган със семействата си, които бяха съседни на Ичан във Форали. Останалите му офицери бяха все още в Бахкала и командваха силите на дорсайците, които сега защитаваха колонията, след като Съюзът беше оттеглил войските си под командването на Бат Трейнър. Опасенията на генерала не бяха споделени от Главната квартира на Съюза. Тя беше преизпълнена от щастие да освободи почти половин дивизия, с която да подкрепи военните си действия на още пет-шест свята. Присъстваха и двама стари приятели на Ичан – полковник Ледерле Дарк и бригаден генерал Тоска Арас. Дарк беше слаб плешив мъж, състоящ се само от кости и мускули, но под външния вид на денди. Тоска Арас беше дребен, стегнат, гладко избръснат мъж с бледосини очи и с поглед, твърд като дулото на карабина.

– Ще приемем тези, които вземат решение до края на седмицата – обърна се Клетус към всички. – От днешните разговори преценявам, че може би ще се сдобием с петдесет добри офицери, десет от които вероятно ще се откажат по време на тренировките. Затова няма смисъл да губим повече време. Да съставим план на организацията и график за тренировките. Ще подготвим офицерите, а те след това ще подготвят хората си.

– Кой ще се занимава с тренировките за допълнително зареждане с енергия? – попита Ледерле Дарк.

– Вероятно ще съм аз – отговори му Клетус. – В момента друг

няма. И всички вие ще бъдете в моя клас заедно с другите офицери. С останалите можете да се справите и сами – да ги подготвите за стандартните оперативни проблеми, но от гледна точка на новата организация.

– Сър – обади се Арвид, – извинете ме, но все още не разбирам защо трябва да променяме начина на организация – освен ако с тази промяна не искате да накарате мъжете в групата да се чувстват по-различни.

– Не, въпреки че да се чувстват различни няма да им навреди. Трябваше да ви обясня всичко това по-рано. Известно е, че един военен контингент се състои от взводове, полкове, батальон и т.н. Той е създаден да се сражава в традиционните войни, каквито ние няма да водим на новите светове. Нашите бойни единици ще приличат повече на отбор от атлети. Тактиката, която ще прилагат – моята тактика – не е създадена за сблъсък между структурирани армии. Вместо това тя ще е полезна за свободните групи от почти независимо действащи единици. Те ще се координират не толкова от йерархията в командването, а от факта, че като добри участници в един отбор ще се познават взаимно и ще знаят как ще постъпи съотборникът им в съответствие с техните действия и с общата ситуация.

Клетус замълча и ги обходи с поглед.

– Има ли някой от вас, който да не разбира нещо?

Ичан прочисти гърлото си.

– Ние всички разбираме това, което казваш, Клетус. Ти намаляваш един взвод до шест души и после го разделяш на два отбора от по трима. Включваш четири взвода в група с един по-старши или младши отговорник, а две групи правят една част. Дотук е ясно, но би ли могъл някой да каже как ще се получи на практика?

– Не би могъл, разбира се. Но това, което трябва да направите сега, е да усвоите теорията и смисъла, скрит зад нея. Да се върна ли отново на нея?

Настъпи моментна тишина.

– Може би ще е по-добре – обади се Ичан.

– Добре тогава. Основният принцип е следният. От отделната личност до най-голямата организация в цялата дорсайска част всяка единица трябва да реагира като член на отбор, където всички са еднакви по важност и големина. Това означава, че всеки един от тримата войници в половината взвод трябва да действа в пълен синхрон с останалите двама, като използва за комуникация само няколко кодови думи или сигнали, чрез които другите ще знаят как да постъпват в дадена ситуация. И

двете части на взводовете ще действат като партньори само с няколко кодови думи или сигнали. С други думи, и четирите взвода трябва да са като един отбор, където всеки от тях знае своята роля при всички действия на цялата група чрез съответната кодова дума или сигнал. Както двете групи трябва да реагират почти инстинктивно при отделна команда, така и командирите им трябва да са подготвени да взаимодействат с командирите на частите, с които ще са свързани.

Клетус спря да говори. Отново настъпи кратка тишина.

– И вие ще дадете моделите? – попита Тоска Арас. – Искам да кажа, вие ще разработите всички тези реакции на отборите, които ще се задействат от кодови думи или сигнали?

– Аз вече съм ги разработил – отвърна Клетус.

– Направили сте го? – В гласа на Арас се прокрадна недоверие. – Но те трябва да са хиляди!

Клетус поклати глава утвърдително.

– Някъде около двадесет и три хиляди, ако трябва да съм точен. Но може би не ви стана съвсем ясно: действията на отбора са включени в действията на взвода, също както действията на взвода са включени в действията на групата. Накратко, прилича на език с двадесет и три хиляди думи. Съществуват безброй много комбинации, но също и логическа структура. След като създадете структурата, изборът на думите, включени в изречението, ще е строго определен. Всъщност ще има един-единствен правилен избор.

– Тогава за какво са всички усложнения? – попита Дейвид Ап Морган.

Клетус се обърна към младия майор.

– Системата е ценна не толкова поради факта, че съществуват голям брой комбинации от тактически действия, а защото всеки избор на действие предполага определен спектър различни варианти за по-малките елементи на частта. Следователно когато войникът чуе общата кодова дума за неговата част, ще знае веднага в какви граници ще се простира действията на групата, взводовете и на неговия собствен отбор.

– Накратко – продължи след нова пауза той – нито един – от оператора до командира, не изпълнява просто заповеди. Вместо това всички – до последния самостоятелен войник – реагират като участници в отбор с обща цел. Резултатът е, че разкъсването на частите вследствие на недоумение или неправилни заповеди и всичко друго, което може да обърка бойния план поради лошо стечения на обстоятелствата, вече няма да съществува. Не само това – и най-нисшият чин ще е готов да

заеме мястото на по-висшия, защото ще притежава деветдесет на сто от знанията на началника си.

Арвид подсвирна леко в знак на одобрение. Останалите офицери го погледнаха. С изключение на Клетус, той беше единственият непрактикуващ дорсайски офицер. Арвид се смути.

– Това е революционно виждане – отбеляза Тоска Арас. – Повече от революционно, ако се получи и на практика.

– Трябва – отвърна Клетус. – Цялата ми схема за стратегия и тактика е основана върху единици, които ще действат по тези правила.

– Е добре, ще видим. – Арас вдигна от скута си дебелото ръководство, което Клетус беше раздал след вечеря на всекиго от тях. – В моя случай ще се наложи старото куче да се научи на нови номера. Надявам се да ме извините, господа, но отивам да си уча домашното.

Той им пожела лека нощ и излезе, давайки тон за общо разотиване. Ичан остана, също и Арвид, който се извини за изсвирването.

– Виждате ли, сър – призна той честно пред Клетус, – изведнъж всичко ми стана ясно, съвсем ненадейно. Преди не го осъзнавах. А сега виждам как всичко идва на място.

– Чудесно – възкликна Клетус. – За теб половината от процеса на обучение е завършил.

Арвид излезе. Остана само Ичан.

– Ти виждаш ли вече цялостната картина? – попита го Клетус.

– Така мисля. Но не забравяй, че вече шест месеца съм заедно с теб и съм запознат с по-голямата част от идеите в твоето ръководство.

Той посегна към подноса на масичката до неговия стол и замислено си наля малко уиски.

– На твоето място не бих очаквал много в началото – продължи, отпивайки. – Всеки военен е малко консервативен. Това е заложено в природата ни. Но те ще го преодолеят, Клетус. Да си дорсаец вече ще означава много повече.

Той се оказа прав. Една седмица след началото на програмата за обучение на офицерите всички, които бяха в трапезарията онази нощ, знаеха ръководството наизуст. Все още обаче не им беше станало втора природа. Клетус раздели офицерите между тях шестимата, на групи от по десетина души и подготовката започна.

Той пое класа, наречен от него „Релаксация“, и започна курса, който щеше да научи тези офицери да проникват до демонстрирания от него на стадиона допълнителен източник на енергия. Първият му клас се състоеше от шестимата от трапезарията. Ичан също беше сред тях,

въпреки че имаше вече някаква представа за техниката. През последните няколко месеца Клетус беше започнал да ги обучава двамата с Мелиса и те показваха забележим напредък. Предложението да се включи в класа беше на Ичан – и Клетус го одобри. Искаше да послужи за пример на останалите, че и някой друг може да постигне необикновени физически резултати.

Клетус започна урока непосредствено преди обед, след изпълнена с физически упражнения програма. Бяха изтощени и малко гладни след дългите часове, изминали от закуската. Накратко, бяха в състояние за максимална възприемчивост.

Клетус ги нареди зад една стоманена греда, закрепена на две колони на височината на раменете.

– Добре – обърна се той към тях. – Искам всички да застанете на десния си крак. Можете да се опрете с върха на пръстите на ръцете о гредата, за да пазите равновесие, но няма да поставяте левия си крак на земята докато не ви кажа.

Позата им беше малко смешна и на някои лица се появиха усмивки, но те бързо изчезнаха, след като кракът им започна да отмалява. Когато стана направо болезнено да издържат цялата си тежест върху мускулите на единия крак, Клетус им каза да го сменят и да прехвърлят тежестта върху левия крак, оставайки в това положение, докато мускулите на бедрото и прасеца се разтреперят. След това отново и отново ги караше да сменят краката, като всеки път скъсяваше интервалите, защото започнаха да се изморяват по-бързо. Много скоро бяха толкова изтощени, сякаш бяха прекарвали на легло седмици наред.

– Така, а сега – каза им Клетус бодро – искам да застанете с главата надолу на ръце, като ги опънете хубаво. За равновесие този път можете да подпрете краката си в гредата.

След като всички изпълниха, той им даде нова заповед.

– Вдигнете едната си ръка от земята. Задръжете се само върху другата.

И ги накара да сменят ръцете. Само че този път те се изморяваха за броени секунди. Много скоро прекрати упражнението и мъжете се търкулнаха на земята, напълно изтощени.

– А сега легнете по гръб, опънете краката, ръцете отстрани. Изобщо наместете се удобно. Очите към небето.

Те го изпълниха. Клетус се разхождаше бавно напред-назад пред тях.

– Искам просто да лежите и да се отпуснете, докато ви говоря.

Гледайте небето... – То беше високо, ясносино, с няколко мързеливо носещи се по него облачета. – Концентрирайте се върху ръцете и краката си сега, след като са облекчени от товара на телата ви. Помислете, че и вие, и те лежите върху земята и тя ви крепи, и ѝ бъдете благодарни. Почувствайте колко отпуснати и тежки са ръцете и краката ви след работата, която трябваше да вършат. Кажете си колко натежали и отпуснати са те. Продължавайте да си го повтаряте наум и гледайте небето. Почувствайте колко тежко и отпуснато е цялото ви тяло върху земята под вас. Как се отпускат мускулите на врата, на челюстите, на лицето и дори на кожата на главата ви. Повтаряйте си колко са отпуснати всички ваши части и продължавайте да гледате небето. Аз ще ви говоря, но вие не ми обръщайте внимание. Насочете цялото си внимание към това, което усещате, и към небето...

Той продължи да говори и да крачи напред-назад. След малко мъжете с изтощени крайници, успокоени от отпуснатата си поза и от бавното движение на облаците, унесени от непрестанния, приятен, монотонен звук на гласа му, престанаха да обръщат внимание на смисъла на думите. Той просто си говореше. За Арвид, лежащ в единия край на редицата, гласът на Клетус беше станал така далечен, както и всичко останало. Легнал по гръб, той не виждаше нищо друго освен небето. Като че ли планетата под него не съществуваше, с изключение на мекия натиск в гърба му. Облаците се движеха бавно в синия безкрай и му се струваше, че се носи заедно с тях...

Побутване по крака го върна внезапно и рязко на земята. Над него се усмихваше Клетус.

– Добре – каза му той със същия непроменен, нисък глас, – ставай и отиди там.

Арвид го послуша, надигна се тежко и отиде до мястото, което му посочиха. Останалите бяха все още на земята и Клетус им говореше. След това видя как той спря пред краката на Дейвид Ап Морган и го бутна по дясната подметка.

– Е, Дейвид – Клетус не промени скоростта на говора и тона си, – ставай и отиди при Арвид, ей там.

Очите на Дейвид, до този момент затворени, трепнаха и се отвориха. Той се изправи и отиде при Арвид. Дватама наблюдаваха как всички бяха събудени тихо и накрая само Ичан остана да лежи на тревата с отворени очи.

Клетус рязко престана да говори и се подсмихна.

– Хайде, Ичан. Няма смисъл да се опитвам да те приспя. Ставай и

се присъедини към другите.

Ичан стана. Целият клас, отново на крака, погледна към Клетус.

– Идеята – каза той с усмивка – не е да заспите. Но засега няма да мислим за това. Колко от вас почувстваха, че се понесат във въздуха, преди да заспят?

Арвид и още трима вдигнаха ръка. Ичан беше сред тях.

– Това е за днес. Утре ще опитаме без предварително изморяване на мускулите. Но искам, като се приберете в квартирите си, всички да опитате да направите същото поне три пъти до сутринта. Ако предпочитате, можете и да заспите. Ще се събера утре отново тук, на същото място и по същото време.

През следващите няколко сеанса Клетус работи с класа си, докато всички успяха да стигнат до състояние на носене във въздуха, без да заспават. След това той ги въведе в по-лесни начини за самоконтрол на болка и на самото тяло. Когато усвоиха и това, започнаха да учат същото, но не от отпуснато и неподвижно положение, а в движение – първо ги научи да постигат състояние на носене, стоейки прави, сетне докато вървят бавно и ритмично и накрая при каквато и да е дейност. След всичко това за тях оставаше само да усвоят как да използват състоянието на транс за самоконтрол в най-различни ситуации. Така подготвени, той ги изпрати да обучават останалите офицери, които пък от своя страна щяха да предадат знанията си на хората под тяхна команда.

Изминаха близо три месеца и офицерите бяха напреднали дотолкова, че можеха да предадат поне физическата част от тренировката си на останалите части. Беше необходимо да попълнят състава си с редници и сержанти, а също и с няколко офицери, които да заместят отпадналите при подготовката.

По същото време Клетус получи дебел плик с изрезки от вестници от една агенция на Земята, чиито услуги беше потърсил, преди да напусне Бакхала. Сам в кабинета на Ичан, той отвори плика и разпръсна изрезките, подреждайки ги по хронологичен ред.

Историята, която те разказваха, беше доста проста. Коалицията, подтикната от няколко ключови речи на самия Дау де Кастрис, възнамеряваше да предизвика вълна от протести изобщо срещу наемните части в новите светове и срещу дорсайците по-специално.

Клетус прибра изрезките обратно в плика и го постави в шкафа, където държеше личната си кореспонденция. Излезе на терасата – там седеше Мелиса и четеше.

В тези дорсайски планини лятото беше в разгара си. Слънцето

клонеше към залез в късния следобед. Той остана за момент неподвижен, загледан в нея, а тя не подозираше, че я наблюдава. На ясната слънчева светлина лицето ѝ изглеждаше спокойно и някак по-узряло, отколкото си го спомняше от Бакхала.

Мелиса вдигна поглед при звука на стъпките му. Очите ѝ леко се разшириха, като забеляза колко сериозно я гледа. След минута той проговори:

– Ще се омъжиш ли за мен, Мелиса? Синевата на очите ѝ беше дълбока като самата Вселена. И отново, също както в болницата в Бакхала, нейният поглед като че ли разкъса защитната стена, която опитът му в живота и с хората го беше принудил да си изгради. Преди да отговори, тя дълго го гледа.

– Ако наистина ме искаш, Клетус – каза накрая.

– Искам те – отговори той.

И той не лъжеше. Но докато защитната стена отново заставаше на мястото си, въпреки че погледът му не се промени, една част от мозъка му хладнокръвно му припомни, че оттук нататък щеше често да му се налага да лъже.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Сватбата беше насрочена за след две седмици. Като видя, че работата може да продължи и без него, Клетус реши да отдели време да отиде до Кълтис и до Бакхала. Искаше да се срещне с Мондар. Смяташе да предприеме едно още по-далечно пътуване до Нова Земя, за да потърси работа за новоподготвените дорсайци.

В Бакхала Мондар му даде прекрасна вечеря в личната си резиденция. Още на масата, Клетус запозна екзота с новините. Той го слушаше с интерес, който видимо се засили, когато Клетус навлезе в подробностите около специалната подготовка за самоконтрол на офицерите и хората под негова команда. Като приключиха с вечерята, излязоха на една от многобройните тераси да продължат разговора си под нощното небе.

– Това трябва да е Мар, планетата-сестра на Кълтис. – Клетус посочи една жълтеникава звезда ниско на хоризонта, докато стояха, извърнали погледи нагоре, галени от топлия бриз. – Разбрах, че и там имате не съвсем малка колония.

– О, да – отвърна замислено Мондар, гледайки към звездата.

– Жалко, че не са свободни от влиянието на Коалицията и Съюза, както сте вие, след като изчезна проблемът с новоземляните.

Мондар отмести погледа си от звездата, обърна се към Клетус и се усмихна.

– Предлагаш ни да наемем твоята нова бойна единица, за да отблъснем Коалицията и Съюза ли? – каза той с лека насмешка в гласа. – Клетус, благодарение на теб вече сме изтощени финансово. Освен това против нашата философия е да замисляме целенасочено покоряване на други хора и територии. Не би трябвало да ни предлагаш подобно нещо.

– Не го и правя. Предлагам ви само да построите силова електроцентра на северния полюс на Мар.

В тъмнината Мондар впери погледа си в Клетус.

– Силова електроцентра ли? – повтори той бавно след кратка пауза. – Клетус, каква нова дяволия си намислил?

– Не е точно така. По-скоро елементарно проучване как стоят нещата на Мар – икономически и т.н. Влиянието на Коалицията и Съюза върху колонии във всички нови светове е ограничено в икономически граници. Тук те могат и да изпуснат контрола. Но са силни на Мар, на Фрийланд и Нова Земя в системата на Сириус, на Нютон и Касида и

дори в известна степен на по-младите стари светове в Слънчевата система като Марс и Венера. Всъщност може да се каже, че те прекалено са се разпрострели. Рано или късно ще започнат да се пукаат по шевовете. И първият, който ще се пропука, ще бъде Съюзът, защото е инвестирал повече човешка сила и пари в новите колонии, отколкото Коалицията. Когато единият затъне, оцелелият ще поеме колониите, останали от другия. Вместо два големи октопода, разпрострели пипала върху всички нови светове, ще има един, но двойно по-голям. Вие едва ли искате да стане това.

– Не – промълви Мондар.

– Тогава във ваш интерес е да се погрижите на някои светове като Мар нито Коалицията, нито Съюзът да вземат връх. След като ние се справихме с Нова Земя и вие поканихте хората на Съюза да си отидат, те се разпръснаха навсякъде – запушвайки дупки, където положението ставаше опасно. Коалицията, от друга страна, оттегли своите хора от Нова Земя. Те не бяха толкова много, колкото на Съюза, но не бяха и съвсем малко. Прехвърлиха ги на Мар. Резултатът е, че сега там Коалицията е има преднина пред Съюза.

– И ти предлагаш да наемем няколко от тези твои нови дорсайци и да направим на Мар това, което направи ти тук? – Мондар му се усмихна малко скептично. – Нима не казах току-що, че философията на екзотите смята за недопустимо да подобряваме положението си чрез завладяване или по какъвто и да е друг насилствен начин? Имperiите, създадени със сила и оръжие, са изградени върху пясък, Клетус.

– В такъв случай пясъкът под Римската империя ще да е бил доста добре утъпкан. Както и да е, аз нямам предвид това. Предлагам ви да изградите електростанция. Вашата колония на Мар обхваща субтропическата част на единствения голям континент там. Със станцията на Северния полюс вие не само ще засилите влиянието си в субарктическите области, но ще можете да продавате енергия на всички колонии между Мар и станцията. Вашето завладяване на планетата, ако изобщо може да се говори за такова, ще бъде напълно миролюбиво и на икономическа основа.

– Тези малки колонии, за които споменавах – отбеляза Мондар, наклонил леко глава на една страна и наблюдавайки с крайчеца на сините си очи Клетус, – са всички под влиянието на Коалицията.

– Още по-добре. Коалицията едва ли би могла да си позволи да им предложи конкурентна електростанция.

– А ние как ще си го позволим? Клетус, Клетус, ти май вярваш, че

ние, екзотите, сме направени от пари.

– Ни най-малко. Няма да ви се наложи да влизате в други разходи, освен за първоначалния труд по започване на станцията. Сигурно ще можете да сключите лизингов договор за закупуване на техниката и на специалисти за работа в станцията.

– С кого? – попита Мондар. – С Коалицията? Или със Съюза?

– Нито с едните, нито с другите – отвърна бързо Клетус. – Изглежда, че забравяш за съществуването на още една колониална група тук, на новите светове, която по всичко личи, е просперираща.

– Имаш предвид научните колонии на Нютон? Те са на другия край на философския спектър. Привърженици са на малките общества с възможно най-минимални контакти с околния свят. Ние държим на индивидуализма над всичко останало и основната цел на съществуването ни е грижата за цялото човечество. Страхувам се, че между нас и нютонианците съществува естествена антипатия. – Мондар въздъхна леко. – Съгласен съм, че би трябвало да намерим начин за преодоляване на подобни емоционални бариери между нас и другите човешки раси. Но те съществуват и освен това нютонианците не са в по-добро финансово състояние от нас. Защо биха ни дали кредит, техника и висококвалифицирани специалисти?

– Защото съществува вероятност подобна електростанция да възвърне вложенията им с изключително добра печалба, когато лизингът се разрасне и вие откупите дела им – отвърна Клетус.

– Без съмнение. Но капиталовложението продължава да е все така голямо за хора в тяхното положение. Един човек със среден доход едва ли би се впуснал в такава рискована и далечна авантюра. Той ще остави това на по-богатия, който може да си позволи и да загуби – освен ако не е глупак. А тези нютонианци може да са всичко друго, но не и глупаци. Те дори няма да поискат и да чуят.

– А може и да поискат, ако предложението се направи по съответен начин. Помислих си, че и аз мога да им спомена нещо по този въпрос, стига вие да ме упълномощите, разбира се. Тръгнал съм затам – да видя дали няма да пожелаят да наемат някои от новоподготвените ни части.

За секунда Мондар го изгледа втренчено, очите му се присвиха.

– Аз съм напълно сигурен, че в цялата Вселена не би се намерила причина, с която да успееш да ги убедиш. Но ние ще имаме голяма облага, ако това стане. Пък и няма да загубим нищо с твоя опит. Ако искаш, ще говоря с моите приятели екзоти както за проекта, така и за преговори с нютонианците за техника и специалисти.

– Чудесно. – Клетус се обърна към къщата. – В такъв случай ще си приготвя багажа. Трябва да направя проверка на дорсайския полк тук и да установя система да започнем да ги връщаме на части на Дорсай за новата подготовка. Искам да тръгна за Нютон в края на седмицата.

– Дотогава ще ти предам нашия отговор – каза Мондар и го последва. Когато влязоха заедно в къщата, той погледна любопитно Клетус. – Да си призная, не виждам каква полза ще имате вие от това.

– Пряко, не – отвърна Клетус. – Не и дорсайците – ние, дорсайците, трябва да свикна да казвам. Но нали ти самият веднъж ми каза, че всичко, което придвижва човечеството напред и нагоре, ви приближава към вашата далечна цел?

– Ти си заинтересуван от нашите далечни цели? – попита Мондар.

– Не. От моята собствена. Но в този случай се покриват.

Той прекара следващите пет дни на Бакхала, запознавайки офицерите със своята програма за тренировки на Дорсай. Покани тези, които искаха да се върнат и да се включат в нея, както и хората им. Остави им един прост план за въртене на частите, според който неговите подготвени мъже щяха да заемат мястото на онези, които искаха да започнат тренировки.

Реакцията на дорсайците в Бакхала беше ентузиазизирана. Повечето от тях познаваха Клетус от победата над Нова Земя. Поради това можеше да използва още по-добре заема от екзотите, защото не му се налагаше веднага да търси работа на подготвените дорсайци, а ги използваше за заменяне на другите мъже, които искаха да се включат в тренировките. Междувременно непрестанно увеличаваше броя на дорсайците, подготвени за неговите собствени цели.

В края на седмицата се качи на един кораб за Нютон, носейки със себе си пълномощията на екзотите. Те му даваха свобода да обсъди с Управителния съвет на Нютон въпроса за силова електроцентра на Мар.

С предварителна размяна на писма му беше насрочен приеман час при председателя на съвета в деня на пристигането му в Беле, най-големия град и в действителност столица на Организацията на напредналите общества. Така наричаха себе си колониите от технически и научни емигранти на Нютон. Председателят беше слаб, почти плешив младолик мъж в средата на петдесетте, чието име беше Артур Уалко. Той посрещна Клетус в голям, чист и някак стерилен кабинет във висока сграда, не по-малко модерна от тези на Земята.

– Не съм сигурен, че има за какво да говорим, полковник – каза

Уалко, след като двамата се настаняха от двете страни на едно бюро, върху което нямаше нищо друго, освен пулт за управление в средата. – ОНО се радва на добри взаимоотношения с всички по-изостанали колонии в този свят.

Разговорът започна като класически шахматен гамбит, кралска пешка за кралска пешка. Клетус се усмихна.

– В такъв случай информацията ми е била погрешна. – Той отмести стола си назад с намерение да стане. – Извинете ме, аз...

– Не, не, седнете. Моля ви, седнете! – бързо изрече Уалко. – След като сте изменили целия този път, поне мога да чуя какво имате да ми кажете.

– Но ако не мислите, че има смисъл да го чуете... – продължи да настоява Клетус, обаче Уалко го прекъсна с махване на ръка.

– Настоявам. Седнете, полковник. Разкажете ми. Както вече казах, в момента тук нямаме нужда от вашите наемници. Но всеки предвидлив човек знае, че няма нищо невъзможно на този свят. Освен това писмата ви възбудиха интереса ми. Вие твърдите, че сте направили наемниците си много по-ефикасни. Да ви кажа истината, не разбирам как отделният човек може да окаже някакво влияние върху военната единица при съвременните условия за водене на война. И какво от това, че отделният ви войник е по-ефикасен? Той продължава да е само пушечно месо, нали?

– Не винаги – отвърна Клетус. – Понякога той е човекът зад оръдието. Особено за наемниците тази разлика е много важна и затова повишаването на ефективността също е съществено.

– О? И как по-точно? – Уалко повдигна нагоре тънките си, все още черни вежди.

– Защото наемниците не се захващат с работа, за да ги убият. Тяхната цел е да печелят, без да бъдат убити. По-малко жертви, по-голяма печалба – както за наемника, така и за работодателя.

– Как така и за работодателя? – Погледът на Уалко се изостри.

– Един работодател на наемници е в същото положение като всеки друг бизнесмен, който иска да му се свърши работата. Ако сумата, която трябва да заплати за това, надхвърля печалбата, за него ще бъде по-добре да остави работата несвършена. От друга страна, ако сумата е по-малка от вероятната печалба, да се свърши работата би било по-правилното решение. Това, което искам да кажа, е, че с по-ефективни наемници военните действия, които преди не са били печеливши, сега могат да станат. Да предположим например, че има спорна територия с такива ценни полезни изкопаеми като антимон...

– Като антимоновите мини в колонията Броза, които брозаните откраднаха от нас – прекъсна го Уалко.

Клетус кимна. – Щях да го спомена. Това са много ценни мини сред блата и гори, които се простират на стотици мили във всички посоки без нито един град наблизо. Те се обработват от западна колония от ловци, трапери и фермери. Тя притежава тези мини с помощта на войски, осигурени ѝ от Коалицията – същата Коалиция, която взема своя пай от високата цена, дето сте принудени да плащате на брозаните за антимона.

Клетус млъкна и многозначително погледна Уалко. Лицето на председателя беше потъмняло.

– Тези мини бяха открити и разработени от нас върху земя, която купихме от брозаните. Коалицията дори не се опитва да прикрие факта, че тя подтикна брозаните да ги конфискуват. Това си беше чисто пиратство. – Уалко стисна челюсти и погледна през бюрото към Клетус. – Избрахте интересен пример. Да приемем само на теория, че ние проявим интерес към разходите и спестяванията, които могат да се получат от ефикасността на вашите дорсайци специално за този случай.

Една седмица по-късно Клетус пътуваше обратно за Дорсай с тримесечен договор за наемане на две хиляди войници и офицери. На връщане спря в Бакхала на Кълтис за да информира екзотите, че заемът им започва да дава резултат.

– Поздравления – каза му Мондар. – Уалко има репутация на човек, с когото много трудно се върши работа. Срещна ли големи трудности, докато го убедиш?

– Нямахме нужда да го убеждавам – отговори Клетус. – Преди да му пиша за пръв път, се запознах с положението на Нютон, що се отнася до несправедливостта му. Мините за антимон, които са основният източник на тази суровина за Нютон, се оказаха много подходящи. В писмата си след това се спрях на всички аспекти и предимствата на нашите части при новата им подготовка, които биха били чудесни за подобна ситуация, но без да споменавам мините за антимон в Броза. Естествено, той трудно би се въздържал да не използва информацията, която му дадох, точно за този случай. Мисля, че беше решил да ни наеме, за да върнем мините им, още преди да се срещнем. Ако аз не бях повдигнал въпроса, той щеше да го стори.

Мондар поклати глава със сдържана усмивка на възхищение. – Ти възползва ли се от това благоприятно развитие, за да обсъдиш плана за станция на Мар?

– Да. Вие трябва да изпратите представител, за да подпише окончателните документи, и сами ще се убедите, че умира от желание да сключи този договор.

Усмивката изчезна от лицето на Мондар.

– Искаш да кажеш, че се интересува сериозно? – невярващо го попита Мондар. – Интересува се от ситуация, в която те ще вложат толкова техника и професионално обслужване, само заради някаква печалба в далечна перспектива?

– Той не само е заинтересуван. Ще видите, че е решен да не изпусне на никаква цена този шанс. Това ще ви даде възможност да наложите вашите условия.

– Не мога да повярвам! – Мондар го гледаше втренчено. – Как, в името на вечността, си успял да го постигнеш?

– Не беше толкова трудно. Както ти самият каза, човекът обича да се пазари – но само от позицията на сила. След като разговорът ни за дорсайците беше приключен, аз се изпуснах, че съм тръгнал към Земята, където ще използвам семейните си връзки, за да ви издействам средства от Съюза за изграждане на силова електростанция на Мар. В първия момент той се интересува от идеята да получи подобна помощ от Съюза и за Нютон. Но след това случайно споменах каква финансова печалба ще реализира Съюзът след време в замяна на помощта си и това като че ли го накара да се замисли.

– Да – промърмори Мондар, – апетитите на нютонианците за кредит са известни.

– Точно така – продължи Клетус. – След като се издаде, знаех, че ще се хване на въдицата. Продължих да го подтиквам, докато накрая той сам не намекна, че неговата Организация на напредналите общества може да се интересува. Тоест да участва с малка част, например двадесет процента, от техниката или равностойна сума квалифициран персонал в замяна на петгодишна ипотека върху собственост тук, на Бакхала.

– Така ли? – Мондар се замисли. – Това не е малка цена, разбира се, но като се има предвид, че практически не съществуват шансове да получат каквито и да са пари от Съюза...

– Точно това му казах и аз – прекъсна го Клетус. – Цената беше прекалено висока, дори недопустима. Всъщност се изсмях в лицето му.

– Ти си направил това? – Чертите на Мондар се изостриха. – Клетус, не си постъпил много умно. Подобно предложение от председателя на Съвета на Нютон...

– Не е реалистично, както откровено му заявих и аз. Нямах

намерение да ви донеса предложение, което със скъперничеството си е почти обидно. Все пак, казах му, имам задължения към моите дорсайци да поддържам добри отношения с правителствата на всички колонии в независимите светове. А и започвам да изпитвам съмнения, че изобщо споменах пред него за това. Всъщност съм упълномощен да говоря само с моите роднини и познати на Земята.

– И той се хвана? – Мондар се вторачи в Клетус.

– Не само се хвана, но се извини и коригира предложението си с друго, по-реалистично. Казах му, че продължавам да се чувствам неудобно от цялата тази история. Той обаче продължи да наддава, докато накрая изяви желание да осигури цялата необходима техника плюс специалистите за сондажа и за пускане в действие на станцията. Най-сетне се съгласих – неохотно! – да ви предам това съобщение, преди да отида на Земята.

– Клетус! – Очите на Мондар блестяха. – Ти си успял!

– Не съвсем. Все още оставаше онзи въпрос – че нютонианците искат като гаранция собственост на Бакхала в допълнение към ипотеката върху самата станция. Трябваше да си тръгна рано сутринта на следващия ден, затова, преди да отпътувам, му изпратих бележка, че след като съм обмислил отново всичко през нощта и след като няма никакви съмнения, че Съюзът с най-голяма радост ще осигури финансирането само с ипотека върху самата станция, аз съм решил да отхвърля неговото предложение и направо да замина за Земята.

Мондар си пое бавно въздух.

– С такова предложение в ръцете си – ако не беше екзот, в думите му щеше да прозвучи горчивината – и така да блъфираш! – Нямахме какво блъфиране. Човекът вече беше решил да участва в проекта на всяка цена. Вярвам, че бих могъл да получа и повече от него, ако не бях посочил предварително границите, в които щеше да участва Съюзът. Така че сега остава само да изпратите там някой да подпише документите. – Можеш да не се съмняваш, че ще го направим, без да губим време – отговори Мондар и поклати глава. – Ще сме ти задължени за това, Клетус. Предполагам, че знаеш. – Тази мисъл е малко необичайна – отбеляза трезво Клетус. – Но аз се надявам, че между екзотите и дорсайците съществуват по-солидни причини за взаимно подпомагане, отколкото просто някакви услуги.

Осем дни по-късно той се върна на Дорсай и намери трите хиляди войници, за които беше изпратил съобщение от Нютон, мобилизирани и готови за отпътуване. От тях само около петстотин бяха преминали

новата подготовка. Останалите бяха добри наемни части от планетата, но без специалната подготовка на Клетус. Това обаче беше без значение. Според плановете му те само щяха да ги придружават.

Преди да тръгне с тях за Нютон, трябваше да се състои сватбата му с Мелиса. Преговорите го бяха забавили. Ето защо успя да пристигне четиридесет и пет минути преди определения час. Преди това им съобщи, че ще бъде навреме за церемонията, ако ще и да пътува на стоп с междузвездни кораби. Но още първите новини, с които го посрещнаха, му дадоха да разбере, че цялото това бързане е било напразно.

– Тя каза, че е променила решението си, това е всичко – изрече Ичан с нисък глас. Над приведените му рамене Клетус забеляза капитана на неговия полк нови дорсайци заедно с другите гости, които хапваха и пийваха в сенчестата трапезария, без да имат представа за неочакваните, драстични промени. Това бяха приятели на Ичан и новите приятели и офицери на Клетус. Сред наемниците лоялността се печелеше трудно, но веднъж спечелена, беше непоколебима. Приятелите на Клетус бяха с един или двама повече от приятелите на Ичан. Самият Клетус беше определил списъка на гостите по този начин.

– Тя каза, че нещо не е наред – безпомощно продължи Ичан – и че трябва да те види. Не мога да я разбера. Мисля, че я разбирах, преди Де Кастрис... – той млъкна. Раменете му се приведоха под униформената куртка. – Но вече не.

– Къде е? – попита Клетус.

– В дъното на градината, зад храстите до лятната къща.

Клетус се обърна и излезе през френския прозорец на трапезарията. След като се скри от погледа на Ичан, заобиколи и отиде на паркинга при колата, с която беше прелетял от Форали.

Извади багажа си и го отвори. Вътре бяха пистолетът и коланът му. Закопча колана на кръста си, отказа се от лъскавия кожен кобур. После се върна в градината. Намери я там, където беше казал Ичан. Стоеше с гръб към него, облегната на перилата, вперила поглед в далечните планини. При изскърцването на ботушите му по дървения под на лятната къща се обърна. – Клетус! – Изражението и цветът на лицето ѝ бяха съвсем нормални, само около устните ѝ имаше някаква твърдост. – Татко ти е казал, нали?

– Да. Би трябвало да си вътре и да се приготвяш. Тъй като няма да има промяна в това, което бяхме решили.

Очите ѝ леко се разшириха. В тях се промъкна нерешителност.

– Да се приготвям? Клетус, нали си бил в къщата? Каза, че си

говорил с татко.

– Говорих.

– Тогава... – тя го погледна напрегнато. – Клетус, нима не си разбрал? Има нещо погрешно във всичко това. Не знам точно какво не е наред, но нещо не е. Аз няма да се омъжа за теб.

Клетус я гледаше. Тя отвърна на погледа му и лицето ѝ се промени. Върху него се появи изражение, което беше виждал само веднъж преди – когато се измъкна жив от канавката, в която се преструваше на умрял след нападението на партизаните от Нова Земя.

– Ти не би... могъл – започна тя, а гласът ѝ едва се чуваше. След това стана по-твърд. – Ти не можеш да ме принудиш да се омъжа за теб.

– Ще отложим замалко церемонията.

Мелиса невярващо поклати глава.

– Нито един дорсайски свещеник няма да ме омъжи против моето съгласие!

– Нашият батальонен свещеник ще го направи, ако му заповядам.

– Ще бракосъчетае дъщерята на Ичан Кан? – избухна тя внезапно. – И предполагам, че моят баща просто ще си седи и ще гледа как ще стане това?

– Надявам се – съвсем искрено отвърна Клетус, бавно и с такова многозначително наблягане на всяка дума, че лицето ѝ за момент промени цвета си, кръвта се оттегли от него и тя ужасно пребледня.

– Ти... – гласът ѝ изневери. Дете на наемен войник, тя беше забелязала, че мъжете, обвързани по някакъв начин с Клетус, бяха повече от хората, свързани с баща ѝ. Но очите ѝ, вперени в него, все още не можеха да повярват. Те шареха по лицето му за доказателства, че това, което виждаше, не е истинският Клетус.

– Но ти не си такъв! Ти не би могъл... – гласът ѝ отново изгуби сила. – Та баща ми ти е приятел!

– А ти ще станеш моя жена – отговори Клетус.

За пръв път погледът ѝ попадна върху оръжието, закрепено на кръста му без кобур.

– О, Господи! – Тя закри лице с двете си ръце. – А аз си мислех, че Дау е жесток! Няма да отговоря! Когато свещеникът ме попита дали ще те взема за съпруг, ще кажа не!

– Надявам се, че няма да го направиш – заради Ичан.

Ръцете ѝ паднаха от лицето. Тя застана като сомнамбул, с отпуснати покрай тялото ѝ ръце.

Клетус направи крачка, хвана ръката ѝ и я поведе,

несъпротивляваща се, обратно – през градината, през френските прозорци, в трапезарията. Ичан беше все още там. Когато влязоха, той се обърна бързо, остави чашата, която държеше, и пристъпи към тях.

– Ето ви и вас! – Изостреният му поглед се закова върху дъщеря му. – Мели! Какво има?

– Нищо – отговори Клетус. – Оказва се, че няма проблеми. Ще се оженим.

Погледът на Ичан се прехвърли бързо към Клетус.

– Така ли? – Очите му се сблъскаха за момент с неговите, сетне отново се върнаха към Мелиса. – Това вярно ли е, Мели? Всичко наред ли е?

– Всичко е чудесно – потвърди Клетус. – По-добре кажи на свещеника, че сме готови.

Ичан не помръдна. Очите му се спуснаха надолу и се втренчиха многозначително в оръжието на хълбока на Клетус. Погледна го отново, след това Мелиса.

– Чакам да го чуя и от теб, Мели – каза бавно Ичан. Очите му бяха сиви и твърди като гранит. – Ти все още не си ми казала, че всичко е наред.

– Наред е – изрече тя през свитите си безцветни устни. – Нали идеята да се омъжа за Клетус беше твоя, татко?

– Да – отвърна Ичан. По лицето му не се забеляза промяна, но през него като че ли премина нещо, което изтри всички емоции, оставяйки го спокоен и целенасочен. Той направи крачка напред, застана почти между тях и погледна в лицето на Клетус само от няколко сантиметра разстояние. – Но може би съм направил грешка.

Дясната му ръка се отпусна почти несприлюдено върху ръката на Клетус, която държеше Мелиса за китката, и то така, че да може да счупи палеца му.

Клетус постави с леко движение другата си ръка върху оръжието.

– Недей – каза той меко на Ичан.

И двамата бяха опасно спокойни. За момент в стаята не се усещаше никакво движение. След това Мелиса възкликна: – Не! – Тя се вмъкна между тях със сила – с лице към баща си, с гръб към Клетус, който продължаваше да стиска ръката ѝ, сега зад гърба ѝ. – Татко! Какво ти става? А аз си мислех, че ще бъдеш щастлив, защото все пак решихме да се оженим!

Клетус освободи ръката ѝ. Раменете ѝ рязко се повдигаха от дълбокото ѝ дишане. За момент Ичан я погледна неразбиращо, а сетне в очите

му се промъкна недоумение и недоверие.

– Мели, помислих си... – гласът му се пречупи и замря.

– Помислил си? – извика рязко Мелиса. – Какво, татко?

Той я погледна разколебано.

– Не знам! – избухна накрая той. – Не мога да те разбера, момиче!

Изобщо не те разбирам!

Той се извърна и отиде до масата, където беше оставил питието си. Надигна го и го пресуши.

Мелиса отиде при него, за секунда постави ръка върху раменете му и допря глава до неговата. След това се върна при Клетус и го хвана със студената си ръка. Погледна го с очи, които изглеждаха невероятно дълбоки, но без гняв и съжаление.

– Да вървим, Клетус – каза тихо тя. – По-добре да започваме.

Едва след няколко часа успяха да останат сами. Гостите ги бяха изпратили до вратата на спалнята в новата къща на Греъм и чак когато вратата се затвори, ехото на смеха и бодрите им гласове остана зад тях.

Мелиса се отпусна изтощена на края на голямото легло. Погледна Клетус, който все още стоеше прав.

– А сега ще ми кажеш ли какво става? – попита тя.

Той отвърна на погледа ѝ. Моментът, от който се страхуваше, когато ѝ направи предложение, беше настъпил. Събра кураж.

– Това ще бъде женитба само по документи. След две години ще можеш да я анулираш.

– Тогава защо изобщо се ожени за мен? – попита тя все още без обвинение или гняв. – Де Кастрис ще се върне в новите светове през следващите месеци. Преди това ще те покани на Земята. Омъжвайки се за мен, ти губиш земното си гражданство. Сега си дорсайка. Не можеш да отидеш – освен ако не анулираш женитбата и не подадеш молба за гражданство. А няма да можеш да направиш това, без да обясниш на Ичан, че те принудих да се омъжиш за мен. С всички последици – същите, които те накараха да се омъжиш днес за мен. – Никога не бих ви оставила да се убиете един друг. – Гласът ѝ прозвуча странно.

– Зная. Така че ще се наложи да изчакаш две години. След това ще бъдеш свободна.

– Но защо? Защо го направи?

– Ичан щеше да те последва на Земята. На това разчита Дау. А аз не мога да го позволя. Имам нужда от Ичан за това, което трябва да направя.

До този момент я беше гледал, но сега очите му се отместиха.

Погледна през високия прозорец в другия край на спалнята към планинските върхове, леко замъглени от следобедния дъжд, който след няколко месеца щеше да се превърне в сняг.

Дълго време тя не проговори.

– Тогава – каза накрая Мелиса – ти никога не си ме обичал?

Той отвори уста да отговори, но в последния миг, независимо от решителността му, устните му произнесоха други думи:

– Нима някога съм го казвал? – Обърна се и излезе от стаята, преди тя да успее да каже нещо.

От другата страна на затворената врата не се чу никакъв звук.

ДВАДЕСЕТ

На следващата сутрин Клетус се зае да организира контингента подготвени и все още неподготвени дорсайци, с които щеше да замине за Нютон. Няколко дни по-късно в кабинета му във Форали влезе Арвид и му съобщи, че е пристигнал нов емигрант на Дорсай, офицер-новобранец, който иска да говори с него.

– Мисля, че си го спомняте, сър – Арвид го погледна мрачно. – Лейтенант Уйлям Атайър, бивш офицер от Експедиционния корпус на Съюза в Бакхала.

– Атайър? – повтори Клетус. Избута настрани документите върху бюрото. – Нека влезе.

Арвид излезе от кабинета. Няколко секунди по-късно Бил Атайър, когото Клетус беше видял за последен път пиан в чакалнята на градската автобусна станция в Бакхала, застана колебливо на вратата. Облечен беше в кафявата униформа на дорсайски новобранец, като на мястото на лейтенантските му пагони имаше отличителен знак на офицер в изпитателен срок.

– Влез и затвори вратата след себе си.

Атайър го послуша и пристъпи по-навътре в стаята. – Много мило, че ме приехте, сър – каза той бавно. – Сигурно никога не сте предполагали, че ще се появя така...

– Не си прав – отвърна Клетус. – Очаквах те. Седни.

Той посочи стола пред бюрото си. Атайър седна предпазливо.

– Не знам как да се извиня... – започна той.

– Тогава недей – прекъсна го Клетус. – Струва ми се, че животът ти се е променил. – Променил! – Лицето на Атайър светна. – Сър, нали си спомняте автобусната станция в Бакхала?... Тръгнах си оттам с твърдото решение да прегледам всичко, което сте написали – всичко, докато намеря нещо погрешно, нещо фалшиво, което да използвам срещу вас. Вие ми казахте да не се извинявам, но...

– Защото наистина смятам така. Но ти продължавай.

– Ами аз... започнах изведнъж да разбирам, това е – каза Атайър. – Изведнъж всичко ми стана ясно и направо не можех да повярвам! Зарях вашите книги и започнах да се ровя във всичко, което успях да намеря в онази екзотианска библиотека, отнасящо се до военното изкуство. Навсякъде си беше същото, както го бях чел преди. Различно беше само

написаното от вас... Сър, не можете да си представите разликата!

Клетус се усмихна.

– О, разбира се, че можете! Не исках да кажа това. Например аз винаги съм имал проблеми с математиката. Знаете ли, никога не съм бил в академията. Учих в една от резервните програми за подготовка на офицери и някак успях да мина метър с математиката. И винаги успях, докато един ден не попаднах на геометрията. И изведнъж всички числа и фигури си дойдоха на мястото – и беше прекрасно! Е, нещо такова се случи и с вашите трудове. Най-неочаквано изкуството и механизъмът на военната стратегия дойдоха на мястото си. Мечтите ми като малък за великите неща, които щях да извърша – и сега изведнъж прочитам как могат да се извършат. Не само военните – за всичко.

– И ти видя това в книгите, които съм написал, така ли? – попита Клетус.

– Видях го! – Атайър протегна ръка и бавно сви пръстите си във въздуха. – Видях го, все едно че беше там, пред мен, в три измерения. Сър, никой не знае какво сте направили в онези томове, които сте написали. Никой не го оценява – и нямам предвид само приноса в момента, а това, което предлага за бъдещето!

– Добре. Щастлив съм да чуя, че мислиш така. А сега какво мога да направя за теб?

– Мисля, че знаете, сър, нали? Причината да дойда тук, на Дорсай, е това, което сте написали. Но аз не искам да съм само един от вашия отряд. Искам да съм близо до вас и да продължа да се уча от вас. О, знам, едва ли ще можете да ми намерите място точно сега, но поне ме имайте предвид...

– Смятам, че може да се намери място и за теб. Както ти казах, знаех, че рано или късно ще дойдеш. Отиди при комендант Арвид Джонсън и му предай, че съм казал да те вземе като свой помощник. Ще прескочим цялостната подготовка и ще дойдеш с нас, с групата, която отива на Нютон.

– Сър... – Атайър не успя да намери думи.

– Това е всичко – приключи Клетус и придърпа пред себе си документите, които преди беше отместил. – Ще намериш Арвид във външния кабинет.

Той се зае отново с работата си. Две седмици по-късно дорсайският контингент се приземи на Нютон. Заедно с него пристигна и новопроизведеният ръководител на отряд Бил Атайър.

– Надявам се – каза Артур Уалко няколко дни по-късно, когато

двамата с Клетус наблюдаваха вечерния преглед на контингента, – че вашата самоувереност не е била преувеличена, Маршале.

Гласът на председателя на Управителния съвет на Организацията на напредналите общества на Нютон беше изпълнен със сарказъм, изричайки титлата, която Клетус беше възприел за себе си след щателен подбор на наименованията на частите и офицерите в новите групи. Двамата бяха застанали в края на плацдарма. Червеното слънце върху сивото небе на Нютон потъваше зад хоризонта, а на неговия фон се очертаваше пилонът със знамето, свалено вече наполовина, тъй като майор Свахили разпускате полка. Клетус се обърна и погледна слабия оплешивял нютонианец.

– Преувеличената самоувереност е грешка, допускана от хора, които не познават работата си.

– А вие я познавате, така ли? – отрязва Уалко.

– Да – отговори Клетус.

Уалко се изсмя кисело, загръщайки черното яке около слабите си рамене, опитвайки се да се предпази от студения северен вятър, който духаше откъм гората до нютонианския град Деброй. Тя се простираше в плътна маса на повече от двеста мили на север, достигайки до мините за антимион и брозанския град Уотършед.

– Две хиляди души може и да са достатъчни да превземете онези мини – продължи той, – но вашият договор с нас включва да ги задържите три дни или докато осигурим сили от Нютон, за да ви сменят. А само двадесет и четири часа след като стигнете до Уотършед, брозаните ще разполагат с десет хиляди души редовна войска. Как ще се справите, като ще бъдете пет на един, просто не знам!

– Естествено, че няма да знаете. – Знамето беше вече свалено и майор Свахили остави на адютанта си да разпусне мъжете. – Не е ваша работа да знаете. Вашата работа е да сключите договор с мен, който ще осигури заплащането ни само след като сме предали контрола на мините на войските ви. А това вече сте го направили. Нашият провал няма да причини на Организацията на напредналите общества никакви финансови загуби.

– Може би не – отвърна Уалко злобно, – но репутацията ми ще е застрашена.

– Също и моята – отбеляза бодро Клетус.

Уалко изръмжа и си тръгна. Клетус погледа след него, сетне се обърна и се запъти към сградата на щаба във временния лагер на дорсайците, разположен на границата между Деброй и гората. В

помещението с картите го чакаха Арвид и Свахили.

– Погледнете – повика ги той до масата с главната карта. На нея беше изобразена релефно широката лента на гората, от едната ѝ страна Деброй, а от другата – амониевите мини около Уотършед. – Уалко и хората му очакват, че ще се помотаем седмица-две тук, устройвайки се, преди да предприемем каквото и да било. Най-вероятно шпионите на Броза си мислят същото. Но ние няма да губим време. Майоре...

Той погледна Свахили, чието набраздено с белези черно лице беше наведено с интерес над картата. Майорът вдигна очи и срещна погледа на Клетус.

– Утре рано сутринта ще започнем тренировки за аклиматизация на хората. Те ще се провеждат на не повече от пет мили навътре в гората, на значително разстояние от границата между Нютон и Броза – Клетус посочи към червената линия, минаваща през гората на около двадесет мили от Деброй. – Мъжете ще тренират на отряди и групи и няма да се справят много добре. Изобщо няма да се справят добре. Ще е необходимо да стоят и през нощта и да ги държим там, докато офицерите не останат доволни. След това ще бъдат освободени група по група и ще им се разреши да се върнат в лагера. Искам последната група да излезе от гората след два дни и половина, считано от утре заран. Ще оставиш необходимите нареждания на твоите офицери.

– Аз няма ли да бъда там? – попита Свахили.

– Ти ще си с мен – отвърна Клетус. Погледна към високия млад капитан от дясната му страна. – Също и Арвид и двеста от най-добрите ни мъже. Ще се отделим от другите, щом навлезем в гората, ще се пръснем в групи от по двама-трима и ще тръгнем на север, за да се срещнем след четири дни на четири мили южно от Уотършед.

– Четири дни? – повтори Свахили. – Но това е повече от петдесет мили на ден пеш, по непознат терен.

– Точно така! – отвърна Клетус. – Ето защо никой – нютонианец или брозанец – не би заподозрял, че ще се опитаме да направим нещо подобно. Но ти и аз знаем, нали, майоре, че нашите най-добри мъже могат да го сторят.

Очите му срещнаха тези на Свахили върху тъмното спокойно лице.

– Да – потвърди майорът.

– Добре тогава – Клетус се отдръпна от масата. – Сега ще се нахраним, а тази вечер ще обсъдим подробностите. Искам ти и Арв да пътувате заедно. Аз ще взема с мен ръководителя на отряд Атайър и ще пътувам с него.

– Атайър? – изненада се Свахили.

– Точно така – отвърна сухо Клетус. – Нали ти ми каза, че е дошъл с нас.

– Да. – Колкото и да бе странно, Свахили прояви интерес към неподготвения новобранец Атайър. Очевидно повече от любопитство, отколкото от сантиментални подбуди, защото ако съществуваша двама свършено различни мъже, това бяха майорът и ръководителят на отряд. Свахили несъмнено беше най-добрият сред новоподготвените дорсайци, изпреварвайки при тренировките всички, с изключение на Клетус. Явно, че преценката му не можеше да се повлияе от чувства. Той погледна с малко мрачна насмешка към Клетус. – И, разбира се, тъй като ще бъде с вас, сър...

– По целия път – отвърна спокойно Клетус. – Предполагам, че нямам възражения срещу компанията на Арв?

– Не, сър – Свахили погледна високия млад комендант с нещо подобно – доколкото изобщо би могло да бъде – на одобрение.

– Чудесно. Можете да тръгвате тогава. Ще се срещнем тук един час след като се нахраним.

– Да.

Свахили излезе. Клетус се обърна към вратата и установи, че Арвид беше все още там, застанал почти на пътя му.

– Какво има, Арв? – попита го той.

– Сър... – започна младежът и очевидно не знаеше как да продължи.

Клетус не направи опит да му помогне. Стоеше и чакаше.

– Сър – повтори Арвид, – аз все още съм вашият адютант, нали?

– Да, ти си – отвърна Клетус.

– Тогава... – гласът на Арвид беше скован и някак безизразен. – Мога ли да попитам защо Атайър ще бъде с вас при тази акция, а не аз?

Клетус го изгледа студено. Арвид стоеше изпънат, само дясното му рамо се издаваше малко напред. Очевидно го придърпваше новата тъкан изгарянето, което беше получил на Бакхала, защитавайки Клетус от новоземлянските убийци.

– Не, коменданте – отвърна бавно Клетус. – Не можеш да ме питаш какво съм решил да правя – сега и въобще.

Те стояха и се гледаха един друг.

– Ясно ли е? – повтори Клетус след малко.

Арвид се изпъна още повече. Очите му се отклониха и погледът му се зарея в някаква точка на отсрещната стена.

– Да, сър – каза той.

– Тогава може би ще е по-добре да отидеш да вечеряш, не мислиш ли?

– Да, сър.

Арвид се обърна и излезе. След секунда Клетус въздъхна и излезе от стаята. Отиде в квартирата си, където му беше сервирана вечеря.

В девет часа на другата сутрин той се намираше на пет мили във вътрешността на гората заедно с ръководителя на отряд Атайър, когато Свахили се приближи до него и му подаде голяма колкото кибритена кутия панорамна карта. Клетус я пхна в джоба на сивозелената си полева униформа.

– Ориентирана ли е? – попита той Свахили. Майорът кимна.

– С базова точка лагерът. Останалите мъже, избрани за експедицията са вече на път в групи по двама и трима, както наредихте. Капитанът и аз също сме готови за тръгване.

– Добре. Ние също ще потеглим, Бил и аз. Ще се видим на мястото на срещата, пет мили под Уотършед, след приблизително деветдесет и един часа.

– Ще бъдем там, сър. – С последен, леко насмешлив поглед към Атайър Свахили си тръгна.

Клетус обърна върху дланта си панорамната карта с компаса нагоре под прозрачно капаче. Натисна бутон от страни на кутийката и стрелката се завъртя по посока на часовниковата стрелка на около четиридесет градуса, сочейки на север. Клетус се подравни с дънера на най-отдалеченото в същата посока дърво, което можеше да се види в полумрака. След това постави отвора за наблюдаване до окото си и погледна през него. Вътре видя релефното изображение на терена между неговата сегашна позиция и Уотършед. Червена линия маркираше маршрута, който беше програмиран в картата. Посегна към друг бутон и увеличи изображението, за да разгледа по-подробно пътя през първите десетина мили. Беше само гора без мочурища, които да се заобикалят.

– Хайде – повика той през рамо Атайър. Пхна панорамната карта в джоба си и затича в тръс.

Атайър го последва. Първите два часа тичаха един до друг, без да разговарят, обкръжени от сумрака и тишината на нютонианската гора. Нямахше летящи създания – нито птици, нито насекоми, само в езерата, блатата и мочурищата живееха подобни на риби същества. Земята под дърветата беше гола, покрита с дебел пласт опаднали иглички, които растяха само по най-горните клони. Тук-там съвсем неочаквано изникваха

плътни туфи от големи, с телесен цвят листа, дълги повече от метър, които сочеха наличието на поток или друга подпочвена влага.

След първите два часа влязоха в редуващ се ритъм от пет минути тичане в тръс и пет минути бързо ходене. На всеки час спираха да починат пет минути. Излягаха се върху мекия дебел килим от иглички, без изобщо да свалят от гърба си леките раници с нещата от първа необходимост.

След първия половин час се загоряха, пулсът им се забави, а дишането им се успокои. Изглеждаше, че могат да продължат така безкрайно. Клетус тичаше и ходеше, без да ангажира с това съзнанието си, концентрирано върху други проблеми. Дори периодичното сверяване с компаса върху панорамната карта беше почти автоматично за него.

Той излезе от това състояние, когато полумракът в гората започна да се сгъстява. Нютонианското слънце, скрито зад листата на дърветата и зад почти постоянния слой облаци, на които се дължеше и обичайният металносив цвят на небето, беше започнало да залязва.

– Време е да спрем да се нахраним. – Клетус се насочи към едно равно място до основата на дебел дънер и седна с кръстосани крака, облегна се и свали от гърба си раницата. Атайър направи същото. – Как се чувстваш?

– Чудесно, сър.

Той наистина изглеждаше така и Клетус остана доволен. Лицето му беше леко изпотено, а дишането му – дълбоко и спокойно.

Извадиха по един пакет с термохрана и пробиха изолационната опаковка, за да се затопли храната вътре. Докато това стане, обгърна ги тъмнина. Беше черна като в подземие.

– Половин час до изгрева на луната – обяви в тъмнината Клетус натам, където би трябвало да е Атайър. – Опитай се да поспиш, ако можеш.

Клетус се изпъна върху игличките и отпусна тялото и крайниците си. Само след няколко секунди усети познатото носене. Стори му се, че са минали само тридесет секунди, когато отвори очи и видя бледа светлина, процеждаща се между листата на дърветата.

Не беше светло, както през деня, но достатъчно, за да могат да се придвижват. Най-вероятно светлината щеше да стане два пъти по-силна, след като изгрее още четири от петте луни на Нютон.

– Да тръгваме – каза Клетус. Няколко минути по-късно двамата с Атайър отново тичаха в тръс по пътя.

Панорамната карта, с която Клетус се консултираше, сега

показваше една черна линия, успоредна на червената и дълга около тридесет и една миля – изминатият от тях път от началната точка. Следващите девет часа вървяха без прекъсване, спирайки само около полунощ за почивка и кратко хранене. Успяха да изминат още двадесет и шест мили, преди да залезат луните и светлината отново да стане недостатъчна за нормално придвижване. Похапнаха лека храна и се отпуснаха в дълбок сън за пет часа.

Когато часовникът на Клетус ги събуди, хронометърът показваше, че денят е започнал преди два часа. Нахраниха се и потеглиха възможно най-бързо.

През първите четири часа напредваха добре, дори се движеха малко по-бързо от предишния ден. Но около обед навлязоха в местност с блата и мочурища, покрита с огромните туфи с телесен цвят. От клоните на дърветата висяха някакви паразитни растения, които на места стигаха до земята и се разстилаха по нея, дебели колкото варели.

Скоростта им намаля и често им се налагаше да заобикалят. До падането на нощта бяха изминали само още двадесет мили. Бяха преодолели едва една трета от разстоянието до мястото на срещата и една трета от времето, с което разполагаха, беше изминало, а оттук нататък умората щеше да окаже влияние върху напредването им. Клетус се беше наядвал да изминат половината от пътя за това време.

Панорамната карта сочеше, че след още двадесет мили щяха да се измъкнат от тази блатиста местност. Вечеряха в непрогледния мрак и потеглиха отново. Стигнаха края на мочурищата точно преди лунната светлина да изчезне, и се простряха като умрели върху земята, потъвайки веднага в тежък сън.

Следващия ден напредваха по-лесно, но изтощението си казваше думата. Клетус се движеше като насън, усилията и умората му достигаха до съзнанието сякаш някъде отдалеч. Но Атайър беше на края на силите си. Лицето му беше бледо и изтощено, острият му нос стърчеше напред като клин на носа на древен боен кораб. Той успяваше да поддържа скоростта, докато подтичваха, но когато ходеха, краката му се подгъваха и често се препъваше. Тази нощ Клетус реши да спят шест часа.

Изминаха около шестнадесет мили на лунна светлина, преди да спрат отново за шестчасов сън.

Събудиха се с илюзията, че са си отпочинали и възстановили напълно. Но въпреки това се движеха по-бавно, пестейки силите си, разделяйки ги на мизерни порции. Клетус отново се намираще в

състояние на отделяне, страданията на тялото му изглеждаха далечни и маловажни. Струваше му се, че може да продължи по този начин вечно, дори без да спира за храна или почивка.

Храната вече не ги вълнуваше. Спряха на обед и насила преглътнаха няколко хапки от порциите си, без апетит и без да усещат вкус. Несмляната храна тежеше в стомасите им и когато настъпи тъмнината, никой от тях не вечеря. Разкопаха до основата едно от огромните растения, за да открият потока, който бълбукаше там, и се напиха донасита, преди да потънат почти автоматично в дълбок сън. След няколко часа отново се надигнаха и потеглиха под лунната светлина.

Зората на четвъртия ден ги завари на около шест мили от мястото на срещата. Но когато се опитаха да станат, колената им се подгънаха и те останаха на земята. Клетус продължи да се бори и след няколко несполучливи опита се изправи на крака. Огледа се и видя Атайър все още на земята.

– Не мога – изграчи младежът. – Вие продължавайте.

– Не – Клетус стоеше разкрачен и се поклащаше, гледайки надолу към Атайър.

– Вие трябва да вървите – каза след малко младият мъж. Говореха по начина, който бяха възприели през последните дни – с дълги паузи между думите на единия и на другия.

– Защо дойде на Дорсай? – попита Клетус след една от тези паузи.

Атайър се втренчи в него.

– Вие... Вие направихте това, което винаги съм искал да направя. Вие бяхте това, което винаги съм искал да бъда. Знаех, че никога няма да бъда като вас. Но мислех, че ще мога да се науча как да го направя.

– Тогава учи се – каза Клетус, олюлявайки се. – Тръгвай.

– Не мога.

– Няма не мога. Тръгвай.

Клетус продължаваше да стои. Атайър лежеше на същото място. После краката му започнаха да се свиват. Седна с труд и се опита да се изправи на крака, но те не искаха да го слушат. Спря, дишайки тежко.

– Ти си това, което винаги си искал да бъдеш – говореше бавно Клетус, поклащайки се над него. – Няма значение тялото ти. Изправи Атайър на крака. Тялото ще те последва.

Той чакаше. Атайър отново се размърда. С конвулсивни усилия успя да застане на колене, след това с ненадеен напън се изправи на крака. Направи три стъпки, препъвайки се, и се улови за едно дърво, за да не падне. Погледна през рамо към Клетус, задъхан, но тържествуващ.

– Когато си готов, тръгваме – каза му той.

Пет минути по-късно, въпреки че Атайър продължаваше да се препъва като пиян, те отново тръгнаха на път. Четири часа след това стигнаха до мястото на срещата, където намериха Свахили и Арвид с около една пета от останалите мъже. Клетус и Атайър се строполиха, без дори да махнат багажа от гърбовете си, и заспаха, преди да докоснат покривата с иглички земя.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Клетус се събуди чак следобед. Чувстваше се спокоен и с лека глава, отпочинал и невероятно гладен. Атайър все още спеше тежко, като човек след дълбока упойка.

Клетус се нахрани и отиде при Свахили и Арвид.

– Колко от хората са тук? – попита той Свахили.

– Двадесет и шест все още не са се появили. Повечето дойдоха един час след вас.

Клетус кимна.

– Добре. Тогава ще са се наспали до вечерта. А ние се захващаме за работа с останалите, които са си отпочинали. Първото, което ни трябва, е превозно средство.

Един шофьор на камион, плъзгащ се върху въздушни струи по шосето към Уотършед, изведнъж установи, че пътят му е препречен от половин дузина въоръжени мъже в сивосини униформи със синьо-белия знак на Организацията на напредналите общества върху горния джоб. Висок офицер с кръг от звезди върху пагоните на раменете си се качи върху стъпалото на кабината и отвори вратата.

– Излизай – каза му той. – Имаме нужда от този камион.

Два часа по-късно, точно преди залез слънце, същият автомобил влезе в Уотършед по шосето, необичайно пусто през последните 120 минути. В кабината седяха двама мъже без шапки. Откараха камиона направо в полицейското управление, което се занимаваше с поддържането на реда и закона в малкия миньорски град.

Машината спря на паркинга зад сградата на управлението и няколко минути по-късно отвътре се разнесоха обезпокоителни звуци. След малко утихнаха, а след още след няколко минути пожарната сирена на полицията изведнъж оживя, ревейки като някакво подивяло гигантско създание. Продължи да реве, докато хората се изсипаха от къщите и установяваха, че градът им е обкръжен, а по улиците патрулират въоръжени войници със синьо-бели знаменца на левия горен джоб на куртките. Преди да залезе слънцето, жителите на Уотършед бяха известени, че са пленени.

– Вие трябва да сте луди! Никога няма да успеете! – избухна управителят на амониевите мини, когато го доведоха заедно с кмета и началника на местната полиция в сградата на полицейското управление,

където беше Клетус. – Армията на Броза е разквартирувана в столицата Броза, а това е само на два часа път оттук. Скоро ще разберат, че сте тук, и тогава...

– Те вече знаят – прекъсна го Клетус сухо. – Първото нещо, което направих, беше да използвам средствата ви за връзка, за да ги уведомя, че сме завзели Уотършед и мините.

Управителят на мините се вторачи в него.

– Сигурно сте луд! – изрече той най-накрая. – Мислите ли, че вашият петстотин души ще устоят на две дивизии?

– Най-вероятно няма да ни се наложи – отвърна Клетус. – Както и да е, това не е ваша работа. Всичко, което искам от вас и от другите двамата господата, е да уверите хората, че не са изложени на опасност, стига да не излизат по улиците и да не правят опити да напускат града.

Гласът му не предразполагаше към спор. След няколко неуспешни опита за протест тримата местни управници се съгласиха да съобщят на гражданите неговите думи. След това той ги постави под охрана в полицейското управление.

В действителност първите части на брозанската армия започнаха да пристигат, преди да бяха изтекли и два часа. Летящи транспортни средства бяха натоварени с войници, които бързо обкръжиха града на двеста метра от него. През останалата част от деня пристигаха още части, тежки оръдия и бронирани коли. На зазоряване Клетус и Свахили прецениха, че около една дивизия, въоръжена с всичко – от ножове до лъчево оръжие, беше обкръжила града и неговите двеста окупатори.

Свахили беше в добро настроение. Подаде бинокъла на Клетус, след като огледа заобикалящата ги гориста местност. Дватамата стояха на върха на комуникационната кула, най-високата постройка в града.

– Едва ли ще използват тежките оръдия срещу местното население – забеляза Свахили. – Което означава, че ще се приближат пеш – най-вероятно ще настъпят едновременно по целия периметър. Предполагам, че до един час ще атакуват.

– Не смятам така – отговори Клетус. – Мисля, че ще изпратят някого да преговаря.

Оказа се, че е прав. През следващите три часа обкръжилата ги брозанска армия не предприе нищо. Около обед, когато забуленото в облаци нютонианско слънце беше започнало да затопля този северен край, една командирска кола с развят бял флаг се измъкна бавно от сенките на гората и влезе в града. Посрещнаха я войници, които бяха инструктирани за такава среща, и я ескортираха до полицейското управление. От нея

слязоха един дребен, около шестдесетгодишен запасен генерал, придружен от закръглен мъж, около десет години по-млад, със знаци на полковник. Влязоха в сградата. Клетус ги прие в кабинета на началника на полицията.

– Дойдох тук, за да ви предложа условия за предаване – генералът спря, загледан в знаците върху пагоните на Клетус. – Не мога да разбера вашия чин?

– Маршал – отговори Клетус. – Преди известно време направихме реорганизация на чиновете на Дорсай. Маршал Клетус Греъм.

– О? Генерал Джеймс Ван Дасел. А това е полковник Офер. Както вече казах, тук сме, за да ви предложим условия за капитулация...

– Ако въпросът беше само в капитулацията, вие едва ли щяхте да дойдете, нали, генерале? – прекъсна го Клетус. – Мисля, много добре ви е известно, че не може да става и дума да се предадем.

– Не? – повдигна вежди учтиво Ван Дасел. – Може би ще трябва да ви уведомя, че сте обкръжени от почти цяла дивизия с пълно въоръжение.

– Този факт ми е известен. Също както и на вас ви е напълно известен фактът, че ние имаме малко повече от петстотин цивилни.

– Да, и ние ще ви държим много строго отговорни за тях. Трябва да ви предупредя, че ако им се случи нещо лошо, либералните условия за капитулация, които искаме да ви предложим...

– Не си играйте с търпението ми, генерале – прекъсна го отново Клетус. – Ние държим тези цивилни като заложници срещу всякакви враждебни действия от страна на вашите сили. Аз ви очаквах тук, за да ви информирам за неотложните стъпки, които ще бъдат предприети от Организацията на напредналите общества, отнасящи се до Уотършед и мините. Без съмнение ви е известно, че те са разработени върху земя, закупена законно от Организацията, а експлоатацията им до този момент от Броза се смята за незаконна от международния съд тук, на Нютон... Въпреки че досега Броза успяваше да се противопостави на съдебното нареждане да ги върне на Организацията на напредналите общества. Нашите експедиционни сили вече уведомиха Организацията, че тяхната законна собственост върху мините е възстановена, а аз бях информиран, че първите контингенти редовни войски на ОНО ще пристигнат тук в 18,00 часа, за да подкрепят моя отряд и да поемат функциите си на редовни окупационни части... – Клетус направи пауза.

– Аз определено няма да позволя на никакви окупационни части да влязат тук – заяви почти меко Ван Дасел.

– В такъв случай ви съветвам да се допитате до вашите политически власти, преди да предприемете каквито и да било действия – каза Клетус. – Повтарям, ще държим жителите на града като заложници, гарантиращи доброто държание на вашите войски.

– Нито пък имам желание да бъда изнудван – продължи Ван Дасел. – Ще очаквам съобщение за съгласието ви да се предадете до изтичането на следващите два часа.

– А аз, както казах, ще ви държа отговорен за каквито и да било враждебни действия до пристигането на редовните войски на Организацията на напредналите общества.

След тези взаимни изявление те се разделиха любезно. Ван Дасел и неговият полковник се върнаха при бронанските части, обкръжили града. Клетус повика Свахили и Арвид да обядват заедно.

– Но какво ще стане, ако той реши да ни атакува преди да пристигнат подкрепленията? – попита Свахили.

– Няма да го направи – отвърна Клетус. – Неговото положение е достатъчно лошо и в момента. Първият въпрос, който ще му зададат бронанските политици, е как е допуснал да завземем града и мините. Кариерата му може и да оцелее след този въпрос, но само докато няма човешки жертви от страна на Броза. Той знае, че и аз съм наясно, затова Ван Дасел няма да поеме рискове.

И наистина Ван Дасел не предприе нищо. Неговата дивизия продължи да си седи кротко около Уотършед и след изтичане на срока за капитулация, а също и когато започнаха да пристигат подкрепленията на Организацията на напредналите общества. През следващата нощ той тихичко изтегли войските си. А при изгрева, когато войниците от ОНО започнаха да разчистват местността извън града, за да си устроят временен лагер, не откриха нито един бронански войник в радиус от двеста мили.

– Много добре! – каза Уалко ентусиазирано, когато пристигна с последната от своите части и влезе в кабинета на Клетус в сградата на полицейското управление. – Вие и вашите дорсайци свършихте прекарна работа. Можете да си тръгнете, когато пожелаете.

– Веднага щом ни платите.

Уалко се усмихна лукаво.

– Не се и съмнявах, че с нетърпение ще очаквате да получите възнаграждението си. Затова го донесох с мен.

Той постави върху бюрото едно плоско куфарче между тях, извади разписка, подаде я на Клетус, сетне започна да вади златни кредити и да

ги трупа пред него.

Клетус не обърна внимание на разписката, а наблюдаваше със студено изражение нарастването на купчината. Когато накрая Уалко привърши и го погледна с нова широка усмивка, той не му се усмихна в отговор, а поклати глава.

– Това е по-малко от половината от договорената сума.

Уалко продължи да се усмихва.

– Вярно. Но в оригиналният договор се предвиждаше да ви наемем за три месеца. А вие изпълнихте задачата си за по-малко от седмица и само с една четвърт от силите си. Ние сме изчислили пълното заплащане за една седмица за петстотинте души, които използвахте. В допълнение ви плащаме гарнизонните разходи за всичките войници, и то до изтичането на месеца – нещо като бонус. Клетус го погледна. Усмивката на Уалко започна да се стопява.

– Сигурен съм, спомняте си така добре, както и аз – изрече студено Клетус, – че договорът ни беше за две хиляди души за три месеца. Пълно заплащане за всеки за целия период – и никакво заплащане, ако не успеем да ви предадем амониевите мини. Колко души съм използвал, за да ви върна мините, и колко време ми е отнело, беше моя грижа. Очаквам веднага да ми заплатите пълното възнаграждение за всички хора за цялото време.

– Естествено, и дума не може да става! – отвърна кратко Уалко.

– Не мисля така – каза Клетус. – Може би трябва да ви припомним какво казах на генерал Ван Дасел, командира на брозанските сили, които ни обкръжиха – че държа цивилното население на Уотършед като заложник за доброто му държание. Ние все още държим тези хора – този път като залог за вашето добро държание.

Лицето на Уалко застина.

– Вие няма да раните цивилни! – възкликна той след известно време.

– Генерал Ван Дасел повярва, че ще го направя – отвърна Клетус. – А сега аз лично ви давам моята дума на дорсаец – а тази дума след време ще бъде нещо повече от подписан договор, – че нито един цивилен няма да пострада. Но ще имате ли смелостта да ми повярвате? Ако лъжа и връщането на мините е придружено от кървава баня на местните жители, вашите шансове да постигнете евентуално споразумение с Бронза ще изчезнат като дим. Вместо да преговаряте, когато държите птицата в ръцете си, вие ще се изправите пред колония, която ще иска отмъщение – отмъщение за действие, за което ще ви обвинят всички мирни

общества.

Уалко го гледаше втренчено.

– Нямам повече кредити в мен – изрече той накрая дрезгаво.

– Ще почакаме – отговори Клетус. – Можете да отлетите обратно, да ги вземете и да се върнете най-късно до обед.

Уалко си тръгна с провиснали рамене. Когато се качваше по стълбата на самолета, с който беше пристигнал в Уотършед, той спря и се обърна за последен път към Клетус.

– Мислите, че ще си пробиете път в новите светове! – каза злобно той. – И може би за известно време ще успеете. Но в един прекрасен ден всичко, което сте изградили, ще се срути върху главите ви.

– Ще видим.

Клетус наблюдаваше, докато вратата се затвори след Уалко и самолът се издигна в небето на Нютон. После се обърна към Арвид, застанал до него.

– Между другото, Арв, Бил Атайър иска да изучи моите методи за стратегия и тактика по-отблизо. Затова веднага след като се върнем на Дорсай, той ще стане мой помощник, а за теб ще намерим един отряд. И без това е време да понатрупаш боен опит.

Без да дочака отговор от Арвид, той обърна гръб на младия мъж и си тръгна, а мисълта му беше вече заета с други проблеми.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

– Вашите цени – каза Джеймс Ръка Господня, старейшина в Първата войнстваща църква на двата съседни свята на Хармония и Асоциация, наречени приятелски – са направо скандални.

Джеймс Ръка Господня беше дребен слаб мъж на средна възраст с рядка сива коса. Изглеждаше още по-дребен и слаб поради тесния черен пуловер и панталон – обичайните дрехи на членуващите във фанатичните секти, колонизирали, а по-късно размножили се върху Хармония и Асоциация. Имаше вид на безобиден човек, но един поглед към тъмните му очи или само няколко думи, произнесени от него, бяха достатъчни тази илюзия да се разсее. Накратко, той беше един от онези рядко срещани хора, в които гореше вътрешен огън – факелът на злочестината и ужасът от нечестивите, никога не загасваше у него. И не намаляваше от факта, че той причисляваше в редиците на нечестивите всички, чието мнение се различаваше от неговото. Сега седеше в своя кабинет в Правителствения център на Хармония и гледеше над голата неполирана повърхност на бюрото към Клетус, седнал срещу него.

– Знам, че цените ни са над вашите възможности – съгласи се Клетус. – Не съм дошъл да ви карам да наемате нашите дорсайци. Смятах да ви предложа ние да наемем някои от вашите млади хора.

– Да наемете членове на нашата църква за да проливат кръвта си в грешните войни на неверниците? Нечувано!

– Нито една от вашите колонии на Хармония и Асоциация не притежава технология. Вашата Войнстваща църква може и да разполага с най-много хора в сравнение с всички други църкви в тези два свята, но вие имате непреодолима нужда от истински заем – за да използвате за развитие на вътрешната търговия. Така ще създадете производство, от което имат нужда хората ви. Можете да го получите от нас, както казах, като наемем някои от вашите младежи.

Очите на Джеймс заблестяха като очи на змия, отразяващи светлината.

– Колко? – рязко попита той.

– Стандартното заплащане на обикновени наемни войници – отвърна Клетус.

– Че това е едва една трета от исканото от вас за вашите дорсайци! – Гласът на Джеймс се извиси. – Значи ни продавате стока на една цена,

а купувате от нас на друга? – Това е въпрос на покупко-продажба на два различни продукта – отговори Клетус невъзмутимо. – Дорсайците си струват цената заради подготовката им и защото досега са си създали такава репутация. Вашите хора нямат нито подготовката, нито репутацията им. Те струват толкова, колкото съм готов да платя за тях. От друга страна, от тях няма да се изисква много. Ще бъдат използвани главно като сили за отвличане на вниманието, подобно на нашите десантни парашутни части при пленяването на Маргарета, на Фрийланд.

Завладяването на Маргарета на Фрийланд беше последният от серия успешни ангажименти, спечелени от новоподготвените дорсайци под командването на Клетус. Беше изминала една година от завземането на амониевите мини на Нютон. През това време бяха провели няколко акции, завършили с почти безкръвни победи: в световите на Касида, планетата сестра на Нютон, на Св.Мари, един малък свят под слънцето на Процион заедно с Мар и Кълтис, и последната – на Фрийланд, която заедно с Нова Земя беше единствената населена планета под звездата на Сириус.

Маргарета беше голям остров в океана, на около триста мили от северния бряг на основния континент на Фрийланд. Той беше нападат и завладян от най-близката колония на континента. Правителството на острова, намиращо се в изгнание, беше събрало средства да наеме дорсайците, за да им върнат родната земя.

Клетус се беше престорил, че извършва парашутен десант над столицата с една група неподготвени дорсайци. А междувременно изпрати хиляди подготвени дорсайци на острова, които се добраха до различни точки на брега с плуване. Нашествениците предизвикаха стотици спонтанни бунтове сред местното население, което беше чуло за десанта.

Изправени пред бунтове отвътре и евентуална атака отвън, основните части на врага прецениха, че е по-благоразумно да напуснат острова и се отправиха към родната си колония. Връщайки се там, узнаха колко малко са били войските, които ги накараха да си тръгнат, и бързо поеха обратно към Маргарета.

Но когато повторно стигнаха до острова, видяха, че по всички брегове са запалени огньовете – населението се беше надигнало, въоръжено и този път готово по-скоро да умре, отколкото да допусне и един-единствен нашественик.

Както и останалите военни успехи на Клетус, и тази победа беше постигната чрез грижливо съчетаване на въображение и философия. Другите колонизирани светове смятаха това за почти свръхчовешки

способности на дорсайските войници. Ясно беше, че въпреки очевидно-то си нежелание да приеме предложението на Клетус, Джеймс беше запознат с фактите. Типично за старейшини като него беше, че те или са „за“, или са „против“, но никога не биха проявили нерешителност.

Клетус си тръгна, убеден, че е успял да посее идеята в съзнанието на фрийландеца, и готов да изчака развитието ѝ.

Той се качи на междузвезден кораб за Нова Земя, планетата сестра на Фрийланд, където го очакваха неговите дорсайци и нова военна акция. Маркус Додс, най-старшият след Ичан, го посрещна в дорсайския лагер извън Адониер, главния град на колонията Брета, която им беше работодателят на Нова Земя. Независимо от двете нови звезди върху пагоните, показващи, че е армейски командир на дивизия наемници, лицето му беше загрижено.

– Спейнвил се е обединил с още четири или пет други градове-държави – съобщи той на Клетус веднага щом останаха сами в кабинета на Маркус. – Нарекли са се Централно обединение и са събрали армия от повече от двадесет хиляди редовни войници. Не само това – те са готови и ни чакат. Нямаме възможност да използваме изненадата, както правехме при другите акции, а дивизията, която сте ми дали, се състои от по-малко от пет хиляди души.

– Всичко това е вярно – каза замислено Клетус. – Какво предлагаш да направим?

– Да развалим договора с Брета – изрече Маркус убедено. – Не бихме могли да тръгнем срещу обединената армия без достатъчно хора. А с колко новоподготвени дорсайци разполагаме? Определено не повече от двеста. Нямаме друг избор, освен да развалим договора. Можете да наблегнете на факта, че положението се е променило, след като са ни наели. Брета сигурно ще протестира, но отговорните хора в другите колонии, които искат да ни наемат, ще разберат. Не разполагаме с части и това е.

– Не! – Клетус стана от стола до бюрото на Маркус и се приближи до картата. Върху нея бе изобразена равнинната вътрешноконтинентална земя, която Брета делеше със своите съперници – пет други колонии. Всяка от тях се състоеше от множество земеделски стопанства, разположени около един голям град, откъдето произлизаше наименованието им – градове-държави. – Не желая да развалям договори независимо от това, колко добра е мотивировката ми.

Той проучваше картата известно време. Брета, с един тесен коридор до брега, беше заобиколена от градовете-държави откъм четири от петте си страни. Преди производственият център снабдяваше градовете-

държави с по-голяма част от техниката, която им беше необходима, и в замяна купуваше от тях селскостопанска продукция. Но после Спейнвил, най-големият от петте градове-държави, разви своя промишленост, подбуждайки към подобни действия и останалите. Един от тях, наречен Армой, реши да създаде летище за далечни полети, съперничащо на съществуващото в колонията Брета.

И сега, когато икономическата амбиция ярко се беше разгоряла в бившите селскостопански колонии, Спейнвил, който граничеше с коридора на Брета до брега, реши да изяви претенции върху него. Заплашваше да го завладее със сила, ако колонията не го даде доброволно. Това беше и причината за присъствието на дорсайците.

– От друга страна – обърна се Клетус към Маркус, – ако те повярват, че сме получили подкрепления, може да има същия ефект, както ако наистина получим.

– А как ще ги накарате да го повярват? – заинтересува се Маркус.

– Ще трябва да се обмисли. Независимо от всичко се връщам веднага на Дорсай, все едно че отивам за още хора, а по пътя ще се опитам да измисля план.

Клетус не губеше време. Късно вечерта, след едно безумно пътуване с атмосферен кораб около Нова Земя, той се озова в междузвезден кораб, чиято следваща спирка беше Дорсай. Три дни по-късно беше във Форали. Мелиса го посрещна на входа на тяхната къща с топлина, която беше изненадваща. След сватбата тя бавно смекчи държанието си, а след раждането на сина им преди три месеца този процес се ускори. За разлика от онези, които преди бяха много близки с Клетус, а сега се бяха отдръпнали от него.

Типичен пример беше Ичан, чийто поздрав към Клетус беше толкова предпазлив и безразличен, сякаш поздравяваше непознат. При първия удобен случай отдели Клетус от Мелиса и детето и се обърна грубо към зет си:

– Видя ли това? – попита го, разпръсквайки различни изрезки от вестници върху бюрото. Намираха се в кабинета на Клетус в западното крило на къщата. – Всичките са от агенциите за новини на Земята – от Съюза и от Коалицията.

Клетус прегледа изрезките. Всички без изключение се отнасяха за него и за Дорсай. И не само това – техният ругателен тон така си приличаше, че можеха да бъдат продукт само на един и същ източник.

– Виждаш ли? – предизвика го Ичан, когато най-накрая Клетус откъсна поглед от изрезките. – Първа агенцията на Коалицията започна да

те нарича пират, след онази работа на Бакхала. Сега и Съюзът е започнал същото. Онези градове-държави, срещу които са те наели, са подкрепяни с помощ и инвестиции както от Съюза, така и от Коалицията. Ако не вземеш мерки, ще те преследват и двамата. Погледни – мургавият му пръст се заби в една от изрезките, – прочети какво е казал Дау де Кастрис в една своя реч в Делхи: "Дори и да няма друго, хората от Коалицията и от Съюза трябва да се обединят, за да порицаят бившия ренегат от Съюза Греъм..."

Клетус се разсмя.

– Ти смяташ това за смешно? – мрачно каза Ичан.

– Само заради предсказуемостта и очевидността на намеренията на Дау.

– Искаш да кажеш, че ти си очаквал това – очаквал си Де Кастрис да изнася такива речи? – настоя Ичан.

– Да. Но това няма значение. Тук съм, за да организирам транспортането на въображаема допълнителна дивизия в Брета. Имам нужда поне от два междузвездни кораба. Може би ще успеем да наемем празния курс на няколко товарни кораба, за да ги заблудим...

– Може би ще бъде по-добре първо да чуеш още нещо – прекъсна го Ичан. – Знаеш ли, че губиш Свахили?

Клетус повдигна вежди.

– Не – промълви той. – Но не е изненадващо.

Ичан отвори едно чекмедже в бюрото на Клетус, извади бланка за оставка и я плъзна върху изрезките. Клетус я погледна – беше попълнена и подписана от Свахили, вече генерал. Повишенията бяха споходили бързо всички, които тръгнаха с Клетус от самото начало. Само Арвид си оставаше все още командир, което беше равностойно на стария му чин капитан. Ичан се отказа от повишение. За разлика от тях предишният негоден за нищо Бил Атайър сега беше с един чин по-напред от Арвид и го дележа само две степени до армейски командир на полк.

– Предполагам, че ще бъде по-добре да поговоря с него – отбеляза Клетус.

– Не мисля, че ще постигнеш нещо – отвърна Ичан.

Клетус извика Свахили от главния тренировъчен център, в другия край на Форали. Срегнаха се на следващия ден в същия кабинет, в който Ичан беше отправил обвиненията си към Клетус след пристигането му въщи.

– Разбира се, съжалявам, че ще те загубя – каза Клетус, когато двамата се изправиха лице срещу лице. Свахили, с по една златна звезда

върху пагоните, изглеждаше по-едър отвсякога в синята си униформа. – Но предполагам, че решението ти е окончателно.

– Да – отговори Свахили. – Ти ме разбираш, нали?

– Мисля, че да.

– И аз мисля, че ме разбираш – повтори тихо Свахили, – дори да е точно обратното на начина, по който предпочиташ да стават нещата. Ти отне целия живот от войната – знаеш това, нали?

– Това е начинът, който ми харесва – отговори Клетус.

Очите на Свахили леко проблеснаха в меката светлина на кабинета-библиотека.

– А това не е начинът, който харесва на мен – възрази той. – Коего харесва на мен, почти всички други мразят – мразят или ги плаши до смърт. А точно това ти отне от работата на всеки, който ти служи.

– Искаш да кажеш – самото сражение? – уточни Клетус.

– Точно така – меко каза Свахили. – И аз, както всеки друг, не харесвам мисълта да бъда ранен и да прекарам седмици в болница. Не искам да умра. Но съм съгласен с всичко останало – тренировките, цялата бързина и очакване, свободното време между отделните ангажменти. Съгласен съм с всичко това в замяна на няколкото часа, когато всичко става истинско.

– Ти си убиец. Или не искаш да си го признаеш? – попита Клетус.

– Не – отвърна Свахили. – Аз съм специален боец, това е всичко. Обичам да се бия. Казах ти, че не искам да бъда ранен или убит, не повече от всеки друг. Усещам една празнина вътре, когато лъчевото оръжие нагорещява въздуха над главата ми. Но същевременно не искам да го пропусна за нищо на света. Това е един мръсен, проклет свят и при всяка възможност бих му отвърнал на ударите. Това е всичко. Сутринта, когато тръгна, дори и да знам, че ще бъда убит същия ден, аз пак ще тръгна – защото ще бъда най-щастлив да умра, отвръщайки на удара.

Той рязко спря да говори. Един момент просто стоеше и гледаше Клетус в тишината на стаята.

– А това е, което ти отне от наемната работа. Ето защо ще отида някъде, където то все още съществува. Клетус протегна ръка. – Успех.

Те си стиснаха ръцете. – И на теб късмет – каза му Свахили. – Ще имаш нужда от него. Накрая човекът с ръкавиците винаги губи от бореца с голите юмруци.

– Е, ти поне ще имаш възможността да провериш това твърдение – усмихна се Клетус.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Една седмица по-късно Клетус се върна на Нова Земя с два наети товарни кораба, чийто екипаж се беше съгласил да преседи заключен по време на товаренето и разтоварването на войските, които се предполагаха, че превозват. След това можеха да свидетелстват само, че на Дорсай, в продължение на два часа и половина са чували тропота на ботуши, влизащи в кораба, а след това докато са били на орбита около Нова Земя, около четири часа са чували подобни звуци, докато превозващи средства са излитали от техните кораби към някакво неизвестно място на планетата под тях. Агентите на Централното обединение на градовете-държави, обаче, наблюдаваха как тези превозни средства се приземяват в гористата местност в колония Брета, непосредствено до границата ѝ със Спейнвил. При опита им да разузнаят по-подробно, бяха спрени и върнати обратно от кордон въоръжени дорсайци, но тяхната преценка за пристигналите части, като се имаше предвид броя на полетите до корабите на орбита, беше поне пет хиляди човека.

Генерал Лу Мей, командващ обединените сили на градовете-държави, изсумтя, когато му донесоха тази информация.

– Това е едно от любимите неща на Греъм. – Генералът беше надхвърлил седемдесетте и се беше оттеглил от активна служба, когато новите амбиции и военната треска на градовете-държави го беше върнала, за да поеме командването на обединената им армия. – Той иска да ни стресне с идеята, че ще бъдем нападнати от две отделни групи. Но аз се обзалагам, че при първа възможност, той ще ги събере заедно, в секундата, когато реши, че ни е изкарал на открито, където би могъл да се развихри с всякакви странни маневри. Но ние няма да се хванем на това. Ще се окопаем тук в Спейнвил и ще го накараме да дойде при нас.

Той се подсмихна. Беше дебел, така както и стар, и мисълта, че ще може да надхитри този необикновен младок, докато си седеше удобно разположен в собствения си дом в Спейнвил му достави огромно удоволствие. Той нареди по целия периметър около града да се разположат тежки лъчеви оръдия и всичко подстъпи да се минират. За да се пробие подобна отбрана щяха да бъдат необходими много повече от леко въоръжените дорсайци, независимо, че техният брой беше равен на хората, с които разполагаше в града.

А междувремежно войските на Клетус вече действаха. Една

разнородна сбирщина от цивилни камиони и други тежкотоварни средства с плъзгачи на въздушни възглавници, бяха предварително прехвърлени в местността, където се приземяваха совалките. Същите тези средства, сега се придвижваха като транспортен конвой, шофирани от въоръжени дорсайци. Те пресякоха границата с Армой и се насочиха към вътрешността, където беше града и неговото ново летище, предизвиквайки паника сред жителите.

– Ще стоим тук! – изгруктяваше Лу Мей при всяко тревожно съобщение, което пристигаше от Армой, с искане да изпрати експедиционен корпус, за да ги защити от пристигащите дорсайци. Той обаче не изпрати никакви сили към Армой, а остана там, наблюдавайки другата команда на Клетус, която също беше приведена в действие, и изглежда се беше насочила към някой от другите градове-държави. Все още Лу Мей не предприемаше нищо, и наистина след като подмина Спейнвил, първата команда на Клетус се обърна и се озова зад него. В същото време, командата, която заплашваше град Армой, също промени намеренията си и се настани пред Спейнвил. И така, само за няколко дни града се оказа обкръжен от дорсайски части.

Лу Мей ликуваше и пляскаше по дебелия си колена. Колкото и да беше любопитно, в щаба на Клетус извън града, имаше също един човек, който изпитваше не по-малко задоволство от развитието на нещата. Това беше канцлерът Ад Рейс, представител на правителството на Брета, който придружаваше Клетус в ролята си на „наблюдател“.

– Отлично, маршале. Отлично! – Рейс, тънък, с високо чело, приличаш на учен мъж, облечен в дълга, черна официална наметка на канцлер, потриваше от радост слабите си ръце. – Успяхте да хванете армията им в капан. А те нямат други сили, които да им дойдат на помощ. Прекрасно извършено!

– Вместо на мен би трябвало да благодарите на генерал Лу Мей за това – забеляза Клетус сухо. – Той няма от какво да се страхува толкова, разположен зад своите минни полета. Друго би било, ако се срещнем в открито сражение, където дорсайците са много по-подвижни от неговите войници. Той разполага с повече хора и е в по-изгодна позиция.

– Но вие няма защо да превземате града с шум! – възрази Рейс. – Ще се снабдявате от провинцията или от самата Брета. Лу Мей е откъснат от външните си снабдители. Ще бъде въпрос на време да ги накараме да гладуват!

– Може би няма да е толкова лесно – възрази Клетус – освен, ако е бил необичайно разсеян, докато е подготвял другите неща, и да е

забравил да осигури достатъчно запаси за града и войските, за да издържат по-дълго време, отколкото можем да си позволим да ги обсаждаме.

Рейс се намръщи. Очевидно не него му се струваше, че този дорсайски маршал възприема прекалено мрачно положението.

– Възравявате срещу обсадата на града ли? – поиска да знае той. – Ако е така, аз може би трябва да ви уведомя, че правителството на Брета смята това за оптимално – и в действителност единствено – решение, да хванете в капан Лу Мей.

– Не възравявам – засега – отговори спокойно Клетус. – Но само защото съществуват военни причини за това, доста различни от мнението на вашето правителство. Може би трябва да ви напомня, канцлер, че едно от моите условия при приемането на задачата от колонията Брета, както и с всяко друго правителство, с което сключвам договор, е това, че аз, единствен, ръководя акцията.

Той се извърна и седна зад бюрото в кабинета, намиращ се във временната полева конструкция.

– А сега, ако ме извините, имам да свърша някои работи.

Рейс се поколеба, после се завъртя кръгом и излезе. Клетус продължи обсадата три седмици, поставяйки бруствери и копаейки окопи около града, все едно, че имаше намерения да стои там за неопределено време. А междуременно, с изключение на случайна размяна на изстрели, между отбранителите и нападателите нямаше сериозни конфликти.

Във въздуха положението беше подобно. Дорсайски самолети патрулираха над и около града за да предотвратят влизането и излизането на транспортни средства от градовете-държави. Но освен това нямаше въздушни сблъсъци. Както при повечето вътрешноколониални въоръжени конфликти, въздушните боеве се избягваха благодарение на някакво мълчаливо споразумение, подобно на това, с което беше забранено използването на отровни газове по време на Втората световна война на Земята. Предмет на въоръжените битки между технологично бедните общества, каквито бяха младите колонии, беше не толкова унищожаването на производствения капацитет на врага, а отнемането му. Човек не унищожаваше с бомби това, което искаше да притежава. А щом като заводите и оборудването бяха ценни за цивилизацията, то хората, които притежаваха уменията да работят с тях бяха почти толкова ценни.

Затова бомбардирането, а също и безразборното използване на тежки оръжия в заселени места се избягваше, и тъй като въздушните средства бяха почти толкова скъпи, колкото и междузвездните кораби,

всякаква друга тяхна употреба, освен като транспортни средства се избягваше.

В края на трите седмици, обаче, на Клетус като че ли му омръзна съществуващото положение и издаде нареждания, които буквално накараха канцлера Ад Рейс да дотича в кабината му, запретнал полите на наметката си, за да не пречат на движението на краката му.

– Вие оттегляте половината от своите части и ги изпращате към града Армой и летището му! – обвини го той, връхлитайки в кабинета на Клетус.

Клетус повдигна глава от бюрото, върху което работеше. – А, значи сте чули за това? – попита той.

– Дали съм чул! – Рейс се приближи до бюрото и така се наведе, че носът му почти се допря до този на Клетус. – Аз ги видях! Всичките цивилни камиони, които поискахте преди, сега са тръгнали към Армой! Само не ми казвайте, че са тръгнали към друго място!

– Точно за там са тръгнали – съгласи се Клетус. – А останалата част от нас ще ги последва през следващите двадесет и четири часа. Няма никакъв смисъл да продължаваме тази обсада повече. Смятам да я вдигна и да превзема летището на Армой.

– Да вдигнете обсадата?... Що за фокус е това? Ако градовете-държави са ви платили да ни предадете, едва ли бихте избрали нещо подходящо... – Той спря внезапно, потръпвайки малко от неочаквания звук на собствените му думи. Клетус се беше изправил на крака зад бюрото.

– Надявам се, че не съм чул правилно, канцлер – очите на Клетус и гласът му бяха изцяло променени. – Нима обвинявате дорсайците в безчестие?

– Не... т.е., аз не исках да кажа... – Рейс заекна.

– Съветвам ви да сте по-внимателен с това, което искате да кажете. Дорсайците не развалят договори и не допускат подобни разговори. А сега, за последен път, нека ви припомня, че аз съм този, който командва тази кампания. Може би ще бъде по-добре, ако сега се върнете в квартирата си.

– Да, аз... – Рейс се измъкна.

Точно преди зазоряване на другата сутрин, останалата част дорсайците, обсадили Спейнвил, се качи на транспортните средства заедно с цялото си въоръжение. Само въздушните им сили останаха над града, за да предотвратят всякакви подкрепления по въздуха.

Зората огря празните окопи и захвърлените от войниците

бруствери, но едва към обед тишината и явната изоставеност накара няколко патрула от Спейнвил да излязат на разузнаване. След като разучиха бившите позиции на дорсайците и се убедиха, че са напуснати, те определиха посоката на тяхното оттегляне по следите в почвата и тревата и бързешком се върнаха да докладват на генерал Лу Мей.

Лу Мей, събуден с тези новини от тежък сън, след една късна вечеря предишния ден, започна да ругае, по начин излязъл от мода още преди четиридесет години.

– Пипнахме го! – избухна възрастният мъж, изтъркулвайки се от легло и нахлузвайки дрехите си с максимална бързина. – Не издържа чакането и сега сам си надяна примката!

– Сър? – опита се да възрази полковникът, който беше донесъл новините. – Защо да си е надянал примката? Не разбирам...

– Това е защото вие, деца, не знаете нищо за това как се води истинска война! – изрева Лу Мей, нахлузвайки панталоните си. – Греъм се е насочил към Армой, идиот такъв!

– Да, сър – каза полковникът. – Но аз все още не виждам...

– Той се е примирил с факта, че няма шансове да превземе този град тук! – срязва го Лу Мей. – Затова е решил да се оттегли и вместо това да превземе Армой. По този начин може да твърди, че е направил възможно най-доброто и поне е завзел за Брета летището, което им беше съперник! С наличието на това летище те могат да преговарят за коридора към морето! Не ти ли е ясно? Греъм, най-после е разбрал, че е сключил лош договор. Иска да се измъкне при каквито и да са условия – но не може да си тръгне без да предложи нещо на Брета. И това ще бъде Армой и неговото летище!

– Да, сър – призна честно полковникът. – Всичко това ми е ясно. Но това, което не разбирам е защо смятате, че си е окачил сам примката. След като може да предложи на Брета в замяна Армой и летището му...

– Идиот! Идиот и половина! – изрева Лу Мей. – Той ще трябва да превземе Армой, нали, глупако?

– Да, сър...

– Следователно ще трябва да окупира града Армой, нали? – Завършил най-после с обличането си, Лу Мей се затъркаля към вратата и продължи през рамо. – Ако се придвижим бързо след него ще го пипнем в града и ще го обкръжим! Той няма да разполага със запаси за дълъг престой – а ако трябва, разполагаме с достатъчно хора и оръжие за да превземем града с шурм! И в двата случая ще пленим неговите дорсайци, а него ще държим като затворник и ще прави каквото му кажем!

Лу Мей не загуби нито минута за да последва Клетус и дорсайците. Но въпреки голямото бързане, той не пропусна маршовата стъпка, както и тежките лъчеви оръдия, които беше окопал около града, и които сега взе със себе си, въпреки, че те определено щяха да забавят напредването му. Тромав, но смъртоносно опасен, той се плъзгаше по ялната следа, оставена от оттеглилите се части на Клетус.

Посоката на следата водеше директно към града Армой, може би на три дни път от дорсайците на Клетус, които бяха по-леко въоръжени. Лу Мей щеше да извади късмет, ако успееше да се придвижи за четири дни, но той беше изчислил, че допълнителният ден щеше да му бъде от полза. Той щеше да доведе генералът от Спейнвил на сцената при Армой навреме за да се възползва от предимството на момента, когато войските на Клетус щяха да отдъхнат след завземането на града.

Въпреки това, би било мъдро... помисли Лу Мей – да има един малък запас от време. Ако пристигнеше по-рано, винаги можеше да забави приближаването до града. По тези причини издаде заповед да продължат с похода след вечеря, под безлунното, но осеяно с ярки звезди небе на Нова Земя. Той ги подтиква да вървят в тъмнината, докато хората започнаха да заспиват на кормилото или както вървяха. Най-накрая, макар и неохотно издаде заповед за спиране за през нощта, три часа след полунощ.

Армията точно беше успяла да потъне в дълбок сън след изтощението, когато беше събудена от остри експлозии, и те се надигнаха за да видят как техните тежки, лъчеви оръдия горяха с червено-бели пламъци, докато енергийният им заряд се разтапяше от собствената си топлина, като масло във фурна. В същия момент, облечени в черно дорсайци се озоваха сред хората на Лу Мей и започнаха да ги разоръжават, отвеждайки ги на групи под острия поглед и дулата на пушките на други пазачи.

Самият генерал Лу Мей, изненадан в дълбокия си сън, седна в леглото, и установи, че над него се беше надвесил Клетус, с разкопчан кобура на пистолета. Лу Мей се опули изумен.

– Но вие трябва да сте... много пред мен... – заекна той след малко.

– Имам една група от цивилни камиони напред – отговори Клетус. – Камиони, в които освен шофьорите няма други хора. Всички хора, с които разполагам са сега с мен – и вашата армия е пленена, генерале. Ще улесните нещата, ако се предадете, веднага.

Лу Мей се изтърколи от леглото. Изведнъж се почувства много стар, треперещ и безпомощен, застанал така в своята пижама. Почти

като насън той премина през всички условия на капитулация.

Клетус се върна обратно във временния лагер, който бяха устроили. Там го очакваше канцлера Ад Рейс.

– Можете да уведомите вашето правителство, че всички действащи сили на обединените градове-държави са наши пленници, канцлер... – започна той и спря, когато влезе Атайър, носещ жълт плик със съобщение.

– Сигнал от полковник Ичан Кан на Дорсай – каза Арвид – предадено от базата на в Адониер в Брета.

Клетус взе плика и го отвори. Съобщението гласеше: Атака, извършена през прохода Етер от Нюланд в територията на Бакхала, отбита. Силите на Коалицията и Съюза обединени в съвместна „Мирна сила“ за новите светове. Дау деКастрис главнокомандуващ на тази сила. Клетус сгъна листа и го прибра в джоба на туниката си. Той се обърна към Рейс. – Разполагате с двадесет и четири часа за да доведете тук войските на Брета и да поемате пленниците. Аз и моите войници трябва да се върнем веднага на Дорсай.

Рейс го гледаше със смесица от преклонение и възхищение.

– Но ние предвиждахме победен парад в случай на... – започна той колебливо.

– Двадесет и четири часа – повтори кратко Клетус. Той си тръгна, оставяйки канцлера да гледа след него.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Приземявайки се на Дорсай, Клетус се обади на майор Арвид Джонсън, който беше вече армейски командир, да го очаква в дома му. Все още с бойната си униформа, той се качи заедно с Атайър, който беше като една малка, кривоноса сянка до него, в наетия самолет, който го откара до Форали и къщата му.

Мелиса, Арвид и Ичан го посрещнаха на входната врата. Атайър, все още стеснителен, независимо от чина, който имаше, се отдръпна в най-отдалечения край на хола, докато Клетус поздрави кратко Мелиса и Ичан, преди да се насочи към кабинета, правейки знак на Арвид и Ичан да го последват.

– Ти също, Бил – кимна той на Атайър.

Той затвори вратата на кабинета след себе си.

– Какви са последните новини? – Обърна се той към тъста си, приближавайки се към бюрото си върху което имаше една купчина съобщения.

– Изглежда, че деКастрис е бил назначен на този пост като главнокомандуващ на обединените сили на Коалицията и Съюза още преди няколко месеца – отговори Ичан. – Държали са го в тайна, докато управляващите от двете страни накарат жителите на Земята да възприемат идеята. Освен това, Артур Уалко е тук. Изглежда, че деКастрис му прави някакви номера с амониевите мини на Нютон.

– Да, сега ще започнат дребни войни по всички нови светове... Ще приема Уалко утре сутрин – каза Клетус. Той се обърна към Арвид.

– Е, Арв. Ако дорсайците раздаваха медали сега щях да ти дам една шепя от тях. Надявам се, че някой ден ще ми простиш за това. Трябваше да те накарам да си мислиш, че завинаги съм те оставил на полева работа.

– А не сте, така ли, сър? – попита тихо Арвид.

– Не – отвърна Клетус. – Исках развитие за теб. И го получих.

И наистина, човекът, който стоеше пред тях, наречен Арвид Джонсън беше един съвсем различен мъж. Една от съществените разлики бе, че изглеждаше поне пет години по-възрастен. Светлорусата му коса, като че ли беше потъмняла с възрастта, а кожата му станала много по-мургава от преди. От една страна като че ли беше отслабнал, а от друга изглеждаше още по-голям от преди, един мъж с едри кости и железни

мускули, който се извисяваше над тях.

В същото време нещо си беше отишло от него завинаги. Младостта, приятелската мекота, които бяха негова отличителна черта сега бяха изчезнали. На негово място се беше появило нещо мрачно и уединено, като че ли най-накрая бе осъзнал силата и уменията си, които го отличаваха от другите. Беше станал така опасен както Свахили.

Движенията му бяха безшумни. И през цялото време като че ли внимаваше да не нарани случайно другите, които бяха по-малки и слаби от него. Стоеше пред бюрото на Клетус не като човек, а като воин, приличащ на непобедим великан.

– Радвам се да го чуя – каза той сега меко на Клетус. – Какво искате да направя?

– Да спечелиш сражение – ако е необходимо. Ще ти дам да отбраниваш един свят. И те повишавам в нов ранг – вицемаршал. Ще работиш заедно с друг офицер също с нов ранг – боен оператор.

Той леко се извърна и погледна към Атайър.

– Това ще е Бил. Като боен оператор Бил ще има един чин по-нисък от твоя, но ще бъде по-старши от всички останали офицери с теб, освен мен.

Арвид и Бил се изгледаха.

– Боен оператор? – запита Ичан.

– Точно така – отговори му Клетус. – Не бъди толкова изненадан, Ичан. Към това се стремяхме още от началото, с реорганизацията и новата подготовка на хората. – Той отново погледна към Арвид и Бил. – Маршалът, вицемаршалът и бойният оператор ще образуват основния командващ екип. Бойният оператор ще бъде теоретикът стратег, а вицемаршалът ще бъде тактикът. Дватама, грубо казано, ще имат взаимоотношения подобни на тези между архитекта и отговорния конструктор на една сграда. Бойният оператор ще разучи стратегическата ситуация и проблема и ще състави план за сражението. И докато прави това ще има пълна свобода за действие.

Докато говореше Клетус гледаше към Бил. Сега направи пауза.

– Разбираш ли, Бил?

– Да, сър – отвърна той.

– След това, обаче – очите на Клетус се обърнаха към Арвид... – бойният оператор ще даде своя стратегически план на вицемаршала, който от този момент нататък поема цялата власт. Неговата работа ще бъде да вземе плана, да направи някакви или много промени, които смята че ще са необходими за практическото му изпълнение и да го

изпълни. Ясно ли ти е, Арв?

– Да, сър – каза Арвид меко.

– Добре, тогава ти и Бил сте освободени от досегашните си задължения и веднага започвате с новата си работа. Светът, с който ще започнете е Дорсай, а първите сили, с които ще работите се състоят от жените, децата, болните и старите хора. – Той леко им се усмихна. – Тогава тръгвайте, и двамата. Нямаме много време за губене.

Когато вратата зад тях се затвори, го връхлетя вълна от умора, с която се беше борил от дни и часове. Той се залюля както стоеше и усети как Ичан го хвана за лакътя.

– Не, добре съм – каза той. Зрението му се избистри и той погледна към загриженото лице на Ичан. – Просто съм уморен, това е всичко. Ще отида да дремна и ще се заемем с работата след вечеря.

Придружен от Ичан той напусна кабинета, чувствайки се като че ли върви по възглавници, и отиде в спалнята. Леглото беше пред него; той се опусна върху примамващата покривка без да се опита да свали дори и ботушите си... И това беше последното, което си спомняше.

Събуди се малко преди залез слънце, вечеря леко и поигра половин час със сина си. След което заедно с Ичан се затвориха в кабинета му и се нахвърлиха върху купчината документи. Сортираха писмата на две групи, в едната, тези на които Клетус трябваше да отговори сам, а в другата, тези на които можеше да отговори и Ичан, с няколко указания от негова страна. Двамата мъже диктуваха почти до зазоряване докато накрая бюрото беше разчистено и бяха изпратени, заповеди до всички дорсайски части.

На следващия ден интервюто с нютонианския управител Уалко беше кратко и неприятно. То щеше да бъде изпълнено с язвителност и безкрайно дълго, ако Клетус не беше прекъснал мъглявите обвиненията на Уалко.

– Договорът, който подписах с вас – каза му Клетус – включваше вземането на амониевите мини и Уотършед, и връщането им на вас. Не сме давали гаранции, че вие ще можете да ги задържите. Това беше ваша работа, както и споразумението, което можехте да постигнете с Броза.

– Ние се споразумяхме – отвърна Уалко. – Но сега те изведнъж получиха подкрепления от петнадесет хиляди войници на Съюза и Коалицията, и в знак на уважение към този деКастрис не искат да ги откажат. Твърдят, че са го извършили по принуда.

– А не са ли? – попита Клетус.

– Не в това е въпросът! Въпросът е, че се нуждаем от вас и вашите дорсайски войски веднага, за да се противопоставим на тези петнадесет хиляди войника от Земята, които бронаните държат над нас като меч.

Клетус поклати глава.

– Съжалявам. Точно в момента имам изключително много заявки за моите наемници. Освен това самият аз не съм свободен за да дойда на Нютон.

Лицето на Уалко застина.

– Вие ни въвлякохте в това, а сега, когато имаме неприятности ни оставяте да се справяме сами. Това ли наричате справедливост?

– А беше ли спомената справедливост когато подписахте оригиналния договор? – отвърна мрачно Клетус. – Не си спомнят такова нещо. Ако целта е била справедливостта, то тогава съм принуден да ви посоча, че макар и мините да са били разработени с ваши средства и експерти, това е било така защото сте се възползвали от бедността на Броза, която не им е позволявала сами да ги разработят. Вие може да имате финансов интерес в тях, но бронаните имат морални права над тях – те са техни естествени природни богатства. Ако погледнете нещата от тази страна, трудно бихте могли да отречете моралните им права... – той спря изведнъж.

– Извинете – каза сухо той. – Напоследък съм малко преуморен. Отдавна със се отказал да мисля вместо другите. Вече ви казах, че не мога да ви предоставя нито себе си, нито такъв експедиционен корпус, какъвто искате.

– Тогава какво ще направите за нас? – промълви Уалко.

– Мога да ви изпратя известно количество хора, които да поемат командването на вашите войски, ако подпишем договор, че ще ги оставите сами да вземат всички решения.

– Какво? – почти изкрещя Уалко. – Това е по-лошо от нищо!

– Ще бъда изключително доволен, да не ви предоставя нищо, щом предпочитате това. Ако е така, моля да ми кажете. Времето ми е съвсем ограничено.

Настъпи кратка пауза. Постепенно чертите върху лицето на Уалко се отпуснаха и на него се изписа нещо, много близо до отчаяние.

– Ще вземем вашите офицери – каза той след дълбока въздишка.

– Добре. До два дена полковник Кан ще изготви договора ви. Можете да обсъдите условията с него – каза Клетус. – А сега, ако ме извините...

Уалко си тръгна. Клетус повика Дейвид Ап Морган, един от

старите офицери на Ичан, който беше станал сега старши полеви командир, и му възложи задачата да подбере офицерите, които трябваше да бъдат изпратени на Нютон, за да поемат командването на войските на Организацията на напредналите общества.

– Естествено, можеш да се откажеш – каза му Клетус.

– Знаеш, че няма да го направя – каза Дейвид Ап Морган. – Какво искаш да направя?

– Благодаря ти. Е, добре. Ще ти дам около хиляда двеста и петдесет човека, като всеки от тях ще бъде повишен поне с един чин от сегашния си. Ще имаш за ръководители на отряди бивши подофицери и сержанти. Използвай ги за да замениш местните офицери – имам предвид всички. Ще бъде подписан договор, който ти дава пълна власт по военните въпроси. Старай се да запазиш тази власт. Не давай никаква възможност на Уалко и неговото правителство да се намесват независимо от обстоятелствата. Кажим им, че ако не те оставят на мира, ще изтеглиш хората и ще се върнеш.

Дейвид кимна. – Да, сър. Някакъв план за операцията?

– Старай само да не водиш сражения и стационарни битки. Вероятно няма нужда да ти го казвам. И сам знаеш, че онези войски няма да са добри в стационарни сражения. Накарай силите на Съюза и Коалицията да те преследват – и нека го правят непрекъснато. Разходи ги по цялата карта. Удряй само дотолкова, доколкото да ги им подклаждаш огъня, а ако се приближат прекалено, разпръсни се на партизански групи. Направи всичко възможно за да ги дразниш, но гледай да минеш с минимум човешки жертви. – Ще го направя. Нещо друго?

– Не. Постарай се да им струва много скъпо – отговори Клетус. – Не прави удари освен, ако не можеш да ги избегнеш. Нека човешките им жертви да са малки, а материалните щети големи. Колкото повече войници имат, толкова повече ще им липсват храна, оборудване и други запаси, които се надявам, че ти ще унищожис, като използваш всяка възможност, която се появи.

– Разбрано – каза Дейвид и си тръгна, подсвирквайки, към дома си Фал Морган, който беше съвсем наблизо. Подобно на всички членове от неговото семейство и той имаше приятен глас, а също така умееше да свири с уста сложни и приятни мелодии. Най-неочаквано, чувайки звукът, който заглъхваше в хола на неговия дом, Клетус си припомни една песен, която Мелиса му беше изпяла и изсвирила някога. Беше една малка, тъжна, прекрасна мелодия, създадена от млад член на семейство Ап Морган, загинал при някаква битка, когато Мелиса била много по-

млада.

Той не успя да си я припомни цялата, но в нея се разказваше за спомените на младия войник за родната му къща, докато чака да започне битката на някакъв далечен свят. ...Фал Морган, Фал Морган, в такова сиво утро като днешното усещам твоите стени и покрива около мен...

Клетус отблъсна от съзнанието си припева на песничката и отново се зае със задачата да подбере хората, които да изпрати с Дейвид.

През последвалите седмици заявките за дорсайски войници непрестанно пристигаха. Навсякъде където Клетус беше спечелил преди битка, сега действаша войските на Съюза и Коалицията, опитвайки се да унищожат всичко, което беше постигнал.

Усилията на земните сили бяха непохватни и грандиозни. Заедно, Съюзът и Коалицията, разполагаха с повече от половин милион военни, пръснати във всички нови светове. Ако този половин милион действаше ефективно в сраженията, които Дау деКастрис се опитваше да ръководи, то всякаква съпротива от страна на дорсайците и атакуваните колонии едва ли би продължила повече от два дена.

Оказа се, че половината от този половин милион бяха заети в окупационни действия. Освен това между бившите офицери от Съюза и новите им партньори от Коалицията съществуваша дълбоки подозрения и стари вражди; също така съществуваше мързел и некомпетентност на всички военни и политически нива както и груби грешки, които бяха неминуем резултат от дезорганизацията в една толкова огромна, и набързо създадена военна единица.

Независимо от това, оставаше една значителна част от около осемдесет хиляди добре подготвени и прекрасно екипирани войници, която трябваше да се справи с двеста хиляди почти безполезни и практически неекипирани колониални войски плюс една шепа дорсайци. Клетус трудно би могъл да събере и двадесет хиляди дорсайци дори и да измъкнеше всеки мъж, включително и тези на патерици.

Да изпраща малки контингенти от дорсайци да поемат командването на колониалните войски беше едно разрешение; но само ако самите войски имаха някаква подготовка. Където такава не съществуваше – като на Касида – или където изобщо нямаша войски, които да бъдат командвани – като на Св. Мари – трябваше да се изпращат цели контингенти дорсайци.

– Но защо не спрем? – настоя Мелиса един ден, връщайки се разстроена от посещение в един дом, където бяха загубили поредния мъж от семейството. – Защо просто не спрем да изпращаме мъже?

– По същата причина поради която Коалицията и Съюзът са се обединили и изпращат хора навсякъде за да унищожат постигнатото от нас – отговори й Клетус. – Ако успеят да ни бият по всички места, те ще унищожат нашата стойност като наемни войници. Точно към това се стреми Дау. След това ще дойдат на Дорсай за да ни заличат.

– Ти не можеше да бъдеш сигурен в това – че искат да ни унищожат!

– Не бих могъл да бъда по-сигурен. Също както и всеки друг, който се замисли над нещата. Ние печелихме всяка битка и доказвахме, че сме по-добри от техните войски. Ако това беше продължило още малко, в новите светове повече нямаше да има нужда от войници на Съюза и Коалицията. А заедно с това щеше да изчезне и всякаква необходимост от военна подкрепа от Земята, а с това и влиянието на Земята върху колониите. Ако те победят, ще запазят контрола си над новите светове. Докато ако ние победим...

– Да победим! – изсумтя Ичан, който беше също в стаята.

– Ако ние победим – повтори Клетус, гледайки твърдо към повзрастния мъж – ние ще разрушим този контрол завинаги. Битката между нас сега е за съществуване – когато свърши, или Земята, или Дорсай ще бъде изключен от новите светове. Настъпи продължителна тишина, през която Мелиса го гледаше с необичайно разширени очи. – Не мога да повярвам! – каза накрая те. Обърна се към баща си. – Татко...

– О, всичко е съвсем вярно – каза с равен глас Ичан от другата страна на стаята. – Ние бяхме прекалено победоносни – с първите сражения на Клетус на Нютон и други подобни. Подплашихме Съюза и коалицията. И сега са решили да се защитят. Те са много големи, а ние сме много малки... И освен това сме изпратили всички, които можехме.

– Няма останали дори и резерви – допълни Клетус.

Ичан не каза нищо. Мелиса се обърна отново към клетус.

– Не – каза той, въпреки че тя не беше проговорила. – Нямам намерение да загубя.

Ичан все още мълчеше. В тишината, в далечината се чу звънецът на входната врата. Секунда по-късно адютантът отвори вратата.

– Ребон, Пълномощникът от Екзотика на Дорсай, сър – каза той.

– Въведи го. – Адютантът се отдръпна и в стаята влезе слаб мъж в сина роба.

Лицето му носеше типичното екзотианско спокойствие, но изражението му беше сериозно. Той се приближи към Клетус и двамата с Ичан се изправиха.

– Боя се, че нося някои лоши новини, Клетус – каза той. – Военни сили на Съюза и Коалицията са завладели електростанцията на Мар, заедно с цялото оборудване и специалистите.

– На каква основа? – рязко каза Ичан.

– Коалицията предявява претенции към Организацията на напредналите общества на Нютон – отвърна Ребон, извърщайки се леко към Ичан. – Те са завзели станцията, като разплащане за техните претенции. Мондар – той се обърна към Клетус – ви моли за помощ.

– Кога се случи това? – попита Клетус.

– Преди осем часа – отвърна Ребон.

– Осем часа! – избухна Ичан. На най-бързият междузвезден кораб – а нямаше друг известен способ за предаване на съобщения в междузвездното пространство – бяха необходими поне три дни за да преодолее светлинните години, между Мар и Дорсай. Очите на Ребон леко се замъглиха.

– Уверявам ви, че е вярно – промълви той.

– А откъде са дошли войските? – продължи да разпитва Ичан. Той хвърли поглед към Клетус. – Нали се предполагаше, че нямат повече части?

– Без съмнение от Хармония и Асоциация – отвърна Клетус.

Ребон вдигна бавно погледа си към Клетус.

– Това е вярно – каза той с известна изненада. – Очаквахте ли го?

– Очаквах, че деКастрис ще наеме помощ от Хармония и Асоциация – каза кратко Клетус. – Веднага тръгвам.

– За Мар ли? – В гласа на Ребон прозвуча облекчение. – Означава ли това, че ще намерите хора за да ни помогнете?

– Не. Сам. За Кълтис – каза Клетус на излизане от стаята – да говоря с Мондар.

До кораба, който щеше да го отведе на Кълтис той се сблъска с вице-маршал Арвид Джонсън и бойния оператор Бил Атайър, на които беше наредено да го чакат там. Клетус спря за момент да говори с тях.

– Е, все още ли, мислите, че работата която ви възложих, да отбравяте Дорсай е нищожна?

– Не, сър – Арвид спокойно го погледна.

– Добре. Тогава всичко зависи от вас. Знаете принципите, на които трябва да се подчинява всяко ваше действие. Желая ви успех.

– Благодарим ви – каза Бил. – И на вас пожелаваме успех, сър.

Клетус се качи по стълбата и входната врата се затвори зад него.

Пет минути по-късно корабът подскочи с гръм към небето и се

изгуби в пространството.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

След последната им среща у Мондар бяха настъпили едва забележими промени. По лицето му не се забелязваха нови бръчки, нито в косата му беше посивяла, но сините очи, подобни на тези на Мелиса, бяха придобили по-дълбок цвят, като че ли изминалото време беше издълбало нови нива на разбиране в съзнанието зад тях.

– Значи няма да можеш да ни помогнеш на Мар, Клетус? – бяха думите, с които го поздрави при пристигането.

– Нямам повече части, които да ви изпратя – каза Клетус. – А дори и да имах щях да препоръчам да не се изпращат.

Те преминаха през няколко помещения, вървейки един до друг и се озоваха в една от полу-стаите, където Мондар посочи на Клетус един изплетен от пръчки стол и сам седна на друг. През цялото време не беше проговорил, но сега го направи.

– Ще загубим повече, отколкото можем да си позволим, ако изгубим инвестициите си в станцията – каза Мондар. – Все още разполагаме с дорсайския контингент тук на Бакхала. Не можем ли да ги използваме за да възвърнем електростанцията?

– Не освен, ако не искате допълнителните части на Коалицията и Съюза, които са в Нюланд, да преминат веднага през границата. Вие не го искате, нали?

– Не – отвърна Мондар. – Не искаме това. Но какво може да се направи с тези наемници, които са окупирали станцията на Мар?

– Оставете ги там – каза Клетус.

Мондар го погледна.

– Клетус – каза той меко след секунда. – Не се опитваш само да се оправдаеш за положението, което създаде сам?

– Вярваш ли на моята преценка? – възрази Клетус.

– Имам много високо мнение за нея – бавно отговори Мондар. – Но се боя, че повечето от останалите пълномощници тук и на Мар не споделят същото становище в момента.

– Но те все още ти имат доверие да вземеш решения, които се отнасят за мен, нали? – попита Клетус.

Мондар го изгледа с любопитство.

– Какво те кара да си толкова сигурен?

– Фактът, че до сега съм получавал всичко, което съм поискал от

екзотите. Ти си човекът, който ме е препоръчвал като добър или лош залог и все още си, нали?

– Да – отвърна Мондар с подобие на въздишка. – И това е причина-та поради която няма да проявя личната си слабост към теб, Клетус. Но-ся отговорност към другите екзоти, която ме кара да погледна по-твърдо на нещата, отколкото бих постъпил, ако бях сам. Освен това, трябва да избира между теб и комбинацията Съюз-Коалиция.

– Каква ще бъде процедурата, ако решението ти клони към тях?

– Опасявам се, че трябва да постигнем с тях възможно най-изгодни условия – отговори Мондар. – Без съмнение те ще поискат да освободим вашите части, които имаме тук, и да си поискаме заемна. Ще искат да ги подкрепим, да наемем техни войски и да им помогнем срещу вас на Дорсай.

Клетус кимна.

– Да, точно това ще поискат. Добре, какво ти е необходимо за да решиш, че оставате с нас?

– Някакви доказателства, че дорсайците все още имат шанс да преживеят настоящото положение. Като се започне с: вече ти казах, че ще претърпим огромни загуби заради станцията на Мар, а ти току-що зая-ви, че дори и да разполагаше с войници, щеше да предложиш да не се предприема нищо срещу окупацията. Предполагам, че имаш някакви причини за това?

– Разбира се. Ако се замислиш за момент, ще установиш, че самият проект като такъв е напълно защитен. Това е една структура както с потенциална, така и с действителна стойност – за Съюза и Коалицията, както и за всеки друг. Те може и да са я окупирали, но можеш да си сигурен, че няма да нанесат никаква вреда на извършената работа от хора и машини.

– Но какво добро ще ни донесе това, след като ще е в техни ръце?

– Няма да е за дълго. Окупационните сили са от Хармония и Асоци-ация, и тяхната религия и дисциплина ги прави чудесни точно като та-кива – но това е всичко. Те гледат с пренебрежение на всеки, който ги наема, и в минутата, когато заплащането им спре, ще си приберат бага-жа и ще си заминат вкъщи. Да почакаме една седмица. В края на този период или Дау ще е победил, или аз. Ако е той, ти все още ще можеш да преговаряш с него. Ако победа аз, твоите окупатори ще си приберат багажа и ще напуснат по мое нареждане.

Мондар го изгледа подозрително.

– Защо точно една седмица?

– Защото няма да бъде повече – отговори Клетус. – Наемането на хора от Хармония и Асоциация показва, че Дау е готов да свали картите.

– Така ли? – Мондар продължаваше да го наблюдава внимателно. Клетус откровено посрещна погледа му.

– Точно така – каза той. – Известен ни е броят на войските, с които разполага Дау. Това можехме да преценим от броя на частите, които Коалицията и Съюзът са пръснали поотделно в новите светове. Дау трябваше да използва всичките, за да ангажира дорсайците в дребни войни. Не му бяха останали никакви резерви. Но, заменяйки своите военни части с такива от Хармония и Асоциация, той можеше да изтегли временно една достатъчно голяма сила, с която да ме унищожи. Следователно, появата на тези наемници на Мар е показателно, те Дау е готов да свалим картите.

– Как може да си така сигурен, че наемането на тези войски означава точно това, а не нещо друго?

– Разбира се, че съм, защото аз бях този, който първи предложи наемането на войски от Хармония за такива цели.

– Ти си предложил? – Мондар беше озадачен.

– Преди известно време минах през Хармония за да поговоря с Джеймс Ръка Господна и му предложих да наема членове на Войнстващата църква като суров материал, за да увеличи официалния брой на дорсайците. Предложих му ниска цена за хората му. Не беше необходимо голямо въображение, за да предположа, че веднъж приел идеята, той щеше веднага да се опита да получи по-висока цена от Дау, за същите хора, за същата цел.

– А Дау, естествено, разполагайки със средствата на Съюза и Коалицията може да си позволи да плати по-висока цена – каза замислено Мондар. – Но ако това е вярно, защо Дау не ги нае по-рано?

– Защото поставяйки ги срещу моите дорсайци, щеше много бързо да стане ясно, че те не притежават никакви военни умения – отвърна Клетус. – Единствената полза от тях, е да ги използва за кратко като замяна на елитните си войски, които иска да изтегли тайно.

– Ти изглеждаш много сигурен в това, Клетус.

– Това е напълно естествено. Към това съм се стремил от момента когато седнах на масата с Дау и всички вас на борда на онзи кораб.

Мондар повдигна вежди.

– Толкова много планиране и усилия? – отбеляза той. – И въпреки това не би могъл да си така сигурен, че Дау ще постъпи точни както ти

смяташ.

– Нищо не е абсолютно сигурно, естествено. Но поради някои определени причини, аз съм достатъчно сигурен. Можеш ли да убедиш твоите хора да задържат действията си за седем дни?

Мондар се поколеба.

– Мисля, че мога. Само за седем дни. А какво ще правиш междувременно?

– Ще чакам.

– Тук? – попита Мондар. – Независимо, че в момента Дау събира най-добрите си части за последен удар? Аз съм изненадан, че изобщо напусна Дорсай за да дойдеш тук.

– Няма защо да се изненадваш. Ти знаеш, че аз знам, че вие екзотици по някакъв начин получавате информация за събитията по света по-бързо и от най-бързия междувъзвезден кораб. Затова ми се стори, че информацията ще ме настигне тук така бързо както и на всяко друго място. Мислиш ли, че съм сбъркал?

Мондар се усмихна леко.

– Не – отговори той. – Бих казал, че не си сбъркал. Бъди ми гост тогава, докато чакаш.

– Благодаря ти.

И така той остана на гости при Мондар през следващите три дни, през които направи инспекция на дорсайските части на Бакхала, порови се из библиотеката където Бил Атайър беше намерил смисъла на новия си живот, и възобнови познанството си в Уефер Линет.

Сутринта на четвъртия ден, докато двамата с Мондар закусваха, един млад екзот в зелена роба донесе лист хартия, който подаде на Мондар без да каже нито дума. Мондар му хвърли един поглед и го предаде на Клетус.

– Дау и петнадесет товара с елитни войски на Коалицията се е приземил преди два дена на Дорсай – съобщи Мондар.

Клетус се изправи.

– А сега какво? – погледна към него Мондар. – Няма какво да направиш? Без Дорсай какво ти остава?

– А какво имах преди да имам Дорсай? – възрази му Клетус. – Дау не иска Дорсай, Мондар, Дау иска мен. А докато аз мога да действам, той не е спечелил. Тръгвам веднага за Дорсай.

Мондар се изправи.

– Ще дойда с теб – каза той.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Совалката, с емблема на Екзотика върху металната стена, получи без проблем разрешение за кацане на площадката във Форали. Но когато излязоха заедно с Мондар, Клетус беше веднага обезоръжен от компетентно изглеждащи войници в униформи на Коалицията с бели ленти на обединените сили на Съюза и Коалицията върху десните ръкави, които явно бяха ветерани. Същите войници го преведоха през града, където не се виждаше никой от местните жители, а само окупаторите, до един военен самолет, който ги закара до къщата на Грегъм.

Информацията за тяхното пристигане ги беше изпреварила. Придружиха ги до вратата на трапезарията, набутаха ги вътре и затвориха след тях. Там бяха седнали Мелиса и Ичан, с напитки, към които очевидно не проявяваха голям интерес. Те седяха сковано и неестествено като декор, на който да изпъкне Дау деКастрис, елегантен, в своята сиво-бяла униформа, застанал до бара в отдалечения край на стаята, също с питие в ръката.

На отсрещната стена стоеше Свахили също в униформа на Коалицията, с тежка лъчева пушка.

– Здравей, Клетус – каза Дау. – Очаквах да те намеря тук, когато се приземих. Изненадан съм, че пристигна след като си видял моите кораби на орбита. Или може би си смятал, че не сме успели да окупираме целия Дорсай?

– Знам, че сте го направили – отговори Клетус.

– Но въпреки това си дошъл? Аз не бих го направил. – Дау отпи от питието си. – Или може би си дошъл да се предложиш вместо свободата на Дорсай? Ако е така, постъпил си глупаво. Аз и без това ще го освободя. Всичко което направи е, че ми спести неприятностите да те преследвам по целия свят. Знаеш, че ще трябва да те отведа на Земята.

– Сигурен съм – каза Клетус. – За да бъде изправен пред съд, който ще завърши със смъртна присъда. Която можеш да замениш с доживотен затвор – след което ще ме затворят някъде и най-вероятно безшумно ще изчезна.

– Точно така – отбеляза Дау.

Клетус погледна часовника на ръката си.

– Колко време измина от момента, в който вашите екрани уловиха кораба, с който пристигнах? – попита той.

– Около шест часа. – Дау остави напитката си и се изправи. – Не ми казвай, че си дошъл тук с надеждата, че ще те освободят? Може би шепата офицери, които беше оставил тук, да имат екран и да са уловили твоето пристигане. Но Клетус, ние ги преследваме по двадесет и четири часа на ден от момента, в който кацнахме. Те са прекалено заети да бягат, за да се притесняват за теб, дори и да имаха достатъчно сили и оръжие, за да предприемат нещо.

Той погледна втренчено Клетус за секунда.

– Въпреки това – каза той, обръщайки се към Свахили – няма да поемаме никакви рискове. Върви и кажи на местния командващ, да ограда с кордон летището за совалки във Форали. И нареди една совалка да дойде от корабите. Ще качим Грѐм на борда колкото може по-бързо. – Той отново погледна към Клетус. – Няма да си позволя да те подценя точно сега.

Свахили излезе, като подаде преди това пушката си на Дау.

– Ти никога не си престанал да ме подценяваш. И точно това те доведе тук – каза Клетус.

Дау се усмихна.

– Да. Това което казвам е пълната истина – продължи Клетус. – Имах нужда от лост за да променя историята и се спрях на теб. От момента, в който седнах на твоята маса на кораба, аз се захех със задачата да те накарам да се включиш в играта.

Дау облегна ръката, с която държеше оръжието, върху бара, като продължаваше да държи под прицел Клетус.

– Отдалечи се от него, Мондар – каза той на екзота, който през цялото време стоеше малко зад Клетус. – Не бих могъл да предположа, че би се жертвал, за да му дадеш възможност да се измъкне, но няма защо да рискувам.

Мондар се измести.

– Продължавай, Клетус – каза Дау. – Разполагаме с още малко време, докато чакаме. Не вярвам изобщо на това, което казваш, но ако си имал и най-малката възможност да ме манипулираш, бих искал да го узная.

– Няма много за казване. Започнах с това, че привлякох вниманието ти към мен. После ти показах военния си гений. След това започнах да създавам име за себе си сред новите светове, знаейки, че това ще ти даде идея – идеята, че би могъл да използваш това, което правех, като извишение за това, което сам искаш.

– И какво беше това? – Пушката в ръката на Дау не трепваше.

– Личен контрол върху Съюза и Коалицията – и чрез тях върху новите светове – отговори Клетус. – Ти нарече моя успех заплаха за Съюза и Коалицията и успя да ги убедиш да обединят силите си под твое командване. След като пое командването реши, че единственото което трябва да направиш е, така да разпръснеш дорсайците, че да можеш да ги победиш. След това ще ме плениш и ще използваш популярността си и военната си мощ за да подмениш политическите водачи в Съюза и Коалицията с военни хунти. Естествено, генералите, които би избрал за военните хунти щяха да бъдат твои хора – и след време щяха да ти предложат да поемеш управлението на Земята.

Свахили се върна в стаята. Дау му подаде пушката. Свахили я пое и пресече стаята без да изпуска от прицел Клетус.

– Още колко време? – попита Дау.

– Двадесет минути – отговори Свахили. Дау замислено изгледа Клетус.

– Може би един съд би бил голям риск, все пак – той спря.

Отвън се разнесоха викове и остро изсвирване на автоматични пушки, последвано от свистенето на поне едно лъчево оръжие. Свахили изтича към вратата.

– Не! – изкрещя Дау. Свахили спря и се завъртя. Дау посочи към Клетус. – Застреляй го!

Свахили насочи пушката. Чу се един звук подобен на счупване на клечка. Свахили внезапно спря, извърна се към Ичан, който все още седеше на стола си, но сега държеше същия плосък, малък пистолет, без дългото дуло, който беше използвал преди много време, в обърнатата кола, когато той, с Мелиса, Мондар и Клетус бяха попаднали на засада.

Свахили рязко и тежко се опусна на колене върху килима. Лъчевата пушка се изплъзна от ръцете му. Той падна настрани и остана да лежи така. Дау бързо се наведе към падналото оръжие.

– Недей! – каза Ичан. Дау спря. Отвън се чуха още гласове, които викаха.

Ичан се изправи и отиде към падналото оръжие, все още държейки в рака пистолета си. Той вдигна лъчевата пушка и се наведе над Свахили, който едва дишаше. – Съжалявам, Раул – каза нежно Ичан.

Свахили погледна към него и почти се усмихна. Полуусмивката замръзна върху лицето му. Ичан посегна и със старомоден жест леко затвори клепачите на неподвижните очи. Той се изправи в момента, когато вратата се отвори рязко и в стаята нахлу Арвид с автоматична пушка в ръка, следван от близо от Бил Атайър.

– Всичко наред ли е тук? – попита той, поглеждайки към Клетус.

– Наред е, Арв – отговори Клетус. – А навън как е?

– Хванехме всички – отвърна Арвид.

– Тогава ще трябва да побързате – отбеляза сухо Дау. – Всичките ми групи са в постоянна връзка на отворен канал. Само след минути тук ще пристигнат нови отделения. И тогава къде ще избягате?

– Изобщо нямаме намерение да бягаме – Арвид го погледна. – Всички ваши части на Дорсай са пленени.

Дау се вторачи в него. Черните очи се сблъскаха със сините.

– Не вярвам – каза той категорично. – Тук нямаше нищо друго освен жени, деца и стари хора.

– И какво от това? – попита Клетус. Дау се обърна за да го погледне. Клетус продължи. – Не вярваш ли, че мога да победея няколко хиляди елитни части на Коалицията, само с помощта на жени, деца и старци?

Дау продължи да го гледа няколко секунди без да отговори.

– Да – каза той най-накрая. – Ти, Клетус – вярвам, че ти би го направил. Но ти не беше тук. Той повдигна дясната си ръка и посочи с пръст към Клетус. – Нещото което забравяш...

От ръкава на сакото му излезе малко беззвучно облаче, бяла пара. Нещо подобно на тежък ковашки чук като че ли удари Клетус в дясната горна част на гръдния кош. Той се препъна и само ръба на масата му попречи да падне.

Арвид направи дълга, бърза крачка към Дау, с ръка приготвена за саблен удар.

– Не го убивай! – извика Клетус с малкото въздух, който му беше останал.

Ръката на Арвид промени посоката. Тя се спусна и обхвана протегнатата ръка на Дау. Той повдигна ръкава и те видяха прикрепена към китката му една тръба за изхвърляне на единични стрели за парализиране на рефлексите. Арвид освободи лентата, с която тръбата беше закрепена и хвърли тръбата в ъгъла на стаята. Той хвана и другата ръка на Дау, но там на китката му нямаше нищо.

– Не мърдай – обърна се Арвид към Дау. Мелиса беше вече до Клетус.

– Трябва да легнеш – каза му тя.

– Не. – Той поклати глава, опитвайки се да се отскубне от ръцете ѝ. Не можеше да разбере каква вреда му беше причинила стрелата, но горната дясна част на тялото му беше безчувствена и усещаше как го обзема слабост. Той се бореше с нея с цялата сила на физиологичната

дисциплина, която притежаваше. – Има нещо което трябва да му кажа.

Той се облегна с благодарност върху края на масата, която го подпираше.

– Чуй ме, Дау. Ще те изпратят обратно на Земята. Нямаме намерение да те убием.

Дау го погледна безстрашно и почти любопитно.

– Ако е така, съжалявам, че стрелях по теб. Мислех, че ще се измъкна и смятах да те взема с мен. Но защо ще ме изпращаш на Земята? Знаеш, че ще събера нова войска и пак ще дойда за теб. И следващия път може да те надвия.

– Не – поклати глава Клетус. – Земята загуби своето влияние върху новите светове. Ще им кажеш това, когато се върнеш. От сега нататък всяка колония може да наема на половина по-малко дорсайци отколкото Съюзът и Коалицията ще осигурят на техните врагове. Дорсайците винаги ще побеждават и всяка колония може да си позволи да ги наема.

Дау се намръщи.

– Ти си този, който прави силни дорсайците. А ти не си вечен.

– Но аз съм. – Клетус трябваше да спре за да се пребори със замаяването, което заплашваше да го превземе. Макар и бавно той отново спечели битката. – Точно както каза – аз не бях тук, когато сте пристигнали. А една планета, пълна само с жени, деца и старци ви победи. Това стана все едно, че съм бил тук. Виждаш ли тези двамата? – Той кимна немощно към Арвид и Бил.

– Те са две части от мен – каза той почти шепнешком. – Теоретикът и генералът. Единствените нареждания, които им оставих беше да отбраняват Дорсай. И те го направиха по начина, по който щях да го направя и аз – все едно че съм бил тук, също както знаех, че ще ме измъкнат от теб. Вече няма да има край за Дорсайците. Земята никога няма да има войски, които да ги победят. – Слабостта го обхвана и той се опита да я отблъсне.

– ...защо – чу той Дау да казва. Той погледна към мъжа и видя слабото лице, заобиколено от черни коси и посивели слепоочия да плува като в мъгла.

– Време беше новите светове да станат свободни – каза Клетус. – Трябва да се освободят от Съюза, от Коалицията – от цялата Земя – и да бъдат такива, каквито искат да са. Беше време. И аз го направих.

– ...заради книгите, които искаше да напишеш – гласът на Дау изчезваше в нищото, после се усиливаше като прибой.

– Това... също... – Клетус здраво се държеше с две ръце за масата,

защото пода под краката му заплашваше да изчезне. – Последните шестнадесет тома ще бъдат с тактика само за идните дорсайци... никои обикновен военен няма да можа да ги използва, там на Земята. Само новият вид войни... със самообладание... задължения... съзнание и тяло...

Нямаше повече нищо.

След време, което му изглеждаше като векове, прекарани в нищото, той се върна в замъглено съзнание и установи, че лежи в легло. Млад комендант с лекарски нашивки току-що приключваше с една широка превръзка на гърдния му кош, а зад него стояха Мелиса и Мондар.

– Значи... не съм умрял? – попита той и думите му бяха едва чут шепот.

– Дау използва не това, което трябваше, Клетус – каза Мондар. – Стрели, които причиняват състояние на физически шок биха убили един обикновен човек, но не и някой като теб, който е тренирал своя физиологичен процес да се подчинява автоматично на волята му. Ще живееш – нали, докторе?

– Абсолютно сигурно. – Младият комендант се изправи и се отдалечи от леглото. – Би трябвало да умре в първата минута и половина след удара. След като е преминал тази точка, няма никакви съмнения, че цялата му система е насочена към възстановяване.

Той подаде една спринцовка на Мелиса.

– Погрижете се да спи повече. Да вървим, Пълномощник.

– Няма защо да го правиш – прошепна ѝ той. – Вече можеш да си тръгнеш, да отидеш на Земята или където поискаш.

– Недей да приказваш – каза тя. – И без това говориш глупости. Ако исках да си отида, можех да го направя веднага след като ме принудих да се омъжа за теб. Можех да измисля някакво извинение заради татко. Знаеш, че ще повярва на всичко, клето му кажа.

Той впери поглед в нея.

– Тогава защо не го...

– Защото ми каза, че ме обичаш – отвърна тя. – Това беше всичко, което исках да зная.

Той завъртя главата си върху възглавницата със слабо, отрицателно движение.

– Аз казах...

Тя приключи със закрепянето на лентата със спринцовката към ръката му и се наведе да го целуне, спирайки думите върху неговите устни.

– Идиот! – каза тя, страстно и нежно. – Прекрасен, гениален идиот!

Нима мислиш, че обърнах някакво внимание на това което каза?

КРАЙ

© 1971 Гордън Диксън
© 1994 Милена Томова, превод от английски

Gordon Dickson
The Tactics of Mistake, 1971

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ТАКТИКА НА ГРЕШКИТЕ. 1994. Изд. Орфия, София. Биб. Фантастика, No.32.
Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Милена Томова [The Tactics of Mistake /
Gordon DICKSON]. Формат: 17 см. Страници: 288. Цена: 40.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/306>]